

Giới thiệu Anh Phạm Một Sai Lầm

Editor: KẹoĐắng

Converter: Ngocquynh520

Thể loại: Hiện đại, đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, nam nữ trùng sinh, thanh mai trúc mã, giả incest, chị em, ngược nam, HE

Số chương: 94 chương

Nhân vật chính: Trình Cẩm Ngôn vs Triển Ngung

Một câu chuyện tình yêu ngược tâm, khi ngày từ khi còn nhỏ thì Trình Cẩm Ngôn đã được đưa đến ở cùng với gia đình của Triển Ngung, cũng vô tình tạo nên bi kịch cho gia đình sau này.

Sau khi Trình Cẩm Ngôn biết có đàn ông ở lại nhà trọ của Triển Ngung một đêm, cả người anh đều muốn phát điên rồi.

Anh quát: “Nói! Hai người thật ra không có xảy ra chuyện gì!”

Triển Ngung trừng mắt đến mức muốn nứt ra, “Hiện tại tôi cùng một chỗ với ai có quan hệ gì với anh, anh thì tính là cái gì? Trình Cẩm Ngôn, anh rốt cuộc tính là cái gì chứ?”

Trình Cẩm Ngôn ngó quan anh tuần bởi vì ghen tuông phần nộ mà đã vặn vẹo không thành hình. Anh gắt gao nhìn chăm chăm vết đỏ loang lổ trên cổ cô, một giây sau bỗng nhiên rơi lệ, trong mắt đều là tuyệt vọng.

Anh nói: “Ngung Ngung, đừng đối với anh như vậy.”

Anh theo cô nói sống chết? Đã từng phạm sai lầm, dù chết đi sống lại, cũng không có liên quan gì tới cô —— Triển Ngung. Liệu khi sống lại cô có thay đổi lại được tương lai của mình hay không?

P/s: Ok, đây là lần đầu Kẹo thử thể loại ngược mà còn là tình chị em nữa, hơi có chút kích thích hihi. Bà con gần xa ai thích thể loại ngược nam mời nhảy hố. Bộ truyện này là Kẹo được một người bạn đọc giới thiệu, cũng xem như đây là món quà gửi tặng bạn ấy

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1

Quang cảnh hiện trường đường lớn xảy ra tai nạn đụng xe nghiêm trọng, cô gái trẻ tuổi, chủ nhân của chiếc xe Audi đã được đưa vào bệnh viện, hít vào thì nhiều mà thở ra lại không bao nhiêu.

Ngoài cửa phòng giải phẫu có không ít người đợi.

Trình Cẩm Ngôn đi giày tây ngồi trên hàng ghế dài ngoài hành lang. Anh nhìn rất bình tĩnh, đường cong ôn nhu trên mặt cũng không có biểu tình dư thừa nào.

Hà Nhuận Chi đi qua an ủi: “Cẩm Ngôn.....”

"Cút!"

"....." Hà Thuận Chi khuất nhục cúi đầu xuống, vẻ mặt vừa lúng túng vừa vặn vẹo, hai tay gắt gao đan vào nhau, cuối cùng giống như nghĩ thông suốt cái gì lạnh lùng hất đầu sang một bên.

Sau 1 tiếng đồng hồ, cửa phòng giải phẫu mở ra, một bác sĩ mặc đồng phục màu xanh bước ra.

Hắn mở miệng, câu nói đầu tiên chính là: “Thật xin lỗi, mong người nhà nén đau thương.”

Trình Cẩm Ngôn giống như bị người hung hăng gõ mạnh một cái, sau một lúc choáng đầu hoa mắt liền mãnh liệt ngẩng đầu lên, vẻ mặt trở nên vừa dữ tợn vừa khùng bố. Một giây sau anh giống như một mũi tên bay qua, trực tiếp xông vào phòng giải phẫu.

Trợ lý bác sĩ đang sửa sang lại dụng cụ, người nằm trên bàn giải phẫu được tấm vải trắng che lại kín kẽ, giống như một ‘khối đậu hũ’.

Trình Cẩn Ngôn đưa tay lấy tấm vải trắng xuống, lộ ra ‘khối đậu hũ’ vô cùng thâm bên trong.

Không có vẻ xinh đẹp sáng chói ngày xưa, toàn thân đều là sung đỏ cùng tụ huyết, trên khuôn mặt vẫn còn vẻ bình thản, nhưng bộ dáng bình yên này lại chọc mù hai mắt Trình Cẩn Ngôn.

Cả người Trình Cẩn Ngôn kịch liệt run rẩy, ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác.

"Không thể nào, điều này không thể nào!"

Anh tiến lên một bước hung hăng vung một tát tay trên gương mặt cứng ngắc của cô, “Ngưng Ngưng, em dám chết!”

Trợ lý đang làm việc ở bên cạnh bị tiếng tát tay này càng làm cho hoảng sợ, vội vàng hét lên: “Ai, anh đang làm cái gì vậy?”

Trình Cẩn Ngôn giống như bị điên bắt đầu lay động thi thể, “Không phải em hận anh sao? Không phải em muốn báo thù sao?!”

"Đứng dậy! Em có bản lĩnh thì đứng dậy tiếp tục đối nghịch với anh!"

"Em không phải muốn anh sống không bằng chết hay sao? Muốn anh hối hận cả đời hay sao? Em đứng dậy đi!"

Người bên ngoài nghe tiếng động xông tới, rồi rút ngắn anh lại.

Trình Cẩn Ngôn điên cuồng giãy dụa, nhấc chân đạp mạnh lên bàn giải phẫu, rống đến hai mắt đỏ ngầu, tâm tê phế liệt, "Ngưng Ngưng!"

Mấy người hợp lại cố sức kéo Trình Cẩn Ngôn ra bên ngoài, anh trừng hai mắt nhìn chăm chăm vào thi thể lạnh như băng thủy chung không có phản ứng trên bàn giải phẫu.

Không thể nào, anh không tin! Chuyện này không thể nào!

Người con gái vài tiếng trước vẫn còn sinh long hoạt hổ cái lộn cùng anh làm sao mới chớp mắt một cái lại chết? Chuyện này không thể nào!

Bác sĩ quát: “Thuốc an thần, nhanh!”

Trợ lý luống cuống tay chân tiêm thuốc an thần. Nước thuốc lạnh như băng rót vào tĩnh mạch, người bình thường nổi giận giống như kẻ điên liền chậm rãi an tĩnh lại.

Trình Cẩn Ngôn thủy chung nhìn chăm chăm vào hướng phòng giải phẫu, hai mắt đỏ bừng, lộ ra vẻ yếu đuối cùng sợ hãi, môi mím không ngừng nhúc nhích.

"Anh..... Sai lầm rồi....."

_____KẹoĐắng''''d/d/l/q/d_____

--- --- ---

Chạng vạng, ngày 27 tháng 8.

Triển Hoài Nam nắm tay dắt một đứa bé trai đi vào nhà.

Lý Tri Tâm đang ở phòng bếp nấu cơm, nghe thấy tiếng động đi ra, lau hai tay lên tạp dề mang trước người, vừa cười vừa nhìn bé trai im lặng đứng bên cạnh.

Trên người bé là chiếc quần yếm ngắn màu đen áo tay ngắn màu trắng, quần áo giống y như một tiểu thần sĩ người Anh.

"Đây chính là Cẩn Ngôn đi!"

"Đúng vậy!" Triển Hoài Nam tiện tay để áo khoác xuống bên cạnh, vỗ vỗ lưng nhỏ của Trình Cẩn Ngôn, cười nói: “Cẩn Ngôn, từ nay về sau liền ở lại nhà chúng ta, mau gọi đi!”

Trình Cẩn Ngôn mím môi, không có biểu lộ gì nhìn chăm chăm người phụ nữ xa lạ trước mắt.

Lý Tri Tâm cười khoát tay, cho bé trai cái gì cũng đều không biết trước mắt bậc thang. “Không sao, còn chưa quen biết nhau, chúng ta sẽ từ từ quen thuộc, từ từ sẽ đến.”

Triển Hoài Nam "Hai đứa nhỏ đâu?"

"Ở trong phòng làm bài tập rồi."

"Trong nhà có khách, em đi vào kêu bọn nhỏ ra đi, làm quen một chút.”

Lý Trí Tâm: “Được rồi, em trước cất hành lý vào, chờ ra ngoài vừa vặn ăn cơm.”

Bên cạnh là hai vali hành lý của Trình Cẩm Ngôn, sớm đã thu xếp gọn gàng.

Chờ Lý Trí Tâm vừa đi, Triển Hoài Tâm liền rống lên: “Triển Minh Dương, Triển Ngung, nhanh chạy ra đây, trong nhà có bạn mới đến nè!”

Trong phòng ngủ, Triển Minh Dương nằm sấp trên bàn sách đuổi riết làm bài tập hè, Triển Ngung ở bên cạnh đốc thúc.

Triển Minh Dương nhìn chăm chăm vào Triển Ngung nói: “Chị, ba ba bảo chúng ta đi ra.”

"Ừ."

Cậu nhỏ giọng trung cầu ý kiến: “Muốn đi ra ngoài sao?”

Hôm nay Triển Ngung có điểm không giống với ngày thường, tuy không lộ ra ngoài, nhưng Triển Minh Dương vẫn có thể cảm giác được chị gái đang không vui, cụ thể không vui vì cái gì thì cậu không biết rõ.

Triển Hoài Nam ở bên ngoài lại rống to.

Triển Ngung đóng quyển sách trên tay lại, "Đi ra xem một chút."

Triển Minh Dương vội vàng đứng lên, theo Triển Ngung đi ra ngoài.

Đây là căn nhà ba phòng, vừa có phòng khách vừa có phòng ngủ, không lớn không nhỏ, một nhà bốn người ở vừa vặn.

Hôm nay bắt đầu nhiều thêm một người, mặc dù chỉ là một đứa bé 7 tuổi, nhưng vẫn có cảm giác chen chúc. Nhất là đối với Triển Ngung mà nói, cuộc sống của cô hoàn toàn không muốn có dấu vết của người này, mặc dù bây giờ Trình Cẩm Ngôn còn chưa trưởng thành.

Trình Cẩm Ngôn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trong tay vuốt ve một khối rubik đặc chế từ kim loại có hình vẽ thần bí.

"Đến đây, tới!" Triển Hoài Nam ngoắc ngoắc tay, “Tranh thủ thời gian làm quen, đây là thành viên mới của gia đình chúng ta. Từ say về sau liền sống cùng một chỗ với chúng ta. Hiện tại Tiểu Ngung lớn tuổi nhất, bình thường phải chăm sóc em trai nhiều một chút.”

Trình Cẩm Ngôn nghe vậy nhìn sang, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đôi mắt to tròn chiếm hơn phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

Chống lại đôi mắt này, trái tim Triển Ngung liền bị hung hăng đâm một cái, giống như gặp lại người đàn ông cao cao tại thượng, vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn kia.

Không cần so đo với một đứa bé 7 tuổi, Triển Ngung tự ám chỉ bản thân.

Trình Cẩm Ngôn cùng Triển Minh Dương sinh cùng năm, vóc người lại cao hơn vài cm. Cậu không nói nhiều lắm, cũng rất ít nhìn người khác. Triển Minh Dương cũng không phải là người có tính tình hướng ngoại, nhưng lại tốt hơn so với Trình Cẩm Ngôn một chút, liền gom góp từ ngữ nói vài câu.

Hai người ngồi song song, đầu đối với đầu gần như là cùng chạm vào một chỗ.

"Cẩm Ngôn vừa tới còn xa lạ, con làm chị phải quan tâm nhiều hơn." Triển Hoài Nam kéo Triển Ngung qua, thấp giọng dặn dò, “Thằng bé có điểm quái gở, bình thường cũng không thích nói chuyện, các con có thời gian thì tìm thằng bé cùng chơi, hoặc là mang thằng bé cùng ra ngoài chơi, vẫn phải có chút bộ dáng của độ tuổi này mới đúng.”

Triển Ngung năm nay 12 tuổi, so với hai cậu nhóc kia lớn hơn 5 tuổi.

Cô nửa chết nửa sống gật đầu.

Triển Hoài Nam còn nói: “Đứa nhỏ này không dễ dàng, chúng ta không thể lạnh nhạt.”

Triển Ngung rũ xuống đôi bàn tay mới vừa buông lỏng bên người, rất có loại kích động muốn đi bóp nát gói mì ăn liền.

Trên khay trà để một quyển lịch bàn, ngày tháng phía trên có lẽ là trước đó đã bị Triển Ngung xé vứt đi.

Ngày 27 tháng 8, Trình Cẩm Ngôn rõ ràng thật sự xuất hiện, cùng thời gian đòi trước hoàn toàn phù hợp.

Quả thực là muốn chết!

Mở đầu giống nhau làm cho tâm lý Triển Ngung vô cùng bất an, đối với việc có thể triệt để thay đổi toàn cục cô cũng không có vạn phần nắm chắc, chỉ là.....

Triển Ngung quay đầu nhìn về phía hai bé trai, lúc này tóm lại là không giống với đòi trước, cho dù cô không thể ngăn cản bất cứ việc gì phát triển, cô cũng có thể ngăn lại sự ngu ngốc si tâm vọng tưởng của bản thân.

Cô tuyệt đối không có khả năng lại để cho người đàn ông này phá hủy tất cả của cô.

Trình Cẩm Ngôn đột nhiên ngừng đầu, "Em muốn uống nước."

Triển Ngung: "....."

Triển Ngung lạnh lạnh thu hồi tầm mắt, xoay người đi rót nước.

Trong đôi mắt trong suốt của Trình Cẩm Ngôn lộ ra tia nghi hoặc. Đứa trẻ 7 tuổi tại rất nhiều chỗ không hiểu thấu, đồng thời trên mặt tình cảm lại dị thường mẫn cảm. Cậu đơn giản cảm giác được Triển Ngung có địch ý với mình.

Điều này làm cho cậu vô cùng không thể lý giải, bởi vì trước ngày hôm nay cậu chưa từng gặp qua Triển Ngung, muốn xảy ra đụng chạm là phản kỹ thuật sống có độ khó cao.

Như vậy địch ý của đối phương là từ đâu tới?

Nhẹ chuyển hai lần khối rubik, sáu mặt màu sắc đồng loạt thống nhất, cậu giương mắt, trông mong nhìn Triển Minh Dương, "Cậu tới làm loạn nó."

Triển Minh Dương nhận lấy, "Không ngừng chuyển phải không?"

"Ừ."

Triển Ngung vừa trở về liền nhìn thấy em trai nhà mình đang ở đằng kia hết sức chuyên chú vận chuyển khối rubik. Cô đặt ly nước trong tay xuống, "Tiểu Dương."

Triển Minh Dương nhìn sang.

"Trà đồ cho người ta, rửa tay ăn cơm."

Bé trai 7 tuổi vốn còn là con nít ham chơi. Nhưng Triển Minh Dương cũng rất nghe lời, lập tức trả đồ lại cho Trình Cẩm Ngôn, từ trên ghế sofa nhảy xuống đi đến bên cạnh Triển Ngung.

Trình Cẩm Ngôn trầm mặc nhìn hai chị em nắm tay đi, giống như phần cuối trầm lặng kết thúc sân khấu kịch, vứt bỏ một mình cậu ở lại.

Loại cảm giác bị bài xích này cực kỳ làm cho người ta không thoải mái, Trình Cẩm Ngôn xoay chuyển khối rubik trong tay, trên khuôn mặt non nớt ả ả lộ ra chút buồn tủi.

Cũng may hai vợ chồng Triển Hoài Nam cùng Lý Tri Tâm đối với Trình Cẩm Ngôn vô cùng nhiệt tình. Ăn xong một bữa cơm, trên khuôn mặt từ ái của hai người không hề tắt nụ cười, lời nói ngọt ngào trên chốc đưa nhỏ không ngừng thoát ra bên ngoài, Triển Ngung nghe thấy đến đau răng.

Trong nhà có ba phòng, Triển Minh Dương nhát gan, từ khi còn nhỏ vẫn luôn cùng một phòng với Triển Ngung. Hôm nay có bạn mới đến, lo lắng đến Trình Cẩm Ngôn vẫn còn nhỏ tuổi, lại thêm hoàn cảnh lạ lẫm, một người ngủ có lẽ cũng không thích ứng, liền sắp xếp cho hai bé trai cùng một chỗ.

Hai bên Đông Tây đặt một cái giường lớn, còn có một cái tủ quần áo nhỏ, gian phòng vốn cũng không lớn mấy được sắp xếp đầy ắp.

Trình Cẩm Ngôn mặc bộ đồ ngủ màu xám tro ngồi trên giường, cũng không nhìn ra là thỏa mãn hay không hài lòng.

Thật ra thì trong lòng Triển Ngung rất đồng tình với cậu. Tiểu thiếu gia Trình thị đã quen cuộc sống cầm y ngọc thực, hiện tại bởi vì mâu thuẫn gia tộc ngày càng nghiêm trọng liền bị ném tới trong nhà nhân viên trong công ty tránh tai nạn, nghĩ như thế nào cũng rất ghen.

Bởi vậy năm đó Triển Ngung đối với cậu săn sóc thân mật, thực sự chăm sóc giống như em trai độc nhất vô nhị nhà mình. Hiển nhiên cuối cùng chăm sóc ra một Bạch Nhân Lang cũng là điều cả gia đình không hề nghĩ tới.

Bây giờ Triển Ngung đang là thân thể bé gái 12 tuổi, nhưng linh hồn lại là Triển Ngung gần 30 tuổi. Nếu như lại bị thăng nhĩ con như vậy đùa giỡn liền thực sự không thể nào nói nổi.

"Con bung sữa vào cho hai thằng bé đi, từ nay về sau mỗi đêm trước khi đi ngủ mỗi người đều phải uống một ly. Hiện tại là thời điểm phát triển, nếu chiều cao không tăng lên thì thật sự khó coi."

Hai ly thủy tinh trong suốt, bên trong là chất lỏng màu trắng ấm nóng.

Triển Ngưng muốn bung đi, Lý Tri Tâm chợt nhớ tới cái gì, "Đội lắt nữa con cũng phải uống một ly, đối với quá trình phát dục của con gái cũng rất quan trọng."

"....."

Triển Ngưng đi đến phòng ngủ, hai bé trai còn chưa ngủ. Trình Cẩm Ngôn tiếp tục xoay chuyển khối rubik, Triển Minh Dương thì ngồi ở trên giường xem sách thiếu nhi.

Triển Ngưng đặt hai ly sữa trên tủ đầu giường.

"Hai đứa trước uống hết cái này, ly không ngày mai đem xuống phòng bếp."

Triển Minh Dương vươn tay cầm lấy ly sữa "ừng ực ừng ực" một hơi uống xong, trên môi còn lưu lại một vòng tròn trắng, nháy mắt nhìn Triển Ngưng, "Chị, em muốn sang chị chơi."

Triển Ngưng nhìn thời gian còn sớm, liền nói: "Chơi cái gì? Lo làm bài tập, rất nhanh liền đi học."

"Hôm nay đã làm không ít."

"So với phần còn dư lại, chút đó không đáng kể gì.:

Triển Minh Dương mang dép lê "lạch bạch" chạy đến bên người Triển Ngưng, má phải lộ ra một cái lúm đồng tiền nhỏ, nịnh nọt nói: "Ngày mai em sẽ làm nhiều hơn, đêm nay em muốn cùng chị chơi cờ."

Mùa hè này bọn họ vẫn ở tại nhà bà ngoại ở nông thôn, ban ngày lòng bàn chân không chút ngại ngại chạy đi chơi, buổi tối liền cùng ông ngoại chơi cờ vui. Tuổi Triển Minh Dương không lớn lắm, lại có thể ngồi yên một chỗ, đối với quân cờ rất si mê, sau khi trở về thường lôi kéo Triển Ngưng cùng chơi.

Triển Ngưng nhớ tới kiếp trước Triển Minh Dương cũng bị Trình Cẩm Ngôn hại nửa sống nửa chết, lập tức cũng không muốn để hai đứa ở cùng một chỗ.

"Nhiều nhất chơi hai ván."

"Được."

Hai người không coi ai ra gì nói chuyện, Trình Cẩm Ngôn mặc dù không có nhìn sang, lỗ tai lại nghe được không sót một lời.

Cậu mím môi, mắt nhìn chăm chăm khối rubik, một lúc lâu không chuyển động.

Ý thức được hai người kia bắt đầu đi tới cửa, cậu quay đầu nhìn về phía ly thủy tinh chứa sữa, đưa tay ra.

Bốp ——!

Triển Ngưng vội vàng nghiêng đầu.

Trình Cẩm Ngôn giơ bàn tay bé nhỏ của mình lên, "Trượt tay."

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sao cậu không nói là bị đụng đầu hư não đi?

Triển Ngưng chỉ huy Triển Minh Dương đi lấy chổi lau dọn dẹp.

Ly thủy tinh vỡ tan tành không đành lòng nhìn thẳng, Triển Ngưng híp mắt quét qua lại mấy lần mới miễn cưỡng xác nhận là không có vụn thủy tinh còn sót lại.

Từ thời điểm cầm chổi lau tới lúc lau xong, Trình Cẩm Ngôn ngồi xếp bằng trên giường một mực không lên tiếng, lúc này lại mở miệng: “Sao chị không gọi mẹ?”

Triển Ngưng mắt cũng không nháy một cái nói: “Mẹ tôi là vạn năng à?”

"....."

Trình Cẩm Ngôn nhìn chằm chằm vào Triển Ngưng, cô còn chưa có tắm rửa, trên người vẫn là bộ quần áo mặc trước khi ăn cơm, quần dài rộng rãi màu xanh, áo T-shirt trắng, tóc dài cột đuôi ngựa rũ xuống hai vai, kiểu tóc khéo léo phối hợp với quần áo, nhưng tính cách của cô thì lại không thể nào khiến người thích, thực sự không phải xa cách bình thường.

Sau khi Triển Ngưng dọn xong liền bung ly sữa khác tới, cũng không phải là cô săn sóc gì, thuần túy chỉ là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Trước mặt dù có chán ghét cậu, cũng không có cách nào đuổi người đi, chỉ có thể ở điều kiện trong phạm vi có khả năng cách xa bao nhiêu thì xa.

Trình Cẩm Ngôn ngồi trên giường, một vài tia nắng chiều tà ảm áp còn sót lại rơi trên người cậu, lông mi dài mảnh giống như cánh chim nhẹ nhàng vút sáng.

Triển Ngưng đặt ly sữa xuống, dùng chút lòng từ bi cuối cùng nghiêng người liếc một cái, đoạn đoạn chính chính công bằng rơi vào trên người Trình Cẩm Ngôn.

Bé trai 7 tuổi, nhìn vẫn còn nét ngây thơ, thuần khiết, vô tội.

Về sau như thế nào lại trở thành một ác ma?

Triển Ngưng không biết, cô luôn tự hỏi trong lòng, thực sự chưa từng mắc nợ cậu cái gì.

"Cám ơn."

Triển Ngưng không biết nói gì đành “Ừ” một tiếng.

Bé trai từng mắt nhìn.

Triển Ngưng xoay người đi vài bước ra ngoài.

"Chị!"

Tiếng “chị” này giống như gió lạnh thổi qua, Triển Ngưng bị thổi đến cả người nổi đầy da gà, giống như gặp quỷ chuyển hướng nhìn cậu, “Cái gì?”

"Chị" Hai tay Trình Cẩm Ngôn ngoan ngoan cầm cái ly, duỗi đầu lưỡi hồng nhợt ra liếm liếm miệng, “Em muốn lau miệng."

Triển Ngưng hậu tri hậu giác phát hiện con đường phát triển này có chút không quá thích hợp, không biết bởi vì quan hệ với chuyện cô sống lại, hay là sau khi sống lại thái độ của cô ác liệt mang lại hiệu quả ngoài dự đoán.

Nhớ năm đó để làm cho thằng ranh này mở miệng gọi cô một tiếng chị mất bao nhiêu sức lực? Liên tục dụ dỗ cộng thêm lừa gạt, đơn giản chỉ còn nước không cạy mở cái miệng giống như con trai kia ra thôi, hiện tại lại cứ như vậy mở ra khe hở.

Chẳng lẽ người nợ từ nhỏ liền không có tự trọng?

Dĩ nhiên cái vấn đề này không có câu trả lời, Triển Ngưng trong sự hoài nghi của bản thân đi ra ngoài cầm khăn giấy quay lại, quăng về phía đầu giường của cậu.

"Còn muốn cái gì?"

Trình Cẩm Ngôn lắc đầu một cái, chớp chớp đôi mắt to tròn, vẻ ngây thơ trên mặt tìm không ra chút sơ hở nào.

Triển Ngưng đẩy bụng hoài nghi xoay người rời đi.

_____ KẹoĐắng`""d/đ/l/q/đ _____

Bây giờ đã là cuối kỳ nghỉ hè, ngày hôm sau Triển Hoài Nam dẫn Trình Cẩm Ngôn đi trường học làm thủ tục chuyển trường.

Trước khi ra cửa thuận tay xách hai chị em Triển Ngưng đi theo, mỹ danh là bồi dưỡng tình cảm.

Nói thật, muốn Triển Ngưng cùng Trình Cẩm Ngôn bồi dưỡng tình cảm gì đó, quả thực là ngây thơ giống như tát nước ra rồi lại muốn thu lại một giọt cũng không thiếu.

Xe khởi động máy chạy, thân hình rất là to lớn, trông cực kỳ kiêu ngạo.

Xe này không phải của nhà họ Triệu, là ông chủ Triệu Hoài Nam cấp cho. Cũng dễ hiểu thôi, dù sao con trai ông chủ đang ở nhà bọn họ, tùy thân mang theo một ít đồ vật trang trí cũng là chuyện bình thường.

Triệu Hoài Nam đã làm tài xế cho nhà họ Trình hơn 10 năm. Trình Tư Bắc, cha của Trình Cẩm Ngôn, vô cùng tin tưởng ông, đây cũng là lý do Trình Cẩm Ngôn nhà ai cũng không đi, hết lần này tới lần khác lại đến nhà họ Triệu.

Mùa hè, ánh nắng buổi sáng như trước mang theo sức nóng mãnh liệt, chiếc xe dưới ánh nắng một đường rêu rao khắp nơi chạy như bay tới trường tiểu học.

Nhân viên trực hân đã sớm tìm hiểu tin tức, gần như không đặt ra câu hỏi gì liên cho bọn họ đi vào.

Cả giáo khu cũng đều yên lặng, những lớp học xếp đặt chỉnh tề, tiếng thầy cô giáo dạy dỗ học sinh, cả đám nhóc đều im lặng ủ rũ.

Không biết có phải là vấn đề tình cảnh hiện tại hay không, ngay cả cây xanh ven đường thoát nhìn đều nhu thuận nghe lời hơn so với nơi khác.

Dọc theo đường đi đến lầu 4, phòng làm việc của hiệu trưởng ở tại phía Đông, dựa vào vị trí phía Nam.

Thời điểm đi ngang qua hành lang từ cửa sổ nhìn vào văn phòng, trên mặt đất chất đầy từng chồng sách giáo khoa đã được đóng gói chờ hủy.

Hiệu trưởng là một người đàn ông trung niên hơi đầu, lúc nhìn thấy đám người bọn họ rất nhiệt tình, miệng hé rộng, gò má thịt béo run lên không ngừng.

"Đây chính là tiểu thiếu gia của Trình gia đây sao? Ai ui, đứa nhỏ này mới đó đã lớn thế nào cơ à? Việc học trước kia thế nào? Ta nghe nói là trước kia con học ở An Kỳ?"

Triệu Hoài Nam gật đầu, kiểu ngạo tự đắc giống như con trai nhà mình. "Thành tích học tập rất giỏi, cũng không quá thích nói chuyện."

"An Kỳ bên kia lấy điểm cao, một ban không có bao nhiêu học sinh, khả năng hợp ý làm bạn bè ít hơn bên này rất nhiều, chậm rãi tiếp xúc liền lập tức trở nên hoạt bát thôi. Bé trai mà, là tuổi thích đùa giỡn." Hiệu trưởng rất hòa ái nhìn chăm chăm vào Trình Cẩm Ngôn, lời nói lại là nói với Triệu Hoài Nam, "Bên này bộ phận giáo dục cũng vô cùng toàn diện, tất cả các khoa đều thay đổi vô cùng nhanh, anh cứ yên tâm, không thể nào kém nhiều so với bên kia. Có nhiều thứ nhiều khi kỳ thật là đứng đầu, năm nay ban thí nghiệm của chúng tôi tỉ lệ đã tăng lên 0.8, các trường tiểu học tại thành phố có thể đạt tới tỉ lệ này tìm không ra cái thứ hai rồi."

Tư nhân cùng công lập có lợi có hại, đều xem lựa chọn của mỗi người rồi, cũng không có ai xấu ai tốt tuyệt đối.

Sau khi hiệu trưởng cầm tờ giấy tổng hợp bài thi ra, liền sờ sờ gáy Trình Cẩm Ngôn.

Hiệu trưởng đột nhiên chỉ chỉ vừa Triệu Minh Dương bên cạnh, "Bạn nhỏ không có việc gì cũng tới làm một phần đi, xem xem nghỉ hè rồi thành tích có tuột dốc hay không."

Mặt Triệu Minh Dương lập tức giống như bị sét đánh, nhưng bởi vì ở tuổi này rất sợ giáo viên. Huống chi hiện tại còn đang đối mặt với lão đại của đám giáo viên, Triệu Minh Dương hoàn toàn không có gan phản kháng, kinh sợ đi qua liền ngồi xuống bên cạnh Trình Cẩm Ngôn cùng thi.

Sau 1 tiếng liền có kết quả, Triệu Minh Dương không ngoài dự đoán bị kết quả nghiền thành mảnh vụn.

Triển Ngưng đồng tình sờ sờ lên cái đầu tiu ngưu của cậu. Cô làm như thế là muốn nói với em trai, 5 năm kế tiếp nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cậu đều phải sống dưới cái bóng của Trình Cẩm Ngôn. Mỗi lần cuối kỳ đều bị cha mẹ cuồng oanh tạc một trận.

Ngón trỏ chọc chọc khuôn mặt của cậu, cô cúi người tiến gần bên tai cậu nói: "Ngoan, đêm nay chị cùng em đánh cờ."

Khóe miệng Triệu Minh Dương hơi ngếch, nhỏ giọng nói: "Em thi hỏng rồi."

"Cái này thì có cái gì, đi trên cầu sao tránh được việc vãi lần té sông, từ nay về sau cố gắng thi tốt là được."

Triển Minh Dương buồn buồn gật đầu một cái.

Phòng làm việc rộng như vậy, bên trong liên tiếp truyền tới tiếng khen ngợi. Trình Cẩm Ngôn rất nhanh quay đầu nhìn Triển Ngưng cách đó không xa.

"Kế tiếp vài ngày đều tương đối bận rộn, hôm nay liền làm xong xuôi thủ tục, ngày khai giảng con liền trực tiếp dẫn Cẩm Ngôn cùng Tiểu Dương đến phòng học là được. Cha đã nói với hiệu trưởng sắp xếp hai đứa cùng một ban."

Triển Hoài Nam gờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, "Đội lát nữa ăn cơm xong cha đưa mấy đứa tới nhà sách, mua mấy đồ dùng học tập. Cha còn phải trở về đơn vị, đêm nay có thể không thể trở về dùng cơm."

Bọn họ đang ngồi ở MacDonald gặm cánh gà, Triển Ngưng quơ quơ lon coca cola trong tay, gật đầu.

Triển Minh dương thích ăn đồ ngọt, thích liếm sạch, luôn liếm bơ đến chảy nước trơn nhẵn có thể so với trứng gà.

"Em đây là ăn đồ ngọt à là rửa đồ ngọt đây?" Triển Ngưng nói.

Triển Minh Dương cong lên khoe mắt nhìn về phía cô, "Em thích ăn như vậy."

"Bẩn chết." Miệng một vòng tròn bóng, nhìn cậu dính bản liền bực bội.

Triển Hoài Nam nhấc mí mắt cũng mở miệng giáo dục: "Nhìn xem người Căn Ngôn rất sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái. Từ nay về sau con nên học hỏi thẳng bé một chút. Còn có chuyện học nữa, một kỳ nghỉ hè liền trực tiếp bỏ quên việc học, lần sau đừng nghĩ đến chuyện đến nhà bà ngoại chơi."

Ngon lửa nhỏ hưng phấn Triển Minh Dương bị thổi phồng một cái liền tắt ngúm, tốc độ liếm đồ ngọt cũng chậm lại, một chút lại một chút cọ cọ đầu lưỡi, vòng tròn đều không cách nào duy trì.

Triển Ngưng tiện tay rút tờ khăn giấy, hướng về phía vòng tròn ngoài miệng Triển Minh Dương chùi, như cười như không nói: "Cái này không thể nào so sánh được, cách ăn mỗi người không giống nhau."

Trình Căn Ngôn vừa gặm sạch sẽ xương gà ném ra. Đứa nhỏ này mắc chứng cưỡng chế, sắp xếp xương gà ngay ngắn giống như huấn luyện.

Cậu nghe vậy liền đưa mắt liếc nhìn Triển Ngưng. Khuôn mặt thiếu nữ thanh tú mang theo không chút nào làm ra vẻ không kiêng nể gì, một tay khoát lên vai Triển Minh Dương còn chưa trở lại vị trí, một tay nâng cằm lên, đầu ngón tay trắng nuột nhẹ nhàng gõ, gõ má nghiêm túc, tư thế nhàn tản. Lời nói bình thường, giọng điệu cũng không có bao nhiêu lên xuống, nhưng lại hiện ra loại nhẹ nhàng khiêu khích lại cẩn thận thăm dò.

Triển Hoài Nam cũng kinh ngạc lặng lẽ tròn to mắt, tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ mở miệng hát đệm. Nhưng dù sao cũng không phải là chuyện lớn gì, không cần phải so đó, trong nháy mắt liền để ra sau đầu.

Từ MacDonald ra ngoài liền chạy thẳng tới nhà sách.

Nhà sách vốn là thư viện có quy mô lớn nhất, kiến trúc không lồ màu xám bạc đứng sừng, bậc thang nghiêng trải dài xuống dưới, luôn có người đi lên đi xuống.

So sánh với không khí thư viện trong trẻo nhưng yên tĩnh, nhà sách lại phi thường náo nhiệt.

Ban ngày vẫn bật một chuỗi đèn chân không sáng choang, trên hành lang giữa các giá sách hoặc ngồi hoặc nằm không ít bạn nhỏ. Trước quầy thu ngân là một hàng dài khách xếp hàng, âm thanh ồn ào đáng ghét giống như muỗi đuổi không đi những buổi tối ngày hè.

Triển Minh Dương cùng Trình Căn Ngôn ở bên kia chọn đồ dùng văn phòng phẩm, đứa trẻ 7 tuổi lại trưởng thành sớm, nhưng dù có trưởng thành sớm đến đâu cũng có hạn. Triển Ngưng quay mặt về nhìn về phía một đồng đồ không thể gọi tên được, điều có thể làm là quay người đi nơi khác.

Lắc lư đi dạo, trên đường gặp một Tiểu Mập Mạp, trong tay cầm truyện thiếu nhi tựa hồ rất đặc sắc, thịt béo ụt ịch, cả tấm lưng đều vui vẻ, cười đến phát run.

Triển Ngưng nhìn đứa nhỏ này thật sự vô cùng vui vẻ, đi qua tính toán xem xem Tiểu Mập Mạp này trông như thế nào.

Khó khăn lắm mới đi tới bên cạnh, không biết nội dung quyển truyện thật sự quá đặc sắc hay là nguyên nhân gì, tay Tiểu Mập Mạp vừa trượt, thoáng cái không chụp được, chỉ tóm được một góc sách. Trang giấy vẽ tranh châm biếm nhiều màu sắc thoáng chốc lấy mất thường có thể nhìn thấy được tốc độ không thể nào ngăn cản "roẹt" một tiếng rách ra.

Tiểu Mập Mạp sững sốt mấy giây, sau giống như tính che dấu tai mắt người khác chuẩn bị để lại truyện bỏ của chạy lấy người. Kết quả vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Triển Ngưng đã chứng kiến từ đầu tới đuôi.

Trên mặt Tiểu Mập Mạp là nét kinh hoàng không cách nào nói 2 giây, sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh cầm lấy sách lên ôm vào lòng, giống như lấy thêm dũng cảm cho mình lớn tiếng nói: "Em là muốn tới mua sách!"

"....." Triển Ngưng: "À."

"Quyển sách này rất đẹp mắt, em vốn tính toán muốn mua, vừa rồi chính là chuẩn bị cầm lấy."

"....."

"Chị từ từ xem, em đi đây!"

Tiểu Mập Mạp gạt ra một thân thịt béo lướt qua Triển Ngưng, khí vũ hiên ngang đi ra ngoài.

Chờ Triển Minh Dương cùng Trình Căn Ngôn chọn xong văn phòng phẩm cùng tài liệu học, bọn họ liền ngoan ngoãn nghe lời đứng vào hàng dài người xếp hàng chuẩn bị tính tiền.

Một bên trên quầy sắp xếp đầy đủ các loại sách vở cùng tài liệu học mới được đưa ra thị trường, cũng có vài người đang sửa sang lại sách vở bị khách

xem xong tiện tay bỏ lại.

Triển Ngưng quét mắt xem vài lần, đột nhiên nhủ mày cầm một quyển sách lật vài trang.

"Quyển này hỏng rồi." Triển Minh Dương chỉ vào trang nói.

"Ừ." Triển Ngưng gật đầu, sau đó lại đặt sách trở về.

Đội ngũ xếp hàng gần nửa tiếng, Triển Ngưng không có kiên nhẫn, đi ra ngoài, đứng trước cửa lớn.

Diện tích nhà sách chiếm hai tầng kiến trúc, bên trên là các lớp huấn luyện nghệ thuật.

Triển Ngưng ngẩng đầu nhìn đủ loại lớp huấn luyện bên trên, ánh mắt lười nhác cuối cùng khóa tại lớp hội họa dành cho thanh thiếu niên. Ngay sau đó như nghĩ tới cái gì, biểu tình trên mặt bắt đầu phức tạp, ánh mắt bắt đầu tản ra một loại hương bị hoài niệm xa xưa.

Chờ Triển Hoài Nam dẫn hai bé trai đi ra, Triển Ngưng chỉ chỉ bên trên lầu, "Cha, con muốn học vẽ tranh."

Một lớn hai nhỏ đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trên, không đợi Triển Hoài Nam lên tiếng, Triển Cẩm Ngôn nói: "Con muốn học Taekwondo."

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Sau khi tựu trường có thể trở lại, lớp học bên này mở vào thứ Ba, thứ Tư, và thứ Sáu, tuần sau giáo viên mới đến dạy. Hiện tại mấy đứa nhỏ học Taekwondo tương đối nhiều, chủ yếu là rèn luyện thân thể, ở nhà hoài buồn bực cũng không tốt." Một phụ nữ trung niên mập mạp đầu búi tóc cười nói.

"Là thế này, hiện tại cũng không giống như khi chúng ta còn bé không có phương tiện giảng dạy, đám nhỏ đều dùng thiết bị điện tử chơi rồi, tuổi còn nhỏ đã phải đeo kính mắt." Lớp Taekwondo cùng mỹ thuật hội họa gần nhau, Triển Hoài Nam bị giật dây vài câu liền bàn bạc. "Vây..... Không biết chương trình học này có thể sắp xếp vào thứ Ba cùng thứ Bảy hay không?"

"Như thế nào?"

Triển Hoài Nam chỉ chỉ Triển Ngưng, "Con gái của tôi đúng lúc học vẽ tranh tại cách vách, cho nên....."

Đối phương rất có ánh mắt "Oh~" một tiếng, âm cuối kéo dài, nói: "Có thể chứ, này không có việc gì, đến lúc đó tôi sẽ nói với giáo viên, lần nữa sắp xếp lại danh sách. Nếu thật sự không thể chen vào thì cũng không có việc gì, chuyện này dễ dàng, yên tâm."

"Vây làm phiền cô."

"Hắc, xem anh nói kia, đều là bậc làm cha mẹ, có thể hiểu được."

Xã giao lời qua lại mấy lần, liền đi ra nhà sách dẹp đường hồi phủ.

Kỳ nghỉ hè cuối cùng đã tới gần cuối, học sinh được nuôi thả hai tháng rốt cuộc phải trở về lòng. Nhắc tới cũng thật là hèn, học sinh độ tuổi này ở trường học giống như buộc xích chó, lúc nào cũng giống như chó cho chạy ra ngoài giải khuây, đơn giản cho chạy đủ liền muốn la quát một hồi, cũng không biết là cái đức hạnh gì.

Linh hồn Triển Ngưng đều đã thay đổi, không hề có quy tắc giống hiện tại, đối với trường học không hề nhớ gì, cái loại tình lực tựa như đánh máu gà dù chống tám sào tre cũng không đến cô.

Nhưng hết cách rồi, hôm nay cô bị bắt phải dậy thật sớm, không vì cái gì khác, chỉ vì cô phải dẫn hai cậu nhóc đi đến lớp trước.

Vừa ra đến trước cửa Lý Tri Tâm đã bỏ hai chai sữa vài trong tay của cô.

"Đợi lát nữa đến trường học lại đưa cho hai thằng nhóc kia, hiện tại vừa ăn sáng xong cũng không nên uống."

Triển Ngưng đối với hành vi lão mẹ tự động đem sữa bỏ cho hai cậu nhóc rất không hiểu. Nhưng có thể hiểu được là vì bà muốn tốt cho bọn họ, vì vậy buồn bực không lên tiếng nhận lấy.

Một giây trước khi ra cửa, Triển Ngưng thuận tay lấy một cái trứng gà luộc nhét vào trong túi quần.

Sáng sớm mùa hè, nhiệt độ còn chưa nóng lên, từng luồng gió mát thổi qua mặt, cảm giác sáng khoái làm cho mùa hè cũng không còn đáng ghét như vậy.

nữa.

Trường học cách nhà bốn con đường, khoảng nửa cây số, ngại ngồi xe phải chen chúc, đi bộ lại ngại mệt mỏi.

Hai bé trai đều đội mũ lưỡi trai, một trái một phải đứng canh ngoài cửa như Môn Thần.

Triển Minh Dương lúc này ngửa đầu nhìn Triển Ngưng, “Chị, không chờ xe sao?”

Trình Cẩm Ngôn đi theo ngẩng đầu nhìn cô.

Trạm xe bus ở đường đối diện, bên cạnh đứng không ít người. Triển Ngưng đi tới còn nhìn thấy hình ảnh chen chúc lung la lung lay trên phương tiện giao thông công cộng chạy qua.

Hết cách rồi, cô không có cốt khí nghĩ đến chiếc xe cao to trên danh nghĩa Trình gia cấp cho cha cô.

Nhưng mà Triển Hoài Nam đêm trước đã nói với cô, vì lo lắng an toàn muốn cho tiểu thiếu gia Trình gia trải nghiệm cuộc sống bình thường của người thường, che đậy khí chất sáng chói nhà giàu, muốn cho người khác đối xử bình đẳng với cậu. Cho nên dù gian khổ như thế nào, đương nhiên dù có gian khổ cũng vẫn nằm trong phạm vi.

Triển Ngưng thờ dãi, “Hai đứa có muốn tới trường hay không?” Không đợi đáp lại cô lại lắc đầu, “Xin lỗi, chị ngốc luôn rồi, hay là ngồi xe đi.”

Triển Minh Dương nghi ngờ kêu cô một tiếng, "Chị!"

Triển Ngưng dặt tay của cậu, muốn đi qua.

Trình Cẩm Ngôn mở miệng lên tiếng: “Có phải chị không muốn ngồi xe có phải không?”

Không thể không thừa nhận, so với Tiểu Dương ngốc, quả nhiên Trình Cẩm Ngôn biết nhìn mặt mà nói chuyện hơn.

Triển Ngưng nghiêng đầu nhìn cậu, “Em nhanh nắm chặt tay Tiểu Dương đi.”

Trình Cẩm Ngôn đi đến bên phía tay phải cô, “Kỳ thật chúng ta có thể cỡi xe đạp.”

Triển Ngưng không kiên nhẫn nói: “Tôi nói cậu nhanh nắm chặt tay!”

Trình Cẩm Ngôn im lặng, đưa tay giữ tay cô lại.

"....."

Triển Ngưng có loại ảo giác lưỡi bị rấn quán lên, run rẩy một chút, cúi đầu chống lại đôi mắt tinh khiết của Trình Cẩm Ngôn.

Cậu lại ra hiệu nheo nheo nắm tay nhỏ bé của cô, “Em nắm xong rồi.”

Triển Ngưng nghẹn họng không nói được gì, khoa trương phun ra một ngụm khí bản, mang theo hai bé trai đi đến đối diện chen chúc lên xe bus.

Thời điểm đi học đi làm là giờ cao điểm, xe dao động nặng nề chuyển động về phía trước. Triển Ngưng hoàn toàn không cho là bản thân có năng lực chen lên phía trước.

Quả nhiên là quá coi thường mình, bản thân không thể đi, người khác có thể đẩy mình lên phía trước nha!

Đám người bắt đầu khởi động chen lên phía sau Triển Ngưng hiện lên vẻ mặt không muốn sống.

Trong xe mở điều hòa, không khí vẫn như cũ chật chội ngưng đọng. Hai bé trai bị chen lấn thất tha thất thểu giống như heo chết, đứng không vững, mũ lưỡi trai trên đầu cũng không nén được giận.

Trình Cẩm Ngôn bắt lấy vành nón, mu bàn tay chà xát cái ót, lại qua lại chà xát.

Triển Minh Dương, “Cậu làm sao vậy?”

Trình Cẩm Ngôn lắc đầu một cái, mấy sợi tóc sau ót dựng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở đó.

Triển Ngưng một tay một bên khê kéo, “Vịn chắc, bằng không một lát queo cua hai đứa sẽ bị đánh bay ra ngoài luôn.”

Độ cao của hai bé trai so với mặt biển có hạn, chỉ có thể vịn lấy thành ghế, vị trí trên ghế ngồi là một ông lão tuổi đã cao, mặt mày hiền lành.

Triển Minh Dương trả lời: “Quá chật, không thể bay được.”

Ông lão nghe xong cười ha ha, “Không bay được con cũng có thể bị chen lấn đè bẹp, dựa vào gần một chút, đứa nhỏ an toàn là quan trọng.”

Triển Minh Dương không có ngang nhiên xông qua, chỉ là an tĩnh ngâm miệng.

Ông lão trước giờ đã quen, tựa hồ cực kỳ yêu mến đứa nhỏ, ý vị trêu chọc nói chuyện cùng hai cậu, nhất là Trình Căn Ngôn. Bất quá người ta rất là không nể mặt, cứ ngây ra đó, cả cái rắm cũng không cho.

Đến trạm dừng số 4, nhìn đồng hồ cũng không còn bao nhiêu phút, nhưng bởi vì phần lớn người trên xe đều là học sinh đến khai giảng, cũng không có bao nhiêu người xuống xe, mấy phút đồng hồ này cũng cứ thế trôi qua.

Cửa trường học đỗ một dãy xe riêng, bảo vệ cầm côn đứng thẳng hai bên bảo vệ.

Một đứa bé giống như cây nhân sâm cao thấp không đều đi vào trong. Lần trước đến còn là một mảnh sân trường yên lặng, hôm nay triệt để tĩnh giác.

Đến cửa phòng học năm thứ ba, Triển Ngưng móc chai sữa ra đưa cho hai cậu nhóc, thuận tay cầm cái trứng gà nhét vào trong tay Triển Minh Dương.

Không giấu giếm, không chút nào tránh Trình Căn Ngôn.

Trình Căn Ngôn cúi thấp đầu, có vẻ do dự vài giây, “Em không có sao?”

Triển Ngưng chỉnh lại cổ áo sai lệch vì bị chen chúc lúc này cho Triển Minh Dương, “Tiểu Dương cầm chính là đồ buổi sáng cậu không ăn, cậu còn muốn?”

Trình Căn Ngôn không nói gì. Cậu là người đặc biệt không thích ăn vặt, loại trứng gà có thể chui gà từ chỗ dơ bẩn nào đó ra, hoàn toàn không phải là món ăn của cậu, tự nhiên sẽ không đụng vào.

Thói hư tật xấu của con người có rất nhiều loại, trong đó có một loại là bạn có cho hay không là một chuyện, tôi có muốn hay không lại là một chuyện khác. Cho dù tôi chỉ dùng để đập hư, bạn cũng phải cho.

Trình Căn Ngôn mới 7 tuổi, cũng đã có loại giác ngộ này, lập tức liền có chút mất hứng. Loại mất hứng này tích lũy mấy ngày nay, một lần lại một lần va chạm với Triển Ngưng làm cho cậu đã nhìn thật lâu, tầng giấy mỏng bị đè ép liền bị rách, khiến cho loại không vui này biểu lộ ra trên mặt.

Đứa trẻ cái kinh bình thường, không làm khó mới là gặp quý.

Nói một cách khác, bộ dáng lạnh lẽo ním chặt môi này của Trình Căn Ngôn mới là biểu hiện chính xác. Triển Ngưng ước gì cậu cái kinh thật nhiều, liền có thể biến quan hệ rất tốt bảo trì ở mức độ không quan hệ, không đau khổ.

Vì vậy Trình Căn Ngôn khó chịu, Triển Ngưng thì vui vẻ.

Cô khó có được mặt mày tươi cười nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười mơ hồ. “Đi, đi với chị gặp chủ nhiệm lớp.”

Trình Căn Ngôn đứng tại chỗ không động.

Triển Ngưng thúc giục một tiếng, “Đi nha, làm gì đứng như tượng đá vậy?”

Triển Minh Dương bởi vì Triển Ngưng bốn phía ảnh hưởng quan hệ, nên giao tình với Trình Căn Ngôn cũng không tính là quá tốt, nhưng cũng không xấu. Bé trai mà, thực tế tuổi không lớn, không có nhiều quanh co vòng vèo như vậy. Dù là bình thường Trình Căn Ngôn ít nói, cũng không trở ngại Triển Minh Dương có thiện ý đối với cậu.

Vì vậy cậu đi lên vài bước, cẩn thận nhìn Trình Căn Ngôn, vươn bàn tay cầm trứng gà ra, “Cậu thích thì cho cậu nè, đừng nóng giận.”

Trình Căn Ngôn rất có cốt khí hắc đầu, “Tôi mới không cần.”

Nói xong “cộc cộc cộc” vài bước đi tới bên cạnh Triển Ngưng, đưa lưng về phía Triển Minh Dương, sóng xung kích tức giận không ngoại lệ đánh tới trên người Triển Minh Dương vô tội.

Triển Ngưng ngừng người nhìn Triển Minh Dương nói: “Tranh thủ thời gian vào phòng học, lấy sách xong rồi liền ở lại lớp học, đợi lát nữa chị đến đón mấy đứa, đừng có chạy lung tung.”

Triển Minh Dương hình như có chút uất ức.

Triển Ngưng liền trấn an ngắt mặt cậu một cái, sau đó mang theo Trình Căn Ngôn đi đến văn phòng cuối hành lang. Bất quá thầy giáo còn chưa tới, thời gian xác thực cũng còn sớm, hai người chỉ có thể ở ngoài cửa văn phòng đợi.

Trên thực tế Triển Ngưng nghĩ muốn buông tay rồi đi, nhưng lại e sợ Triển Hoài Nam có trăm ngàn cách trừng phạt, cuối cùng liền không có lá gan có thể gánh chịu hậu quả.

Triển Ngưng chán muốn chết lại dán tầm mắt lên người bé trai, Trình Căn Ngôn đeo một cái cặp sách màu tím, trên cặp còn dính hai cái cánh màu trắng, nhìn càng thêm non nớt, đáng yêu.

Trình Căn Ngôn đột nhiên hỏi: “Tại sao chị lại chán ghét em?”

Cậu hỏi không phải là “Có phải chị chán ghét em hay không?” mà là “Tại sao chị lại chán ghét em?”, trực tiếp dẫn vấn đề đến phạm trù trình tự càng sâu.

Nếu muốn giản lược hóa mọi chuyện, Triển Ngưng hoàn toàn có thể tùy tiện tìm một lý do, hoặc là mặt dày trực tiếp phủ nhận vấn đề này. Đứa bé 7 tuổi dù có thông minh mẫn cảm lại có thể phân tích ra bao nhiêu ý tứ?

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Triển Ngưng cũng không làm như vậy, cô cực kỳ cẩn thận suy nghĩ một chút.

Sau đó dùng một loại giọng điệu thoải mái bình thường nói: “Có nghe qua chuyện kể về bác nông phu cùng con rắn chưa? Tuổi này của em hẳn là biết không ít truyện ngụ ngôn đi?”

Trình Căn Ngôn không quá hiểu chuyện xưa này cùng vấn đề của cậu có quan hệ gì, nhưng vẫn như trước thành thật gật đầu.

Triển Ngưng không biết sao lại cười một cái, “Chị từng nhặt một con rắn, có thể nói là đại mãng xà.” Cô khoa tay múa chân một chút, “To như vậy, siêu cấp dài, là con rắn cổ chấp nhất đời này chị gặp qua.”

Trình Căn Ngôn mặt lộ vẻ nghi ngờ, “Nó cắn chị sao?”

Cắn sao?

Triển Ngưng cúi người, tầm mắt ngang bằng tầm mắt của cậu, thẳng tắp nhìn vào nhau. Phảng phất đến từ quá khứ xa xưa, lại như bụi gai nhọn đâm người. Trình Căn Ngôn bị cô nhìn chăm chăm đến sững sờ.

Triển Ngưng giờ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt cậu, “Chị bị nó ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tiểu học cùng trung học cấp 2 là quan hệ hàng xóm, Triển Ngưng sắp xếp Trình Căn Ngôn cùng Triển Minh Dương xong liền đi về phía Nam.

Cửa sắt lớn hẹp dài kiểu Châu Âu dần dần hiện ra, kiến trúc màu xám treo vài chữ to nạm vàng.

Triển Ngưng ngừng đầu híp mắt nhìn liền biết, đáy lòng cảm giác ngứa ngứa tê dại thập phần vi diệu.

Cô hậu tri hậu giác nhớ lại bản thân mình bây giờ cũng là học sinh mới lần đầu tiên đến trường, vừa cẩn thận cố gắng nhớ lại kiếp sống ba năm cấp 2, sau đó phát hiện những trí nhớ kia giống như gạch men chất lượng siêu cao, giống như lọt vào trong sương mù phân không rõ Nam Bắc.

Không khỏi không cảm khái thời gian sống lại thật là khéo léo, một đồng tân sinh tám gây tra chống không tới, ai cũng không biết, ai cũng không có áp lực, quả thực chính là tin mừng.

Trước bảng giấy thông báo Triển Ngưng tìm được vị trí lớp của mình. Cô ung dung tự đắc tìm tới giống như đang đi dạo sân vườn sau nhà.

Trong phòng học đã có tiếng ồn ào, không ít người ngồi lung tung, có vài người bắt chuyện, có vài người lại ngồi một mình.

Từng khuôn mặt non nớt trẻ trung còn chưa bị xã hội bào mòn, một vài khuôn mặt nhìn sang thậm chí mơ hồ còn có chút cảm giác nông cạn quen thuộc.

Triển Ngưng tựa như đi tham quan nhà bảo tàng nhận được vài đồ cổ, cuối cùng cô tùy tiện tìm một vị trí không trên không dưới ngồi xuống. Không quá vài phút, có người cách bàn chọc chọc cô.

"Bạn trước đó học trường nào?"

Đối phương chải lấy kiểu tóc hai bím giống bánh quai chèo, mắt xếch hẹp dài, cho dù nhìn thế nào cũng đều cảm giác không thân thiện.

Triển Ngưng lục tìm trong đầu, đối với cô bạn này có điểm ấn tượng. Thể dục tốt, tính tình tùy tiện, thực tế khi ở chung cùng bề ngoài không thân thiện của cô bạn làm cho người ta cảm thấy hoàn toàn không tương xứng.

"Bảy Nhỏ."

"Này rất gần a, mình là đến từ Đàm Bắc, đường xá quả thật là phiền muộn chết."

Triển Ngung "Oh" một tiếng, "Vậy phải ở lại trường rồi."

"Đúng vậy." Đối phương giống như tìm được tri âm, hưng phấn lên, "Mẹ mình gom bao lớn bao nhỏ giống như là dọn nhà, bạn nói có buồn bực hay không, vừa rồi ngay cả Sa Bì nhà mình cũng đi theo, quan trọng là nó trượt chạy cả nửa sân trường."

Triển Ngung rất cổ động nói một câu: "Chó nhà bạn không nghe lời như vậy?"

Tay cô buông thông xuống, "Gi chứ, là mèo."

"....." Triển Ngung, "Tên có chút đặc sắc."

"Đúng không, mình cũng cảm thấy như vậy, chủ yếu là nó rất thích chú chó Sa Bì hàng xóm nhà mình, cho nên liền có cái tên như vậy."

Triển Ngung cũng không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng nghĩ nghĩ liền phun ra hai chữ: "Lanh trí."

Nói chuyện vớ vẩn một hồi, cửa ra vào đột nhiên xuất hiện một người. Một thân quần áo thể thao màu đen, tóc rối bù giống như bị cuồng oanh tạc, trong miệng "oa oa" hướng Triển Ngung cách 100m xông tới, cuối cùng phanh lại không kịp còn tiếp xúc thân mật với góc bàn, trong miệng bật ra tiếng "ngao ngao", trình độ hấp tấp đã tiến đến xu hướng điên điên khùng khùng.

"Một mình cậu nghĩ hè làm gì vậy? Mình tìm cậu nhiều lần đều không gặp." Đối phương gãi gãi đầu tóc rối bù ngồi xuống vị trí bên cạnh Triển Ngung.

"Đi nhà bà ngoại mình." Triển Ngung nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào người tới, nhất thời không có cảm giác.

Người này tên là Tôn Uyển, quan hệ so với Triển Ngung đơn giản là thân lại càng thân, biết nhau từ lúc còn chấy nước mũi, bên người cô đến rồi đi vô số người, nhưng Tôn Uyển này là người duy nhất kiên trì ở lại.

Chủ yếu ấn tượng cuối cùng của Triển Ngung đối với người bạn thân này dừng lại ở hình ảnh tinh anh trên thương trường. Bộ dáng mạnh mẽ giỏi giang vang dội so với đứa hạnh thời trung học thật sự khác xa, bất quá năng lực của cô cũng không làm giảm xóc được.

"Trước đó sao không nghe cậu nói?" Hai con mắt Tôn Uyển trùng giống như hai con mắt ếch độc nhất vô nhị, "Tại sao cậu lại không gọi mình, quả thật không có suy nghĩ rồi, mình ở nhà rảnh rồi đến mức muốn mọc lông."

Chạy tới nông thôn ngày người một thời gian ngắn như vậy thuần túy là bởi vì Triển Ngung cần phải có thời gian tiêu hóa hiện tượng phản khoa học bản thân gặp phải. Người cho dù có bình tĩnh, lý trí thế nào thì đối mặt với việc sống chết không gốc cũng phải điên, không phải sao?

Triển Ngung phải trở về nông thôn một mình buồn bực, hờn dỗi điên rồ một tháng, đến khi đầu óc bình tĩnh làm rõ mọi chuyện rồi trở về cũng liền đến thời gian khai giảng.

Những thứ này có hay không cô đều không có khả năng nói cùng Tôn Uyển, liền tùy ý tìm lý do cho qua, ngay sau đó vòng vo đối chủ đề: "Phòng ngủ của cậu thu dọn đến đâu rồi?"

Tôn Uyển kỳ quái nhìn cô một cái, "Ai nói với cậu là mình muốn trọ lại trong trường hả?"

Hai người cùng lớp chuyện này không tính là kỳ lạ, dù sau trên danh sách có, Triển Ngung bởi vì nhà cách không xa, tự nhiên sẽ không trọ lại trường, bởi vậy cũng không có nhìn xem bảng phân phối phòng ngủ. Nhưng trong ấn tượng Tôn Uyển trọ lại trong trường, mà ở một lần liền ở tận ba năm, tự nhiên cũng oán trách ba năm mùa hè không thể gây rối làm loạn.

Nhưng bây giờ....."Cậu không trọ lại trong trường sao?"

"Không nha." Tôn Uyển lắc đầu, "Nhà bác mình ở bên này, đoạn thời gian trước bác dọn đến ở cùng với anh mình, hiện tại nhà trống, mình liền chuẩn bị dọn đến ở."

Nói xong liền bắt đầu dửng dưng, "Từ nay về sau Chủ Nhật đến nhà mình chơi, nhà mình liền thành đại bản doanh rồi, muốn chơi như thế nào cũng không có người quản, ha ha ha..."

Mỗi một lần biến hóa không thể nào không lý do, nếu như những thứ khác coi như có dấu vết mà lần theo, như vậy Tôn Uyển trong lúc này lại có nguyên nhân gì? Hoặc là nói biến hóa như thế trong tương lai sẽ mang đến kết quả như thế nào?

Triển Ngung qua loa gật đầu, tâm tư tung bay phiêu đảng lung tung.

Bạn học cả lớp như cũ lần nữa biết một lần, sau khi phân phát sách giáo khoa đều tự dọn dẹp đường hồi phủ. Tạm thời chỉ định vài người ở lại dọn dẹp vệ sinh, đáng chết là Triển Ngung cũng bị điểm danh.

Tôn Uyển ở một bên nhìn có chút hả hê, "Tiểu Ngung nhà ta xui xẻo rồi, học sinh trung học ngày đầu tiên liền chạy tới nhặt ve chai, cười chết mình."

Triển Ngung liếc cô bạn một cái, trong lòng có chút sốt ruột, bởi vì tiểu học đã sớm tan rồi, tiếng chuông tan học vang lên bên này có thể nghe thấy rõ

mồn một, cô có chút lo lắng cho hai cậu nhóc kia.

Triển Ngung lại cầm cây chổi quét quét mấy cái, xong rồi tiện tay muốn quăng ra rồi đi. Cho tới bây giờ cô không phải là loại học sinh biết nghe lời gì, bất kể là trước kia hay là hiện tại.

Đều là học sinh mới, người có chút đầu óc cũng sẽ không quá khoa tay múa chân. Dù sao cũng còn lạ lẫm không có giao tình, lại thêm là ngày đầu tiên khai giảng, não loạn quá khó coi cũng không tốt gì.

Đáng tiếc bị Tôn Uyển nói trúng rồi, hôm nay khả năng Triển Ngung bị xui xẻo rồi.

Chủ nhiệm lớp chỉ huy La Bạch Khanh, ủy viên sinh hoạt ngăn cản Triển Ngung lại. Nam sinh có vóc dáng không cao không thấp, đeo một cặp kính đen, nhìn sang ngốc ngốc.

Hắn đẩy mắt kính, nghiêm nghị chính trực nói: “Bạn học, còn chưa quét dọn xong, bạn muốn đi đâu?”

Một ủy viên sinh hoạt nho nhỏ lại xem mình như là thiên hoàng lão tử, Triển Ngung cũng không thể nào hiểu nổi, bởi vì không phải theo như thành tích học tập mà sắp xếp. Triển Ngung xem chừng người này trước kia cũng không có chức vụ gì, hôm nay quan mới tiền nhiệm có điểm mới lạ, không thể chờ đợi được hành động khác so với không có quyền lợi.

Cô suy nghĩ một chút, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hiểu chuyện nói: “Bạn học, em trai tôi học tiểu học bên cạnh, bọn nhóc tan học đã hơn 1 tiếng rồi, tôi phải đi trước đón mấy nhóc, bạn cho tôi ngày mai làm bù có được không?”

"Bạn muốn tôi nói với giáo viên như thế nào, vạ nhất thầy hỏi tới tôi phải giao phó thế nào?"

Giao phó cái quỷ! Người hắn muốn báo cáo kết quả đã sớm lên xe bốn bánh rồi đi ngay cả cái bóng cũng không thấy có được hay không?

Triển Ngung nhăn nhó, "Vậy tôi đón em trai rồi quay lại có được không? Những đứa trẻ khác đều được đón, em trai tôi ngây ngô tôi sợ bọn nhóc sẽ chạy loạn."

Đối phương đẩy mắt kính, nói một câu làm tròn mắt Triển Ngung muốn nổ tung, “Cha mẹ bạn đâu? Chẳng lẽ cha mẹ bạn không biết tới đón bọn hắn hay sao?”

"CMN mày nói cái gì?" Tôn tiểu thư cực kỳ bao che khuyết điểm đột nhiên rống to lên.

Có thể con người chính là sợ ác, bị Tôn Uyển hung thần ác sát rống một tiếng, nam sinh lải nhải rồi cuộc cũng yên tĩnh.

Hai người nghênh ngang chạy đi.

Cổng lớn trường tiểu học đã đóng lại, chỗ đậu xe riêng một chiếc cũng không còn, trong sân trường trống rỗng cảm giác một tiếng động cũng có thể truyền lại hồi âm.

Tôn Uyển: “Em cậu có thể đã về nhà trước hay không?”

"Nếu bọn nhóc có can đảm đó cũng không cần mình đưa."

"Haaa...!"

Triển Ngung vui đầu đi vào trong, vừa vượt qua phòng bảo vệ, bên trong liền truyền đến tiếng gọi trong vắt.

"Chị!"

Triển Ngung dừng bước nhìn sang.

Triển Minh Dương nện bước chân ngắn nhỏ “cộp cộp cộp” chạy tới, trên mặt treo một cái má lúm đồng tiền be bé, trực tiếp nhào vào trong ngực Triển Ngung.

Triển Ngung néo néo cái cằm của cậu, “Chờ lâu rồi phải không?”

"Dạ." Triển Minh Dương ý vị gật đầu, "Chị thật là chậm nha!"

Triển Ngung đang muốn mở miệng, lúc này Tôn Uyển dùng cùi chỏ thọt cô, “Này này, đó là ai vậy?”

Triển Ngung theo tầm mắt của cô vừa nhìn, Trình Cẩm Ngôn lưng đeo cặp sách nhỏ đứng cách đó không xa, im lặng đứng đó như một cây bạch dương, dưới vành nón là đôi mắt đen nhánh cũng đang nhìn qua bên này. Khuôn mặt hồng hào trắng nõn nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn sang muốn nhu thuận bao nhiêu liền nhu thuận bấy nhiêu.

Triển Minh Dương chen miệng, “Đó là bạn của em.”

"Thật sao?" Tôn Uyển miệng lưỡi bắt đầu coi thường, "Bạn của em so với em đẹp trai hơn nhiều."

Đứa bé đối với cái chữ "đẹp trai" này đã tương đối hiểu rõ, Triển Minh Dương mím môi im lặng vài giây, coi như đang yên lặng so sánh bản thân cùng Trình Cẩm Ngôn.

Bởi vì khuôn mặt Trình Cẩm Ngôn làm cho người lớn hoặc trẻ em đều ưu thích, không cho phép Triển Minh Dương có phần nào trốn tránh.

Dù là không cam lòng, cậu vẫn như cũ thành thật gật nhẹ đầu, "Đúng là đẹp trai hơn em một chút."

"Em tìm đâu ra một người bạn đẹp trai như vậy? Hôm nào chị cũng tìm một người trở về."

"Đó là ba ba em dẫn về."

"Ba em?" Tôn Uyển chuyển hướng nhìn Triển Ngung, miệng rít lên: "Là sao? Nhà của cậu mới gia nhập một đứa con trai?"

"Ừ, là con trai của ông chủ ba mình, tạm thời ở lại nhà mình một thời gian."

Triển Ngung lay lay Tô Uyển trước mặt, vẫy vẫy tay với Trình Cẩm Ngôn phía xa, "Lại đây, em đứng ở đó làm gì vậy?"

Trình Cẩm Ngôn chần chờ, cuối cùng cũng đi tới, ánh mắt đảo qua chị em nhà họ Triển, ngón tay giật giật, tựa hồ muốn tiến lên nắm tay Triển Ngung, lại bởi vì hai tay của đối phương đều đang khoát lên người Triển Minh Dương mà không thể không ngừng.

Tôn Uyển nhảy đến trước mặt Trình Cẩm Ngôn, đưa tay lấy mũi của cậu xuống, nghiêng đầu cẩn thận nhìn cậu, cười nói: "Đứa nhỏ này lên lớn giống y như búp bê, này, gọi chị một tiếng chị xem nào!"

Gương mặt Trình Cẩm Ngôn lạnh lùng không phản ứng, thoáng vắn lông mày mơ hồ mang vẻ không vui.

Tôn Uyển không xem là quan trọng, tiếp tục không ngừng cố gắng, "Em gọi một tiếng, chị mua kem cho em ăn."

Trình Cẩm Ngôn "xùy" một tiếng, dời tầm mắt sang chỗ khác, bộ dáng khinh thường ném vào trên mặt Tôn Uyển.

"....." Tôn Uyển: "Hiện tại đứa bé đều chảnh như vậy?"

Triển Ngung chop cái mũi từ trong tay cô, ngay sau đó đội lên đầu lại cho Trình Cẩm Ngôn, "Đi đi, cậu không có việc gì trêu chọc thằng bé làm gì, ngày nào đó cắn chết cậu."

"A, hần còn cắn người sao?"

"Ngu ngốc!"

Trình Cẩm Ngôn chỉnh lại cái mũi sai lệch, có chút giương mắt nhìn sang, liền đi vài bước về phía trước.

Cậu lăm bầm lâu bầu nói một câu: "Tôi còn lâu mới cắn người."

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Chính thức khai giảng, ngày đầu tiên là tiết số học, giáo viên dạy số học cũng chính là giáo viên chủ nhiệm.

Chủ nhiệm lớp rất trẻ tuổi, mới vừa tốt nghiệp đại học, bọn họ là học sinh đầu tiên hần dạy, người nhìn lịch sự, tính tình lại tương đối nóng nảy.

Tính tình nóng nảy này càng thể hiện rõ ràng khi đang đứng lớp. Triển Ngung cùng Tôn Uyển bị hần túm ra ngoài hành lang, mỗi người đứng một bên trước cửa sau phòng học làm Môn Thần.

Nguyên nhân chính là mâu thuẫn nhỏ xảy ra ngày hôm trước, kết quả lần đầu tiên vệ sinh quét dọn.

Triển Ngung cũng thực buồn bực, cũng không phải học sinh năm nhất tiểu học, còn là một nam sinh, sao lại vì một chuyện nhỏ như vậy mà chạy đi cáo trạng? Cáo trạng còn chưa tính, cũng bởi vì chút chuyện này mà bị chủ nhiệm lớp choai choai ném ra bên ngoài phạt đứng?

Linh hồn già nua của Triển Ngung cũng không khỏi run rẩy.

Mà Tôn Uyển thì trực tiếp cho ra một tổng kết về cảnh ngộ hoang đường này: “Xui xẻo!”

Được rồi, Triển Ngung cảm thấy tổng kết cô ấy đưa ra quả thật quá đúng rồi.

Cả ban căn bản đều là không quen biết, cộng thêm ngày hôm trước xảy ra mâu thuẫn kia, thế cho nên sau khi đứng phạt một tiết học được vào lại phòng học, Triển Ngung đối với ánh mắt xung quanh có chút không tự nhiên.

Nhìn một ngày cuối cùng cũng đã tới lúc tan học.

Việc đến trường chen chúc trên xe bus đối với chị em nhà họ Triển trước kia chỉ là chuyện thường ngày, qua một thời gian cũng quen dần. Nhưng đối với Triển Ngung hiện tại là nói thực sự là đã lâu lắm rồi, cô một chút cũng không muốn chịu đựng phần tội này.

Vừa đứng lại có một tiểu tồ tông như vậy ở đây, Triển Ngung phát huy một chút ba tác lười nói đến Lý Tri Tâm mặt mày u mê, giống như gặp quý, muốn bà tìm một người giúp việc trẻ, buổi sáng mỗi ngày đưa bọn họ đi học.

Chỉ là buổi tối việc dắt hai cậu học về nhà vẫn như cũ là trách nhiệm của Triển Ngung.

Tôn Uyển nói: “Tuổi còn nhỏ cũng không dễ dàng, mới đó mà đã trải qua cuộc sống mẹ già rồi, còn đến cả hai đứa. Em trai cậu còn chưa tính, mềm mại nghe lời như mèo con nhỏ, đứa nhóc còn lại thấy thế nào cũng không dễ chăm sóc. Đây là muốn cậu tới thu phục hần, hay là hần thu phục cậu đây?”

"Buồn cười, cậu nhìn bộ dạng của mình thế này lại có thể để hần thu phục sao?"

"Đừng đùa, nói đến tự đắc như thế, còn không phải là đồ nhác gan, cậu thi. ... Ngao, muốn chết!" Tôn Uyển ôm hông nhảy cẫng lên, ngược lại hi hi ha ha đi đến tóm lấy đuôi ngựa của Triển Ngung.

Một đường cãi nhau đến cổng trường tiểu học, theo thường lệ dẫn người đi đến trạm xe bus chờ xe.

Bởi vì Triển Minh Dương cùng Tôn Uyển cũng thân thiết, cậu cùng Tôn Uyển không có đầu óc, cùng đứa bé 5 tuổi có thể phi thường vui sướng chơi cùng một chỗ. Bởi vậy vừa thấy mặt, Tôn Uyển liền tự giác dắt tay Triển Minh Dương.

Lúc này là một người dắt một cây củ cải, Triển Ngung lại dắt một cây củ cải cô không cách nào chào đón.

Hai người trước mặt tay dắt tay, hình ảnh thật là tốt đẹp giống như ánh mặt trời ngày mùa đông. Triển Ngung cùng Trình Cẩm Ngôn thì lại cách xa nhau đến gần 1m, căng thẳng không được tự nhiên giống như đứa bé vừa bị cô đánh một trận.

Lúc lên xe, bậc thang cao, Tôn Uyển liền ôm lấy Triển Minh Dương đi lên.

Trình Cẩm Ngôn lại không có phúc khí như vậy, có thể là cặp xách trên lưng có chút nặng, chân khễ bước lại dừng ngay tại chỗ, cậu cố hết sức thử mấy lần vẫn liên tục phí công.

Trên xe tài xế nhìn không được: "Aiz, tôi nói, cô làm chị lại là chuyện gì xảy ra, thấy em mình giống như làm xiếc khi vẫn không nhúc nhích, ngược lại ôm thẳng bé lên một cái đi!"

"....."

Trình Cẩm Ngôn cũng nghiêng đầu nhìn sang, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn căng thẳng, khóe miệng có chút rũ xuống, hai tròng mắt đen nhánh cũng lộ ra một chút cầu xin, tỏ hợp như vậy trực tiếp hiện ra bộ dáng một đứa trẻ uất ức đáng thương. Mà người ngoài nhìn thấy biểu hiện này lại càng không nhân tâm gấp bội.

Triển Ngung biết người trước mặt đã từng ác liệt đến mức nào, nhưng cô hiểu được Trình Cẩm Ngôn bay giờ chỉ là một cậu bé 7 tuổi. Cậu ngây thơ thông minh hơn thế nào, nhưng đối với việc tương lai hoặc là kiếp trước hoàn toàn không biết gì cả.

Cảm xúc tràn đầy phát tiết trên người một đứa bé như vậy không khỏi quá mức mất mặt, cũng làm cho đối phương càng vô tội.

Triển Ngung thờ dãi, vươn tay nhắc cặp xách của cậu lên một chút.

Xe chậm rãi khởi động, thời điểm này như cũ có không ít người, phần lớn là học sinh gần đó, nhưng may là chẳng qua cũng không quá chen chúc.

Hai người khác đã tìm được vị trí ngồi, bên cạnh cửa xe còn trống một vị trí.

Triển Ngung chọt chọt Trình Cẩm Ngôn, chỉ chỉ về hướng kia, ý bảo cậu đi qua, mà bản thân thì đứng ở một bên.

Bên trong buồng xe yên tĩnh, Tôn Uyển theo thường lệ lại lừa dối đứa nhỏ, “Chị em hôm nay bị một đứa ngốc trong lớp chúng ta khi dễ, thiếu chút nữa là khóc lên.”

"A....." Triển Minh Dương vận lòng mảy, thoát nhìn hình như có chút lo lắng, ngây thơ hỏi: “Vì sao lại khi dễ chị em?”

"Bởi vì chị em ngốc, đi học không làm bài tập, tan học không chờ đợi, đầu treo trên cổ chỉ là thuần túy để ngắm, hoàn toàn không có chỗ dùng."

Triển Minh Dương không tài nào phán đoán lời Tôn Uyển là thật hay giả, nhưng cũng biết bao che người trong nhà, lập tức liền phản bác nói: “Chị mới không làm bài tập, chị của em rất thông minh, em một chút cũng không tin lời chị nói.”

Tôn Uyển “Oh~” một tiếng, “Em thật đúng là tự tin!”

Triển Minh Dương phồng má đột nhiên đứng dậy muốn đi đến chỗ Triển Ngung, Tôn Uyển liền ngăn lại, “Xe còn đang chạy, em đi đâu? Không sợ bị ngã sao? Thành thật ngồi xuống đi! Là chị ngốc, chị ngốc được chưa, chị chỉ trêu chọc em thôi, đừng nhúc nhích, ngoan!”

Triển Ngung một tay vịn cột nhìn qua bên kia, “Cho cậu miếng tiền, đáng đời!”

Tôn Uyển để Triển Minh Dương ngồi lại vị trí, “Được, em trai cậu, có té ngã thì người đau lòng cũng không phải mình.”

“Té thì mình để cậu bồi thường tiền.”

“Chị hai, tiết tháo của cậu đâu rồi”

“Ồ trong bụng của cậu đó.”

Sau đó Tôn Uyển cùng Triển Minh Dương thì thầm gì đó Triển Ngung không nghe rõ, cô rất nhanh đưa ánh mắt về phía ngoài cửa sổ xe, nhìn trai gái qua lại dạo chơi trên đường phố như cái xác không hồn.

Vật áo bị lôi kéo, Triển Ngung cúi đầu nhìn xuống, đối diện với ánh mắt của Trình Cẩm Ngôn.

Đôi mắt bé trai sạch sẽ sáng ngời, cái miệng nhỏ nhắn phát ra giọng nói mềm nhũn: “Chị thực sự bị khi dễ hả?”

Ôi chao, tiểu tử tông này là đang quan tâm cô?

Triển Ngung nhấc mí mắt, không có lên tiếng.

Cũng không biết là xuất phát từ mục đích gì, Trình Cẩm Ngôn phối hợp bỏ thêm một câu: “Về sau em sẽ giúp chị đòi lại.”

Triển Ngung hơi nheo mắt lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, khóe miệng không cười gờ lại hé ra một đường cong, bị lời nói của Trình Cẩm Ngôn làm cho vui vẻ. Đôi mắt không lớn không nhỏ, trong ánh mắt giờ phút này cũng không thấy toan tính lạnh lùng, ngược lại có điểm nhập nhèm buồn ngủ.

Hôm nay cuối cùng Triển Ngung cũng không có phát biểu ý kiến gì đối với lời nói của Trình Cẩm Ngôn. Xe chậm rãi dừng lại, Tôn Uyển muốn xuống xe ở trạm này.

Cô cười ngây ngô chạy ra cửa sau, cà lơ phất phơ chuẩn bị chào tạm biệt với Triển Ngung, kết quả một giây sau lại thấy một lớn hai nhỏ cũng đi xuống.

“Cậu đây là muốn làm gì? Chẳng lẽ hôm nay muốn ngủ ở nhà mình?”

Triển Ngung phui cái tay heo đang dầm chột chớp mũi của mình, “Đừng quá tự kỷ, mình chỉ là đi đến phía trước mua chút đồ.”

“Mua cái gì?”

“Tập chí.”

Từ bên này đến đường về nhà Triển Ngung, giữa đường có một sạp bán báo, cô chính là muốn qua bên kia chọn tạp chí.

Mặt Tôn Uyển kinh ngạc, “Khi nào thì cậu thích xem tạp chí rồi hả?”

“Chuyện cậu không biết còn nhiều lắm.” Triển Ngung giống như cười mà không cười nói một câu. Bên cạnh thỉnh thoảng có xe đạp chạy lướt qua, cô liền túm lấy Trình Cẩm Ngôn vào bên trong.

Tôn Uyển im lặng nhìn chằm chằm cô mấy giây, “Cái quái gì, tại sao mình cảm thấy chỉ một kỳ nghỉ hè mà cậu như đã thay đổi thành một người khác vậy?”

Mặc dù miệng lưỡi vẫn linh hoạt như quá khứ, nói chuyện tán gẫu vẫn nhạt giống như trước kia không có gì thay đổi. Nhưng ngẫu nhiên có vài lúc trong nháy mắt, Tôn Uyển cảm giác, cảm thấy người trước mặt thật lạ lắm. Đó là một loại cảm giác xa cách từ trong xương, mang theo hơi thở nặng nề, tích lũy từng ngày tháng.

Loại cảm giác này làm cho người ta cảm thấy rất hư vô mờ mịt, lại nhìn không thấu, tầng tầng sợi chỉ nhỏ chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ.

Triển Ngung cười đùa, “Cậu nói thẳng là thấy mình thành thực không phải được rồi sao?”

“Thành thực cái rắm!”

Tôn Uyên không cùng hướng với bọn họ, nhưng nhàn rỗi nhàm chán cũng bám theo một đoạn.

_____ KẹoĐắng`"" dđlqđ _____

Rất nhanh liền tới sạp bán báo, bên trong là một ông cụ đang ngồi, tạp chí trong này có hạn, có vài cái đã phát hành vài ngày, cũng không có tin tức gì mới.

Triển Ngung chọn chọn lựa lựa lật xem.

Tôn Uyên thuộc về loại người vừa nhìn thấy chữ liền ngủ gật, kể cả bài viết trong tạp chí. Cho nên cô liền vươn tay giả vờ giả vịt lật qua lật lại vài cái, liền ở bên cạnh trực tiếp giả chết.

"Cậu muốn mua nhiều như vậy?" Sau một lúc lâu Tôn Uyên trề mắt hỏi.

"Mới ba bản." Đầu là tạp chí loại mới, cô cố gắng chọn loại mới phát hành gần đây nhất.

Tôn Uyên: "Mình còn tưởng là cậu muốn mua 《 Độc giả 》《 Trích tác phẩm của thanh niên 》 mấy loại thế này, kết quả lại mua những thứ không có dinh dưỡng này."

Triển Ngung vung tay cầm tạp chí đập một cái xuống tay Tôn Uyên, "Như cậu không có mắt, miệng còn không biết xấu hổ nói tạp chí tớ chọn không có dinh dưỡng?"

Tôn Uyên linh hoạt trốn san bên cạnh, cười hi hi nói: "Sao mình lại không có mắt chứ, đó là vì không muốn khoa khoang thôi, chị đây có năng lực vô cùng."

"Được được, không cãi với cậu nữa, đi thôi!"

Triển Ngung khoát tay chặn lại, mang theo hai cậu nhóc cùng Tôn Uyên mỗi người một ngả.

Buổi tối ăn cơm xong ba đứa bé nằm ở phòng khách làm bài tập, Triển Ngung thuận tiện trở thành cô giáo dạy kèm miễn phí. Đương nhiên đây không phải là hiện tượng ngăn ngừa, mà trong tương lai sẽ còn có vô số hình ảnh như thế này.

Sau khi Triển Ngung hoàn thành nhiệm vụ liền lấy tạp chí ra đọc. Bên trong có tin tức giải trí bát quái, cũng có tin tức thời trang, cô đưa mắt chăm chú vào mục này.

Mặc dù khái niệm thời xưa cùng hiện tại có chút khác biệt, nhưng xu thế lưu hành tương lai cùng hiện tại đều thuộc về một quá trình nào đó. Bây giờ góc độ thưởng thức lại có thể khôi phục lại kiểu dáng ngày xưa, lý giải này cũng không có bất kỳ ảnh hưởng xung đột gì.

Triển Ngung đi lấy cây kéo cùng keo dán và tập ghi chép, cô cắt những bức hình trang phục mốt dán vào giấy, sau đó ghi chú thích ở bên cạnh.

Chuyện này cô làm rất chuyên tâm, thế cho nên chờ khi phục hồi tinh thần lại phát hiện Trình Cẩm Ngôn đã nhìn chằm chằm cô rất lâu.

"Sao vậy?" Triển Ngung xoa xoa đôi bàn tay dính keo dán, "Có việc gì?"

Trình Cẩm Ngôn muốn nói rồi lại thôi.

Triển Ngung cũng không có ý muốn tìm hiểu, thấy bộ dáng ngập ngừng của cậu, đơn giản bỏ qua, tiếp tục công việc của mình.

"Chị là đang thu thập hình ảnh quần áo sao?" Trình Cẩm Ngôn nhỏ giọng hỏi.

Triển Ngung qua loa lấy lệ đáp lời.

Trình Cẩm Ngôn, "Mẹ em làm quần áo so với những bộ này đẹp mắt hơn nhiều."

Động tác cắt của Triển Ngung bỗng nhiên dừng lại, giống như món đồ chơi chạy bằng điện đột nhiên mất đi nguồn điện, lạnh như băng cùng cứng ngắt.

Trình thị kinh doanh rất rộng, từ tài chính đến truyền thông, điện ảnh, truyền hình, đến bất động sản, hoặc nhiều hoặc ít đều có bóng dáng của bọn họ, nhãn hiệu trang phục lớn nhất do Bạch Tư Di quản lý.

Bản thân Bạch Tư Di là nhân vật trên đỉnh cao của giới thiết kế thời trang. Thiên phú cùng style chịu ảnh hưởng từ nước ngoài, phản động những nhãn hiệu mới ra đều lấy bà làm gương. Triển Ngung đã từng cùng bạn cùng phòng in ảnh chụp của bà ra dán trên tường, bộ dáng điên cuồng đam mê đó rất có hương vị tà giáo.

Dĩ nhiên Bạch Tư Di còn là mẹ của Trình Cẩm Ngôn, Triển Ngung kiếp trước thậm chí còn muốn bá bà làm thầy vì chứng minh bản thân là một người phụ nữ thông minh.

Triển Ngung lại nhớ lại trường hợp gió tanh mưa máu khi đó, tại đó tuyệt vọng rồi sau đó chết đi.

Cô đột nhiên quăng cy kéo ra, mặt tái như một tờ giấy trắng mờ mịt nhìn sang Triển Minh Dương, “Làm bài tập nhanh lên, tranh thủ thời gian đi ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tinh khí thất thường của Triển Ngung tới không giải thích được, hai bé trai đều ngẩn người.

Cô không rảnh bận tâm cái gì, cô bị chôn trong một mảnh trí nhớ tối tăm không thấy mặt trời, thở không ra hơi, mở mắt không ra, cứng rần chịu đựng đau đớn giống như bị cạo xương, thoáng cái nghênh trực diện nghênh đón cái chết.

Triển Ngung gần như hốt hoảng gom tất cả đồ vào hộp nhựa, sau đó mặt trắng như tờ giấy ôm hộp nhựa trở về phòng.

Trong phòng khách thoáng chốc yên tĩnh, Triển Minh Dương chuyển hướng nhìn Trình Cẩm Ngôn bên cạnh đang ngẩn người, “Chị của mình tức giận.”

Trình Cẩm Ngôn “Ừ” một tiếng.

“Cậu đã nói gì với chị ấy?” Chỉ số thông minh của Triển Minh Dương có hạn, còn đang ở một bên chiến đấu hăng hái với đồng bài tập, vừa rồi hai người làm gì cậu hoàn toàn không rõ ràng lắm, chỉ mơ hồ nhớ rõ Trình Cẩm Ngôn đã nói cái gì đó.

Trình Cẩm Ngôn mờ mịt, cuối cùng lắc đầu một cái.

_____ KẹoĐắng~~~~d/đ/l/q/đ _____

Sau lần đó chỉ cần không có việc gì Triển Ngung sẽ vui đầu vào cắt cắt dán dán thu thập tư liệu, cuộc sống trôi qua giống như là những bé gái 10 tuổi khác. Nhiều lần Lý Tri Tâm đều thiếu chút nữa vứt những thứ đồ chơi kia của cô.

Triển Ngung đối với kiến thức thời trang vỡ lòng đã rất trẻ, đời trước cô hoàn toàn không có chạm qua mấy thứ hội họa, vẽ vời này, gián tiếp làm cho cô bỏ lỡ thời gian xây dựng kiến thức cơ bản. Bởi vậy Triển Ngung vốn sinh ra đã tài năng kém cỏi, thêm việc bị cha gài bẫy, ở môn này thật sự là lãn lộn hết sức thâm.

Ngồi trong lớp hội họa, Triển Ngung đi theo ban nhất cùng đám trẻ con không lớn không nhỏ ôm bức tranh nghĩ thầm: Hiện tại ông trời đã để cô sống lại lần nữa, dù thế nào cũng phải tốt hơn chút ít, đạt tới độ cao nhất định để an ủi đời trước của mình.

Cho dù là bắt đầu từ bức vẽ đơn giản nhất.

Tối thứ Bảy, lớp hội họa cấp tốc hết giờ, ngoài cửa sổ loáng thoáng bóng dáng một người, ban đầu Triển Ngung không chú ý, chờ ra cửa mới phát hiện là Tôn Uyển.

Cô đau răng giựt giựt khóe miệng, “Sao cậu lại ăn mặc thành cái bộ dạng này?”

Một đầu tóc luôn dựng đứng được vuốt lên gọn gàng không nói, còn mặc một thân váy dài dịu dàng. Bộ váy này bản thân không có vấn đề gì, nhưng mà bình thường Tôn Uyển tùy tiện đã quen, cách ăn mặc thường ngày cũng theo phong cách trung tính. Bởi vậy lúc diện bộ váy này lên tương phản đặc biệt rõ ràng, thật là làm cho người ta có điểm trở tay không kịp.

“Hôm nay là đại thọ 50 của bác Hai mình, mẹ mình bắt mặc!” Ngừng một chút, Tôn Uyển không chịu được hét: “Thu lại cái bộ mặt muốn chết của cậu ngay!”

Triển Ngung nén cười, “Thật ra như vậy cũng không tồi, chủ yếu là bình thường cậu quá nam tính, nhất thời phản ứng không kịp.”

“Cậu là đang khen mình sao?” Tôn Uyển hào phóng vung làn váy lên, vẻ mặt bức bối, “Mặc đến toàn thân nóng muốn chết, chơi cái gì không biết!”

“Ai ai, cậu lịch sự một chút, chị hai của tôi, chị đừng hào phóng như vậy được không? Lộ đùi cũng đừng lộ miễn phí như vậy!”

Tôn Uyển không giải thích được, “Mình lại không bán, lộ cái chân chẳng lẽ còn lấy tiền? Cậu có cái kéo hay không, cắt cho mình đi!”

“.....” Triển Ngung, “Chịu đựng đi, đúng là không có kéo.”

Trên hành lang đều là phụ huynh đón học sinh, cả trai lẫn gái đều được dắt tay đi, bọn cô đi xuống tầng một chính là cửa lớp Taekwondo.

Nơi này có không ít chỗ trống, dùng để mấy vị phụ huynh nghỉ ngơi, có vài người đang ngồi rãi rác.

Triển Ngưng lòi Tôn Uyển ngồi vào chỗ gần nhất, cái mông vừa đặt xuống. Tôn Uyển liền vén làn váy lên đến đùi, cặp chân trắng nõn giống như củ sen vừa được vớt trong nước lên.

Bên này gần cửa ra vào, có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Tôn Uyển vỗ cánh tay Triển Ngưng, “Ai ai, thằng nhóc họ Triển này chân giờ lên được 1m hay không? Đây là luyện Taekwondo hay là Taekwondo luyện hần?”

"Mới học ngày thứ hai, cậu muốn cho thằng nhóc bay lên trời à?"

Tôn Uyển run vai cười, còn nói: “Mau nhìn Tiểu Mập Mập đằng kia, chân giờ lên nửa ngày cuối cùng cái mông ngồi chồm hồm một chỗ.”

Triển Ngưng đi theo nhìn qua, bé trai béo giống như quả bóng, bụng ngấn mỡ, bộ dáng đi đường đều như sắp té. Bất quá vẫn theo học luyện đá chân, tuy nhiên độ cao thật sự là không thể nhìn.

Thật thú vị!

Triển Ngưng nhìn một cái liền nhớ lại đứa nhỏ này là ai, không phải là Tiểu Mập Mập đã làm hồng sách ở nhà sách lần trước sao?

"Ai nha, buồn cười chết mình rồi!" Tôn Uyển cười đến không ngừng được, “Tiểu Mập Mập kia có phải bị ngốc hay không? Người nhà hần nghĩ như thế nào, bộ dáng như vậy tới đây để làm bao cát à!"

"Có thể là muốn cho hần tới giảm cân."

Tôn Uyển cười nói: “Giảm cân? Này không bằng đi đến sân trượt băng còn tốt hơn.”

Có đi học trượt băng không thật sự mọi người cũng không biết, chờ luyện tập chấm dứt một đám trẻ từ bên trong ủa ra, các cô trò mắt nhìn nam sinh cao lớn luôn giữ im lặng ngồi bên cạnh đứng lên giang hai tay ra nghênh đón Tiểu Mập Mập.

Sau đó cúi đầu nói: "Tiểu Hạo, có muốn học trượt băng hay không?"

Tôn Uyển: "....."

Triển Ngưng: "....."

Tiểu Mập Mập chớp chớp đôi mắt hạt đậu, “Muốn ăn nước đá bào.”

"Chắc là không thể ăn, em nên giảm cân một chút rồi, bằng không sẽ bị người khác cười nhạo.”

Tiểu Mập Mập uất ức méo miệng.

Lúc sắp đi nam sinh kia còn nghiêng đầu liếc nhìn hai cô một cái.

Tôn Uyển giống như tượng điêu khắc đạo hạnh rất cao, đảo mắt liền đánh rớt xấu hổ, nhất thời mất trí nhớ bắt đầu nói hươu nói vượn, “Đứa bé này béo đến thật tốt, béo đến đáng yêu, cậu xem tròn vo như vậy thật thú vị.”

Triển Ngưng kinh ngạc nhìn cô một cái.

Nam sinh cười như không cười nhướn mày. Người này thoát nhìn tuổi không lớn lắm, tướng mạo bình thường, bất quá ném trong đám người vẫn có chút nhìn thuận mắt.

Hần giống như cảm thấy Tôn Uyển rất thú vị, ánh mắt quét tới quét lui một vòng trên người cô, cuối cùng nói: “Tôi đã gặp em, tại hoa viên cư xá.”

Tôn Uyển kinh ngạc, “Anh cũng ở chỗ này?”

Hần gật đầu một cái.

Tôn Uyển thoáng cái hồi phục sức lực, vui tươi hơn hờ vuốt bắp đùi mình nói: “Thật là trùng hợp, mình là hàng xóm nha. Ai ui, anh xem tôi nói chuyện cũng không có kị gì, lời mới vừa rồi anh đừng để trong lòng. tôi thực cảm thấy đứa nhỏ béo cũng có điểm không tệ, nhìn nhiều càng vui mắt, cái kia, anh tên gì?”

"Phác Trạch."

Triển Ngưng bỗng nhú mày, cô cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

"Tôi tên là Tôn Uyển." Lại chỉ sang Triển Ngưng, “Bạn tôi, Triển Ngưng.”

Nam sinh nhìn sang, gật đầu một cái với cô.

Triển Ngưng: "....."

Sấm sét giữa trời quang. Cô nhớ ra rồi, nam sinh này không phải là ông xã đời trước của Tôn Uyển sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Cùng thứ tự xuất hiện nguyên bản sai lệch thật lớn.

Tôn Uyển đung đung cô, kỳ quái hỏi: “Sao vậy? Vừa thấy trai đẹp liền ngẩn người.”

Triển Ngưng vội vàng hoàn hồn, xấu hổ lắc đầu. Phác Trạch thì nhìn sang nơi khác giống như không nghe thấy.

Lúc này Triển Minh Dương cùng Trình Căn Ngôn cũng đi ra. Hôm nay linh đồng phục, mỗi người mặc một bộ, nhìn sang quả là có đáng có vẻ.

Càng tới gần, Triển Ngưng rõ ràng phát giác Trình Căn Ngôn nhìn thấy Tiểu Mập Mập liền biểu hiện địch ý, cô đảo ánh mắt vài vòng trên người mấy đứa nhỏ.

Triển Hoài Nam có việc tối nay không thoát thân được, giờ trở về chỉ có thể ngồi xe bus, cũng may vẫn còn hoạt động.

Buổi tối xe bus đã không còn cảnh tượng hỗn loạn khủng bố như ban ngày, trên đường đi đến trạm xe bus Tôn Uyển đã mò được không ít chuyện của bọn người Phác Trạch rồi.

Tiểu Mập Mập gọi Phác Hạo, cùng Phác Trạch là hai anh em. Bởi vì trời sinh tính tình thích gây chuyện lại không có năng lực giải quyết, vì đề tránh cho bị người ta đánh đến không cách nào đánh trả, cho nên mới bị đưa đi học lớp Taekwondo này.

Ly kỳ, học Taekwondo không vì tập thể dục không vì giảm cân chỉ vì đề lúc đánh nhau không đến nỗi quá mức nhếch nhác, chuyện này cũng thực hiếm thấy.

Triển Ngưng đảo mắt nhìn Tiểu Mập Mập một cái, không nghiêng mắt nhìn còn tốt, vừa thoáng nhìn liền chứng kiến bản lĩnh gây sự của đối phương.

Người mập còn chưa tỉnh, còn mập mà không tự biết.

Phác Hạo cùng Phác Trạch ngồi một chỗ, vị trí phía trước Triển Minh Dương cùng Trình Căn Ngôn, lập tức muốn đưa bàn tay béo ục ịch đâm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Căn Ngôn.

Xem chừng cũng là bởi vì thấy bộ dáng Trình Căn Ngôn lớn lên đẹp mắt, thêm việc tưởng người ta không nói lời nào liền cho rằng dễ khi dễ, liền đánh bạo động tay động chân.

Trình Căn Ngôn nghiêm mặt nhìn ngoài cửa sổ, Triển Minh Dương tự giác đảm nhiệm chức sứ giả hộ hoa đánh rút bàn tay ục ịch của Tiểu Mập Mập.

Bàn tay béo mập vẫn tiếp tục đuổi ra, Triển Minh Dương lại đập một cái, “Bạn đừng có đụng cậu ấy!”

Đôi mắt Phác Hạo híp lại liếc Triển Minh Dương, “Mình liền thích sờ bạn ấy.”

Triển Minh Dương có chút tức giận, lớn tiếng nói: “Bạn không được đụng cậu ấy!”

Phác Hạo trầm mặc, cúi đầu thành thật, không tới 10 giây lại đột nhiên tấn công. Lần này Tiểu Mập Mập thông minh hơn, Triển Minh Dương nhất thời không ngăn cản kịp, ngón tay không chỉ đâm chọt khuôn mặt Trình Căn Ngôn, còn muốn chọt chết đám chọt con mắt của cậu.

Trình Căn Ngôn lập tức gào thét một tiếng, Triển Minh Dương sợ đến choáng váng, nhìn cậu vài giây, miệng hơi mở ra, không giải thích được bắt đầu hu hu khóc lớn.

Ồi! Triển Ngưng sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng đứng dậy đi qua, nếu mà đâm mù thì thật là xong rồi.

Tôn Uyển cũng theo sau, kéo Triển Minh Dương đang khóc lớn vào trong ngực an ủi.

Phác Trạch trực tiếp đánh một cái lên đầu Phác Hạo, thiếu chút nữa đánh đến người quỳ rạp trên mặt đất.

Hắn mặt lạnh mồm miệng nói: "Còn nhỏ tuổi thế mà suốt ngày gây chuyện thị phi, mau đi xin lỗi người ta!"

Phác Hạo đoán chừng bình thường bị đánh đã quen, kêu xin lỗi liền mồm miệng nói xin lỗi, không đau không ngứa giống như chuyện ăn uống thường ngày.

Lúc này Triển Minh Dương vừa khóc vừa tố cáo: “Lúc đi học bạn ấy còn đá Căn Ngôn, bạn ấy là trướng thối.....”

Phác Trạch nghiêm mặt trừng Phác Hạo.

Tiểu Mập Mập mắc cỡ ngại ngùng cúi đầu, hì hà hì hục nặn ra một câu nói, "Mình chỉ là muốn chơi cùng bạn ấy, mình thích chơi cùng bạn nữ....."

Triển Ngưng: "....."

Triển Ngung mặt mũi nói: "..... Trình Cẩn Ngôn là bé trai."

Phác Hạo: "Bạn ấy là người đẹp mắt nhất trường, nhất định là bạn nữ!"

Tay Triển Ngung khoát lên bên cạnh giật giật, rất có loại xúc động muốn lột quần áo Trình Cẩn Ngôn ra cho Tiểu Mập Mập xem. Cuối cùng cũng nhận được, chỉ là ngẩng đầu nhìn về mặt tái nhợt của Phác Trạch, hỏi: "Em trai anh mấy tuổi?"

"....." Phác Trạch: "6 tuổi."

Tôn Uyển trực tiếp chen miệng, "Em trai thông minh của anh phải là 3 tuổi chứ?"

Khóe miệng Phác Trạch co quắp, vừa trừng khuôn mặt vô tội của Phác Hạo, vừa bảo trì trầm mặc.

Xe vẫn đang đều đặn di chuyển, cả buồng xe chỉ có mấy người bọn họ, tài xế liền trực tiếp làm bản thân thành trong suốt.

Trình Cẩn Ngôn nước mắt "ào ào" tuông chảy, cậu không phải muốn khóc, mà thuần túy là do kích thích tạo thành phản ứng sinh lý.

Triển Ngung giữ chặt cằm cậu, nâng lên, vừa đẩy ra tay đang che lấy mắt phải của cậu, "Có thể mở mắt ra không?"

Cả con mắt đỏ ngầu, lông mi ướt sũng cực nhanh lay động, tầm mắt mờ hồ không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn ra hình dáng khuôn mặt Triển Ngung.

Trình Cẩn Ngôn cố gắng chống đỡ mí mắt, nhưng con mắt vẫn mờ không ra, nước mắt lại chảy xuống.

Triển Ngung lau mặt giúp cậu, lông mày nhăn lại, "Có đau hay không?"

Trình Cẩn Ngôn nhỏ giọng nói: "Khó chịu."

Thật ra thì đau cũng tốt, đỡ hơn việc mắt cứ mỗi nhử, nước mắt như thế nào cũng không thể không chế được.

Triển Ngung nhìn bộ dáng của cậu hẳn là không có vấn đề gì lớn, có thể là tạm thời thần kinh bị kích thích còn chưa hòa hoãn xuống. Cô vừa móc khăn giấy từ trong túi xách ra lau mặt cho cậu, vừa nói: "Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, nếu không thấy khá hơn thì chúng ta đi bệnh viện."

Trình Cẩn Ngôn ngoan ngoãn đáp lời, sau đó nhắm mắt lại. Trong bóng tối đứa nhỏ thiếu khuyết cảm giác an toàn vô ý thức dựa vào càng gần người bên cạnh.

Trình Cẩn Ngôn nắm tay Triển Ngung, không do dự gói đầu qua trên người cô.

Triển Ngung cứng người, giống như bị người ta chơi đùa lông chó, cả người đều khó chịu.

Nhưng cuối cùng cô cũng không có tránh, cũng không có rút tay ra.

Triển Ngung nghĩ, nhìn một chút đi, chỉ là đứa bé 7 tuổi, em trai của cô chẳng phải cũng 7 tuổi hay sao. Cho dù là sói, cũng là một con sói chưa trưởng thành, cho dù bị cậu gặm cũng gặm không đến da, có cái gì đâu?

Trước khi xuống xe Trình Cẩn Ngôn đã có thể mở mắt ra rồi, chính là vẫn đỏ ngầu, một con mắt khác cùng cái mũi cũng hồng hồng, nhìn cực kỳ mệt mỏi, có điểm đáng thương.

Triển Minh Dương đi theo bên cạnh, bởi vì lúc trước khóc một hồi, lúc này nói chuyện còn mang theo giọng mũi.

"Chị, cái tên mập kia thật đáng ghét!"

Triển Ngung: "Đúng vậy, đáng ghét đến nỗi em đều khóc."

"Đó là do em bị dọa."

Triển Ngung sờ sờ mặt cậu, "Vậy sao, Tiểu Dương nhà ta lá gan nhỏ như vậy, con chuột nhảy lên cũng có thể bị dọa khóc."

Triển Minh Dương kêu lên: "Em là thay Cẩn Ngôn sợ, em sợ cậu ấy bị đau."

Triển Ngung nhéo nhéo cái cằm cậu chơi đùa, qua một hồi lâu mới nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Đứa trẻ đều là nhạy cảm, Triển Minh Dương ngẩng đầu dò xét nhìn Triển Ngung, nhỏ giọng gọi: "Chị!"

"Ừ?"

"Tối nay em muốn ngủ cùng chị."

Trình Căn Ngôn im lặng không lên tiếng đột nhiên quay đầu nhìn qua, tựa hồ muốn nói cái gì, cuối cùng cũng nhin được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Triển Ngưng có loại cảm giác đầu óc bị ném vào cối xay thịt xoắn lại.

Cô tất nhiên không đồng ý yêu cầu của Triển Minh Dương, mặc dù trước kia số lần ôm nhóc con này ngủ cũng không ít.

Sau khi về đến nhà Lý Tri Tâm bụng cái bát bên trong có vài cái trứng gà ra, nhìn thấy bộ dáng của Trình Căn Ngôn thì kêu lên “Ồi trời” vài tiếng, thả bát đĩa ra đi tới bụng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp của cậu cẩn thận xem xét.

"Đây là làm sao vậy? Té ngã sao? Hay là đánh nhau cùng người ta?" Lý Tri Tâm ôm lấy khuôn mặt Trình Căn Ngôn, biểu tình phá lệ đau lòng.

Phần này đau lòng là thật, Triển Ngưng hiểu, cô biết Lý Tri Tâm là thật lòng yêu mến đứa nhỏ nhà, bất kể hiện tại hay là đời trước.

Đứa trẻ không nói lời nào, Lý Tri Tâm liền đẩy vấn đề sang cho Triển Ngưng.

Triển Ngưng một bên cầm trứng gà, một bên đơn giản kể sơ lược lại quá trình: “Đều là đứa nhỏ đùa giỡn, không có việc gì, mẹ rửa bát sớm một chút, tranh thủ thời gian đi ngủ.”

Lý Tri Tâm chính là một nhân viên đi làm bình thường, một tháng không có bao nhiêu ngày nghỉ ngơi, có đôi khi còn phải tăng ca, vội đến chân không chạm đất, cũng không có thời gian ngồi xuống ghế, nhưng tiền lương vẫn như cũ không có bao nhiêu.

Đây là hiện tượng phổ biến nhất của xã hội cấp thấp, tiện tay vớ một cái chính là một bó to, chỉ số tiền lương ít nhất lại sử dụng sức lao động nhiều nhất. Một lần làm là làm được hơn 10-20 năm, bọn họ không có ý thức phản kháng, cũng không có năng lực phản kháng, ngày ngày qua năm nọ làm việc dần dần thì chết lặng, trở thành thói quen.

Cũng vì vậy gánh nặng kế sinh nhai đều rơi vào trên vai Triển Hoài Nam, ông là một người đàn ông có trách nhiệm trụ cột, ông chịu đựng một nhọc, với Trình gia càng thêm trung thành và tận tâm.

Bây giờ còn đang là thời tiết ngày mưa đông bão, gần đây Triển Ngưng ngủ không sâu. Buổi tối, giọt mưa đầu tiên rơi xuống cô vẫn còn mở mắt, sau đó thấy bức màn bị ánh sáng trắng xẹt qua, một giây sau tiếng sấm “đùng đùng” xuyên qua màn tại.

Sau khi liên tục duy trì mấy lần, Triển Ngưng nghe được tiếng đứa bé khóc, cùng với tiếng mở cửa cách vách.

Lại qua một lúc sau, cửa phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Triển Ngưng phiền não nhắm mắt lại, cả người gần như muốn nổ tung. Cô thật sự không muốn cùng ngủ với hai đứa nhóc kia.....

Bật đèn đầu giường lên, còn chưa kịp mở miệng, cửa liền mở ra.

Lý Tri Tâm ôm Triển Minh Dương đi tới, bên cạnh là Trình Căn Ngôn, bà khẽ nói: “Mẹ thấy đèn sáng liền đi vào, Tiểu Dương nghe tiếng sấm liền sợ hãi, hay là đêm nay bọn con cùng nhau ngủ một đêm nha.”

"....." Triển Ngưng nâng mí mắt lên, Triển Minh Dương đã từ trên người Lý Tri Tâm uốn éo thân mình vương tay ra với cô muốn được ôm.

Đứa trẻ 7 tuổi thân thể còn chưa nảy nở, một đoàn nhỏ nhỏ, nhưng mà Triển Ngưng cũng chỉ mới 12 tuổi, cánh tay thiếu nữ 12 tuổi sức lực có hạn, cô có chút cố hết sức mới miễn cưỡng ôm Triển Minh Dương đến trên chân của mình.

Đứa trẻ khóc rất dữ, thân thể còn co rụt lại gần như muốn ngắt đi.

Triển Ngưng cũng không đành lòng nhìn Triển Minh Dương khóc thảm như vậy, vỗ cái mông của cậu, cười mắng: “Vô dụng, lá gan còn không lớn bằng con chuột!”

Triển Minh Dương rầm rì nhỏ nhỏ, hu hu ồn ào, cụ thể nói cái gì đều không nghe rõ.

Lý Tri Tâm lấy một cái thảm, trải một cái ổ trên giường Triển Ngưng, lung tung đóng gói Triển Minh Dương lại rồi nhét vào.

Phòng ngủ không lớn, hai người đều vây quanh Triển Minh Dương lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại xong xoay người liền nhìn thấy Trình Căn Ngôn im lặng đứng bên cạnh. Hai hình ảnh đối lập, trong nháy mắt Lý Tri Tâm cảm thấy càng hợp ý đứa nhỏ của người khác này rồi.

Bên tường còn bày một giường nhỏ đơn giản, trước kia là ổ của Triển Minh Dương, hôm nay Trình Cẩm Ngôn phải chịu thiệt một chút rồi.

Lý Trí Tâm sắp xếp chăn mền cho cái giường nhỏ xong xuôi, nhìn Trình Cẩm Ngôn ngoan ngoãn leo lên, liền chậm rãi ngáp một cái, ung dung đi ra ngoài.

Cửa khép lại, Triển Ngưng nghiêng đầu sang chỗ khác, "Nằm xuống đi, chị tắt đèn."

Trình Cẩm Ngôn vẫn còn ngồi trên giường nhỏ, trên đùi đắp một cái chăn mỏng in hình hoa nhỏ. Cậu trừng mắt nhìn, ngay người mấy giây sau mới nằm vật xuống.

Ánh đèn trong nháy mắt tắt ngúm, Triển Ngưng nghiêng người mà ngủ, một tay vỗ nhẹ sau lưng Triển Minh Dương.

Động tác rất nhẹ, nhẹ đến hoàn toàn không nghe được thanh âm. Sau khi hai mắt Trình Cẩm Ngôn thích ứng được với bóng tối, lại không hiểu sao nhịp tim trong ngực lại đập nhanh hơn.

Trong buồng tim nhỏ nhỏ, theo động tác nâng lên hạ xuống biên độ nhỏ của Triển Ngưng, nhịp tim cũng đi theo lúc lên lúc xuống.

Trình Cẩm Ngôn kéo chăn tới dưới cằm, đôi mắt liền nhìn chằm chằm về hướng bên kia giường. Cậu một chút lại một chút, không biết đếm bao nhiêu lần liền dần dần cảm giác mệt mỏi, trước một giây buồn ngủ đánh úp lại, cậu đột nhiên có chút hâm mộ Triển Minh Dương.

_____ KẹoĐắng/////ddlqđ _____

Trời mưa một buổi sáng, trời liền mát mẻ một chút.

Rất nhanh liền phải mặc áo có ống tay cùng áo cổ len cao, cây ngô đồng ven đường cũng vàng một mảnh, một trận gió thoảng qua, lá cây lưu loát rơi rụng như điên trên mặt đất.

Triển Ngưng hít hít mũi đi trên đường. Cô ngược lại mặc áo khoác, nhưng mà nhiệt độ hôm nay so với mong muốn còn lạnh hơn nhiều, tăng thêm không ít gió lạnh, quay đầu thôi bọn họ đến nước mũi chảy dài.

Vui đầu đi về phía trường học, trong lòng không suy nghĩ chuyện gì, sau lưng đột nhiên nhảy lên một người, Triển Ngưng bị dọa sợ đến hắt xì một cái.

Cô xoa mũi một cái, kêu lên: "Mới sáng sớm, cậu chiêu hồn cái gì, thiếu chút nữa bị cậu hù chết."

Tôn Uyển giờ hai tay lên trời lại cô cô, lăm lăm nhìn về phía sau.

Triển Ngưng: "Cậu đây là đang làm gì? Trộm người? Hay là trộm đồ của người ta?"

Tôn Uyển hiếm thấy không có cùng cô đấu võ mồm, trên mặt mang theo vẻ nghiêm túc, hạ giọng nói: "Đừng nháo, cậu còn nhớ rõ Phác Trạch kia không?"

Triển Ngưng hơi nhướng mày, vẻ mặt thoáng chốc trở nên có chút cổ quái. Từ tuần trước ở lớp học Taekwondo đụng mặt với Phác Trạch tới giờ, cũng lâu rồi vẫn chưa từng gặp lại người này.

Tôn Uyển: "Minh không biết gặp quỷ hay là thế nào mà gần đây thường xuyên đụng phải hắn. Buổi sáng ra cửa, buổi tối vào nhà không có lần nào là không gặp, quả thực so với đồng hồ báo thức còn đúng giờ hơn."

Cô chần chờ một chút rồi nói tiếp: "Cậu nói có phải là anh ta nhìn trúng tớ? Ai, ánh mắt này của cậu là có ý gì? Không phải tự mình đa tình đâu, nếu thật là trùng hợp, thì quá nhiều trùng hợp sẽ không gọi là trùng hợp nữa mà gọi là có mưu đồ."

Triển Ngưng không biết nên bày ra nét mặt gì mới thích hợp, "À, này rất tốt!"

"Rất tốt cái gì, cậu liền rất tốt rồi hả?" Tôn Uyển đập cô một quyền, "Có chút ý thức an toàn nào hay không? Hiện tại người nhìn qua bình thường chính là nhân tài biến thái, cậu nói anh ta có phải là kẻ cuồng theo dõi hay không?"

Thời kỳ thanh thiếu niên, ảo tưởng chính là điên cuồng không có biên giới, có chút manh mối liền bắt đầu suy diễn, giống như mầm xuân đầy sức sống được chăm sóc khỏe mạnh sinh trưởng tốt.

Đầu óc tự kỷ cùng tự tin của Tôn Uyển bởi vì những suy nghĩ tưởng tượng mà đạt tới một trình độ cao trước nay chưa từng có.

Triển Ngưng: "Cho xin, người ta cũng không phải mất mìn, làm sao có loại thẩm mỹ tuyệt thế như vậy."

"....." Tôn Uyển cắn răng, "Mới sáng sớm cậu muốn chết có phải không? Chị đây là mẫu người phụ nữ đàn ông muốn có có được không? Còn là một thiếu nữ thanh xuân dào dạt."

Triển Ngưng nhướng mày, "Được, cậu có sức quyến rũ mười phần. Nếu người như vậy nhìn trúng cậu cũng không phải rất bình thường sao? 12 năm trước nam sinh đụng phải cậu đều không ngoại lệ bị cậu đánh, khó có được hiện tại có một đôi mắt – vội vàng trông mong đối với cậu, còn không thỏa mãn?"

Lời này sao nghe vào có chỗ nào đó không đúng nhỉ? Nhưng mà cô muốn phản bác lại nhất thời không nghĩ ra.

Tôn Uyển ngậm miệng, chờ đến khi có thể nói, câu đầu tiên chính là: “Vấn đề là mình không ưu người kia, nhìn thấy hấn liền sợ.”

Làm sao có thể?!

Triển Ngưng nhìn sang Tôn Uyển, “Cậu đang nói đùa đi!”

“Hừ, tin hay không thì tùy.” Tôn Uyển hắc cảm, làm hơi quá, rõ ràng không giống bộ dáng bình thường của cô.

Tôn Uyển đời trước kết hôn là 3 năm sau khi tốt nghiệp đại học, quen biết Phác Trạch là do đi xem mắt, hẹn hò một năm liền thuận lợi kết hôn, cùng năm sinh ra một cậu nhóc béo mập.

Hiện tại mặc dù thời gian gặp nhau sớm hơn rất nhiều so với đời trước, nhưng cũng không nên là không chút cảm giác thích nào với người ta chứ? Dù là không thích cũng không đến mức nhìn thấy là sợ? Bằng không hai người này như thế nào trở thành một đôi được?

Cái này cùng quỹ đạo vốn có trạch hướng quá nhiều, chẳng lẽ lần trùng sinh này của cô còn làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác hay sao?

Triển Ngưng trăm mối không có cách tháo gỡ, cũng không nghĩ ra biện pháp tốt gì, cuối cùng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Hôm nay gần tới đi đón hai cậu nhóc lại phát hiện Trình Căn Ngôn bị cảm, cái đầu nhỏ rũ xuống nhìn qua không có tinh thần gì, đôi mắt to xinh đẹp hữu thần trước đây cũng bị mí mắt che một nửa.

Ăn mặc theo mùa sớm muộn gì cũng bị nhiệt độ chênh lệch trong ngày thay đổi ảnh hưởng. Gần nhất lưu hành phong cách gọi cảm, mười đứa nhỏ đã có tám đứa đều là nước mũi tuông dài.

So sánh với những đứa bé thể chất yếu, Triển Minh Dương thì có tinh thần hơn, mặc dù ở phương diện khác hơi nhác gan một chút, nhưng thân thể từ trước đến nay luôn rất khỏe mạnh.

Bởi vì không có nóng lên, buổi tối Lý Tri Tâm pha chén trà gừng cho Trình Căn Ngôn uống, uống xong liền trực tiếp nhét người vào trong chăn quấn chặt lại, nghĩ nghĩ một giấc ra mồ hôi thì tốt rồi.

Kết quả ngày hôm sau dậy mặt Trình Căn Ngôn đỏ rực không phân rõ Nam Bắc, hai vợ chồng Triển gia lập tức mang cậu đến thẳng bệnh viện.

Không ai làm bữa sáng cho bọn nhỏ, Triển Ngưng cùng Triển Minh Dương mất to trừng mắt nhỏ một hồi.

Triển Minh Dương: “Chị, em muốn ăn bánh bao.”

“Chị muốn ăn cơm nắm.” Triển Ngưng túm lấy cái chìa khóa, “Đi thôi, hôm nay chúng ta tự ra ngoài mua đồ ăn một chuyến.”

Sư phụ xe kéo đã chờ ở dưới lầu rồi, Triển Ngưng nói với hấn chỉ cần đưa đến Tân Hoa Lão Nhai là được.

Sư phụ kéo xe rất tận trách nhiệm, nói một tràng tiếng phổ thông không chuẩn lắm, “Không có việc gì, đến lúc đó tôi chờ là được, trên đường vạn nhất có việc gì không tốt thì không hay.”

Triển Ngưng nói: “Bên kia cách trường học không xa, không có việc gì.”

Sư phụ kéo xe lắc đầu, biểu hiện rất kiên quyết.

_____ KẹoĐắng.....dđ:lq:đ _____

Triển Ngưng có chút ngoài ý muốn, sư phụ kéo xe này đã hợp tác được hơn một tháng, bình thường không thường trao đổi, chỉ biết là người ngoài tỉnh, có một trai một gái, mỗi tháng kết sổ sách với Triển gia một lần.

Bởi vì hôm nay có chuyện xen giữa, Triển Ngưng mua bữa sáng cũng cố tình mua một phần cho sư phụ này. Hấn khoát tay cự tuyệt, sau khi ý thức được không nhận thức ăn có nguy cơ bị vứt thùng rác, cuối cùng cười toe toét thật thà tiếp nhận.

Bên này cả một con đường gần như đều là cửa hàng bán điểm tâm sáng. Hai bên đường là từng dãy phòng ốc cao thấp cũ kỹ, ánh mặt trời từ lá cây xuyên xuống, trong không khí đều là hương vị khói lửa sinh hoạt.

Xe lão đảo đạp ra ngoài, cái miệng nhỏ Triển Minh Dương đang cắn bánh bao, đột nhiên nhớ tới cái gì đó: “Chị, chúng ta quên mua đồ ăn cho Căn Ngôn rồi.”

“Hôm nay Trình Căn Ngôn sẽ không đi học, không cần mua.”

Triển Minh Dương giương mắt nói: “Ngộ nhờ đi thi sao?”

Triển Ngưng thật ra có chút không thể hiểu được cái đầu dura này của Triển Minh Dương, đối với Trình Cẩn Ngôn phóng không ra một cái rắm, cùng với thời gian dài xa cách, như thế nào còn có thể dùng mặt nóng dần mông lạnh như thế?

“Mặt nóng dần mông lạnh” thấy cô không lên tiếng, lại tiếp tục hỏi: “Ngộ nhờ đi thì sao?”

Triển Ngưng tức giận nói: “Không có ngộ nhờ, chuyên tâm ăn bánh bao của em đi!”

"Ồ!" Triển Minh Dương không hỏi nữa, trong mắt như cũ mang theo nghi ngờ.

Qua một hồi lâu, Triển Ngưng cúi đầu nhìn cậu, “Trình Cẩn Ngôn cũng không thích nói chuyện với em, sao em còn suốt ngày nhớ kỹ cậu ta?”

Triển Minh Dương đương nhiên nói: “Bởi vì cậu ấy rất tốt với em!”

"Đốt tốt với em thế nào?"

"Lúc Hồ Kiệt khi dễ em Cẩn Ngôn sẽ đánh bạn ấy, hiện tại Hồ Kiệt cũng không dám khi dễ em nữa.” Nói xong Triển Minh Dương bày ra bộ dáng kiêu ngạo.

"....." Triển Ngưng: "Còn gì nữa không?"

"Cẩn Ngôn còn dạy em làm bài tập, bài tập trên lớp em không biết đều là cậu ấy giúp em.”

"....."

Triển Ngưng sờ sờ đầu tóc mềm nhuyễn của cậu, thật ra trong lòng cô không quá hy vọng Triển Minh Dương cùng Trình Cẩn Ngôn có quan hệ quá thân thiết. Trình Cẩn Ngôn dù sao cũng là một người nguy hiểm, hiện tại tình huống có chút lệch khỏi quỹ đạo, không biết quả bomb này cuối cùng sẽ dùng hình thức gì mà nổ mạnh, cũng không xác định được phạm vi bị hao tổn như thế nào, nhưng bất kể là sớm hay muộn cũng sẽ phát nổ.

Lý do an toàn, càng không dính líu đến Trình Cẩn Ngôn càng có thể yên ổn sống qua ngày. Nhưng hiện tại xem ra, khả năng làm cho hai cậu nhóc xa cách hiển nhiên không quá khách quan, không chỉ là hai đứa nhỏ, bất luận chuyện gì muốn phân rõ giới tuyến với Trình Cẩn Ngôn đều rất không có khả năng.

Triển Ngưng có chút phát sầu. Hiện tại cô cảm thấy trùng sinh so với chết đi cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ông trời cho cô một quyển sách quý chỉ có cô có thể đọc, nội dung thâm thúy tối nghĩa, ngao cả đối tượng để thảo luận cũng không có, tùy tiện nói ra một cái kết quả có thể cô sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Cuộc sống này thật là FUCK!

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Gần tới giữa trưa Trình Cẩn Ngôn mới về nhà, ửng đỏ trên mặt đã lui, nhưng tinh thần vẫn không tốt mấy, đầu óc đều có chút mơ hồ.

Lý Tri Tâm hàm chút cháo dứt cậu ăn, lại cho cậu uống thuốc, sau đó liền ôm người đến phòng ngủ.

Cũng không biết bà nghĩ như thế nào, liền trực tiếp ôm đến phòng ngủ của Triển Ngưng, đặt trên giường Triển Ngưng.

Kéo rèm cửa sổ lại, trong phòng ánh sáng mờ mờ, Trình Cẩn Ngôn nằm trong chăn mềm mềm mại, lỗ mũi ần ần có thể ngửi thấy mùi hương của Triển Ngưng lưu lại, loại mùi hương này làm cho người ta cảm thấy rất an tâm.

"Ngủ một giấc thật ngon, tỉnh lại lần nữa sẽ không còn khó chịu, giường chị lớn, hôm nay liền cho con ngủ.” Giọng người phụ nữ rất nhẹ, mang theo điệu dàng mềm mại, giống như lông vũ nhẹ nhàng quét qua lỗ tai.

Trình Cẩn Ngôn chậm rãi mở hai mắt, nhớ lại khuôn mặt lúc không mỉm cười của Triển Ngưng, nghĩ thầm: “Nếu như chị ấy biết mình ngủ ở giường chị ấy nhất định sẽ tức giận.”

Lý Tri Tâm nói xong đi ra ngoài, cửa phòng ngủ khép hờ, trong hoàn cảnh yên tĩnh Trình Cẩn Ngôn bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh không lâu trước đây Triển Ngưng vỗ lưng cho Triển Minh Dương, nhẹ nhàng từng cái từng cái dụ dỗ khiến cho cậu không tự chủ vươn hai cánh tay ra vòng quanh chính mình, ở trên lưng bản thân vỗ nhẹ vài cái.

Cậu ảo tưởng loại cảm giác ấm áp êm dịu đó, cố gắng dung nhập chính mình vào đó, cũng muốn sâu sắc cảm nhận một lần.

Có cảm nhận được hay không hoàn toàn không thể nói chính xác, nhưng Trình Căn Ngôn rất nhanh bởi vì mệt mỏi mà nhắm mắt lại. Một giấc này cậu ngủ rất say, rất dài, từ khi tới Triển gia tới bây giờ cậu chưa bao giờ ngủ được một giấc bình yên như vậy.

Thời điểm Trình Căn Ngôn tỉnh lại lần nữa, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Triển Ngung, quả thật làm cậu giật mình, hồi lâu cũng không hoàn hồn lại.

Biểu tình trên mặt Triển Ngung không tốt lắm, vừa vào cửa liền nhìn thấy tiểu quý này nằm ở trên giường mình quả thật là làm cho tim cô ngừng đập một nhịp.

Nhưng tùy tiện suy nghĩ một chút cũng biết là kiệt tác của ai, cô cũng không tiện phát giận. Triển Ngung lấy tập tài liệu về thời trang cô thu thập không rên một tiếng muốn đi ra ngoài, bộ dáng giống như mất ngủ không nhìn thấy cậu.

Trình Căn Ngôn nắm chặt mền, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Triển Ngung xa dần, về mặt do dự, cuối cùng vẫn nhỏ giọng gọi một tiếng "Chị!"

Triển Ngung dừng bước, quay đầu nhìn qua, ôn hòa hỏi: "Có việc gì?"

"Bọn chị về lúc nào?"

"Vừa về."

"Tiểu Dương giúp em chép bài tập rồi sao?"

"Cậu chờ một chút hỏi em ấy."

Rầm——! Cửa bị đóng sầm lại.

Trình Căn Ngôn chậm rãi trừng mắt nhìn, cuối cùng bị Triển Ngung chọc tức liền chui vào trong chăn.

Tiểu thiếu gia được người nâng lên trời, lại khắp nơi gặp khó khăn trên cùng một người, thật sự là một việc vừa khó chịu vừa thất bại.

Chờ Lý Tri Tâm moi cậu từ trong chăn ra đưa đến bên ngoài ăn cơm xong, lại bị Triển Minh Dương vây quanh hỏi Đông hỏi Tây một hồi, Trình Căn Ngôn tính tình kiêu ngạo mới vót vát lại chút ít.

"Cái này không biết làm." Triển Minh Dương ở bên cạnh nói nhỏ một câu, ánh mắt ý vị liếc nhìn sang Trình Căn Ngôn.

Bài học hôm nay đã nghe Triển Minh Dương giảng, đầu óc Trình Căn Ngôn khá tốt, năng lực học tập so với bạn cùng trang lứa cao hơn rất nhiều. Theo lý thuyết nhảy một hai cấp là dư dả, nhưng có thể vì thái độ cùng chỉ số thông minh đồng bộ phát triển, người Trình gia rõ ràng muốn cậu trải qua từng bước.

Trình Căn Ngôn không nói hai lời, trực tiếp ném bài tập đã hoàn thành tới.

Triển Minh Dương trong nháy mắt lộ ra nụ cười nhỏ xinh đẹp, đôi mắt trông mong muốn chép đáp án vào vở của mình.

Nhưng rõ ràng hôm nay vận số không tốt lắm, hạ bút còn chưa viết được hai chữ, Triển Ngung vốn đang bận rộn đột nhiên đi tới, thoáng cái liền nhìn thấy toàn bộ hành động bí mật của hai người.

"Đây chính là em nói cậu ấy đối tốt với em sao?" Triển Ngung quét mắt qua, xẹt qua vở bài tập Triển Minh Dương muốn che nhưng không dám che.

Phần lớn thời điểm đối mặt với em trai Triển Ngung đều rất dễ nói chuyện, đương nhiên là dưới tình huống không vi phạm nguyên tắc, điểm này Triển Minh Dương cũng rất rõ ràng.

Cậu lập tức sợ tới mức rút cổ một cái, khuôn mặt nhanh chóng vùi vào trong cổ áo, cẩn thận nhỏ giọng giải thích: "Em chỉ là xem qua một chút."

"Em xem một chút vậy xem được cái gì rồi? Thấy rõ chữ số không?" Triển Ngung dùng sức chỉ vào vở bài tập, "Chép cũng chép sai, em còn không biết xấu hổ nói chỉ nhìn một chút? Số 8 lại bị em chép thành số 9, em thật đúng là thông minh!"

Triển Ngung nghiêm mặt dạy dỗ.

Bên cạnh, về mặt của Trình Căn Ngôn cũng biến đổi. Cậu nhanh chóng liếc nhìn gương mặt tức giận của Triển Ngung, môi động đập muốn nói gì đó.

Kết quả Triển Ngung trước một bước rút vở bài tập quăng đến trước mặt cậu, không nói lời nào xoay qua ra lệnh cho Triển Minh Dương: "Ôm gọn đồ đạc của em!"

Triển Minh Dương không nhúc nhích.

Triển Ngung thúc giục một tiếng, "Nhanh!"

Thấy người vẫn như cũ không động đậy, khề đập cậ một cước: “Nhanh lên!”

Triển Minh Dương do dự thu dọn đồ đạc của mình, sau đó phồng má đi theo sau mông Triển Ngung ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Triển Ngung cũng không liếc một cái đến Trình Cẩn Ngôn.

Tay cầm cục tẩy của Trình Cẩn Ngôn đột nhiên run lên, cục tẩy hình chữ nhật bị bẻ thành hai đoạn.

Xét thấy hành vi hai người bất chính, về sau không cho cùng nhanh làm bài tập.

KẹoĐắng////dđlqđ

Buổi tối ngày nào đó Triển Minh Dương không ngủ được oán trách một câu: “Chị thật đáng ghét, hai đứa em cũng không thể cùng nhau chơi đùa.”

Đem việc sao chép bài tập nói thành cùng nhau chơi đùa cũng là một loại năng lực.

Lúc đó Trình Cẩn Ngôn buồn bực không lên tiếng lại xoay chuyển khối rubik, khối rubik nho nhỏ được chế tạo tinh xảo không ngừng chuyển loạn trong tay cậu, càng giống như linh hồn đang chuyển động.

Triển Minh Dương nằm lỳ ở trên giường cách một khoảng rất xa xem, “Cẩn Ngôn!”

"....."

Triển Minh Dương lên cao giọng, “Cẩn Ngôn, mình đang nói chuyện với cậu!”

Trình Cẩn Ngôn rút cuộc dừng động tác, chuyển hướng sang hỏi lại: “Cái gì?”

"Cậu có chị gái hay em gái gì không?"

"Không có." Cậu nghĩ nghĩ, lại bổ thêm một câu: “Nhưng có người đối với mình rất tốt.”

"Có tốt hơn so với chị mình không?"

Trình Cẩn Ngôn nhớ lại một người chị khắp nơi luôn che chở cho Triển Minh Dương, dù đôi khi có thái độ ác liệt, nhưng trong mắt vẫn mang theo độ ấm. Không giống như khi đối mặt với cậu, dù lời nói không hung ác, cũng có thể nhìn ra rõ ràng thái độ xa cách thậm chí là địch ý.

Hồ hấp trong nháy mắt liền bị ghen lại, cũng không biết là xuất phát từ mục đích gì, cậu dùng lực gặt đầu, “So với chị cậu tốt hơn.”

Cũng không biết là nói cho Triển Minh Dương nghe, hay là đang nói cho bản thân nghe.

Miệng Triển Minh Dương dẫu lên, rõ ràng có điểm bực dọc. Dù có oán giận thế nào thì chị cũng là chị mình, không cho phép người khác vùi dập. Nhưng vấn đề này là bản thân cậu hỏi, người khác chẳng qua chỉ trả lời, ngay cả phản bác cũng không thể phản bác.

Triển Minh Dương buồn bực chột lất, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật chị mình rất tốt, chỉ là cậu không biết.”

Nói xong thân thể chuyển một cái, mặt hướng vách tường.

Lại không biết lời này đúng lúc chạm vào đáy lòng Trình Cẩn Ngôn, nhất thời đau đớn.

Nhưng mặc kệ Triển Ngung có phải thật sự không muốn gặp đứa nhỏ này, nên dẫn đi chơi đùa vẫn phải dẫn đi chơi đùa, ví dụ như Chủ Nhật đi nhà sách.

"Con đến đó là để xem sách, mẹ bảo con dẫn theo hai đứa nhỏ này làm gì?" Triển Ngung đeo cặp xách dựa vào cửa phòng bếp, nhìn Lý Tri Tâm tiến hành tổng vệ sinh mỗi tuần một lần.

Lớn tuổi, tư tưởng tiến bộ, bắt đầu đa số tự mình suy nghĩ, đương nhiên cũng có thể là vì trong nhà nhiều thêm một đứa bé, tình lực tiêu hao càng nhiều.

Từ tháng trước bắt đầu mỗi tuần Lý Tri Tâm đều ở nhà nghỉ ngơi một ngày, tình nguyện ít đi một ngày tiền lương, cũng muốn để bản thân thả lỏng một chút, coi như là bỏ chút tiền thư giãn đi.

Đối với việc này, già trẻ trong nhà không có ý kiến gì, Triển Ngung càng vui mừng bà có thể ở nhà nghỉ ngơi, như vậy cô có thể có một ngày tự do không cần phải trông chừng hai cậu nhóc kia. Mặc dù hai bé trai cũng không tính là đứa nhỏ đầu gấu, nhưng không thể tránh thỉnh thoảng âm ỉ cô.

Đáng tiếc cái này thuần túy chỉ là ảo tưởng tốt đẹp đơn phương của Triển Ngung.

Lý Tri Tâm gặp người, cũng không ngần đầu lên nói: “Hoặc là mẹ mang hai đứa nhỏ ra ngoài chơi, con tới dọn dẹp? Mẹ không ngại đổi vị trí với con đâu.”

Triển Ngưng nửa chết nửa sống: "Mẹ....."

"Tranh thủ thời gian đi, muốn ra ngoài liền dẫn hai đứa nhỏ đi, hoặc là ở nhà dọn dẹp, tự chọn một cái."

Triển Ngưng thở ra một hơi, thiếu chút nữa đã hét lên cả hai cô đều không chọn.

Xúc động là ma quỷ, cô nhận mệnh!

Cuối cùng nghe theo lời Lý Tri Tâm, mang theo hai đứa nhỏ ra cửa. Ước nguyện ban đầu của Lý Tri Tâm rất là hay, sợ đứa nhỏ ở nhà ngây ngô không có gì chơi dễ trở nên quái gở, nhất là tính tình không thích nói chuyện của Trình Cẩm Ngôn, cái này nhờ đâu thành bệnh thì không tốt.

Cuối tuần nhà sách rất náo nhiệt, trẻ em lớn nhỏ gì nếu có ý thức đều chen chúc tại chỗ này. Nhân viên mặc tạp dề xanh lá đi qua đi lại giữa các kệ sách, có vẻ bận rộn hơn rất nhiều so với ngày thường.

Nhà sách tương đối tân tiến, phía Tây Nam thiết kế riêng một khu vực cung cấp đồ chơi cho trẻ em tiêu khiển.

"Hai đứa muốn lại đó chơi không?" Triển Ngưng chỉ chỉ góc Tây Nam, lại chỉ phương hướng bày sách dành cho trẻ em: "Tự mình chọn một cái, chọn xong rồi liền ở đó chờ chị, không cho phép chạy lung tung chỗ nào khác."

Triển Minh Dương đảo mắt qua lại nhìn, con người sáng lên chuẩn bị đi về phía khu đồ chơi.

Chỉ là không đợi cậu mở miệng, Trình Cẩm Ngôn đã trước một bước đi về hướng khu truyện tranh. Cậu mới không cần chơi cùng những đứa trẻ không có đầu óc kia, ảnh hưởng đến chỉ số thông minh.

"Này này!" Triển Minh Dương nín Trình Cẩm Ngôn lại, cặp mắt trông mong nói: "Cậu không sang kia chơi à?"

Trình Cẩm Ngôn dứt khoát nói, "Không đi!"

"Mình muốn đi....."

"Mình không đi." Trình Cẩm Ngôn rút tay mình ra, nhìn Triển Minh Dương vài giây, "Mình không thích nhiều người."

Triển Minh Dương lưu luyến nhìn hướng xa xa, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng đi theo Trình Cẩm Ngôn.

"Được rồi, vậy hai đứa ở chỗ này chơi, có việc thì gọi chị, không có việc gì đừng chạy lung tung." Triển Ngưng thấy hai người thương lượng xong rồi, dặn dò một câu, ngay sau đó liền đi về hướng khu vực sách thiết kế.

Đối với thiết kế thời trang cô cũng không có học qua chuyên môn, trước kia cũng chỉ là giữa chừng thay đổi, về phần tại sao lại xảy ra việc này, Triển Ngưng hiện tại hồi tưởng lại cảm thấy có thể là cô bị đụng đầu rồi.

Vì muốn được Trình Cẩm Ngôn coi trọng, do đó liền làm cho bản thân có thể thành thạo một nghề. Vài người luôn đem chuyện người si nói mộng này làm quang minh chính đại, hơn nữa còn làm hết sức.

Đúng, bạn không nhìn lầm, khi đó Triển Ngưng chính là coi trọng vị thiếu gia Trình gia Trình Cẩm Ngôn này, đừng nói là kém nhau 5 tuổi, dựa vào khuôn mặt người đàn ông này, dù cho có kém nhau 10 tuổi cô cũng kiên trì.

Cái này cũng không phải là da mặt dày, là thuần túy không có đầu óc.

Hiện tại mặc dù đầu óc có, nhưng ngại đã từng bị đụng đầu thời gian quá dài, dần dần cũng cảm nhận được ảo diệu trong lĩnh vực thiết kế, nghiệm ra được chút tư vị, cũng liền nổi lên vài phần tâm tư.

Thời gian trong lúc vô tình đã trôi qua 2 tiếng, Triển Ngưng cầm hai cuốn sách chuyên ngành thiết kế cơ bản xoay người trở ra bên ngoài.

Cô ở khu vực lệch đi một chút, không có nhiều người, cách bên khu vực truyện tranh kia cũng rất gần, cũng may mỗi lần quay đầu lại đều có thể nhìn thấy Triển Minh Dương ngồi dựa cây cột, bởi vậy cô rất yên tâm.

Nhưng rất dễ nhận thấy cô đã yên tâm quá sớm.

Thời điểm Triển Ngưng đến nhìn thấy có 4-5 đứa bé ngồi lật xem truyện tranh, xem đến say mê không biết trời đất gì.

Nhưng cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là căn bản không nhìn thấy bóng dáng Trình Cẩm Ngôn đâu.

Triển Ngưng đầu tiên là nghĩ đến khả năng Trình Cẩm Ngôn chương mắt không muốn ở cùng mấy đứa trẻ này nên có lẽ đã tránh đi nơi khác? Cô lấy Triển Minh Dương làm trung tâm vòng một vòng lớn, kết quả như trước không nhìn thấy bóng dáng Trình Cẩm Ngôn.

Không phải chứ? Triển Ngưng lại gia tăng phạm vi lướt một vòng lớn, vẫn như cũ không ai.

Lúc này Triển Ngưng mới bối rối, đầu dựa dù thông minh cũng chỉ mới 7 tuổi, vạn nhất bị người ta bắt cóc thì sao? Xã hội bây giờ tràn đầy hiểm họa lừa

gạt, địa điểm ra tay tốt thế này còn không dễ bị bắt cóc hay sao?

Nếu thật sự bị bắt cóc, cô còn có mệnh về nhà sao?

Cô một tay xách Triển Minh Dương đang vui đến quên trời quên đất lên, cao giọng hỏi: “Trình Căn Ngôn đâu?”

Khuôn mặt Triển Minh Dương mờ mịt, hồn nhiên nghe không hiểu, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại quay ra sau chỉ, “Chẳng phải là ở đây..... A, Người đâu?”

Cuối cùng Triển Ngưng mang theo Triển Minh Dương chạy hai vòng trên lầu dưới lầu tìm kiếm, la hét ầm ĩ hỏi một đám củ cải, chính là không tìm thấy bóng dáng Trình Căn Ngôn. Nhà sách vốn cũng không nhỏ, lúc này đột nhiên trở nên càng không lộ đáng sợ.

Triển Minh Dương chỉ có thể luống cuống đi theo bên người Triển Ngưng, “Chị, làm sao bây giờ, không thấy Căn Ngôn.”

Triển Ngưng lau mồ hôi sau ót, con ngươi xoay chuyển, “Đến quầy tính tiền nhờ họ bắt loa thông báo tìm người xem sao.”

_____KẹoĐắng----dđ:lqđ_____

Bên này đi ngang qua khu vực ghi âm và ghi hình, bởi vì làm ăn kém, hiện tại cũng không có người mua đĩa nhạc nữa, đang trong quá trình tu sửa lắp đặt thiết bị chuẩn bị mở khu vực mua sắm khác, một đồng đồ đạc hỗn loạn, không ít góc chết.

Triển Ngưng đi nhanh, tầm mắt đột nhiên thoáng qua thứ gì đó, cô dừng sờ, vội vàng lui về sau mấy bước, liền nhìn thấy một thân hình nhỏ nhắn ngồi dựa vào ngăn tủ.

Áo khoác màu đậm, một đoàn nho nhỏ, mới liếc sơ gần như trộn lẫn với đồng đồ đạc hỗn loạn bên cạnh.

Triển Ngưng nghẹn một hơi rồi cuộc phun ra, một giây sau lửa giận tăng vọt gần như não cũng muốn nổ tung.

Cô bước nhanh tới xách người lên, trợn mắt quát: “Ai cho cậu chạy loạn? Tôi vừa nói với cậu như thế nào? Lỡ tai có vấn đề rồi phải không? Ném ra ngoài không gian rồi!”

Trình Căn Ngôn bị quát phát hoảng, cả người có chút cứng lại.

Cậu chưa từng thấy qua Triển Ngưng hung ác quát mắng lớn như vậy, cho dù có cũng không phải là đối với cậu. Bộ dáng người lớn giáo dục em trai cho tới bây giờ đều thuộc về Triển Minh Dương.

Triển Ngưng lắc lắc Trình Căn Ngôn giống như sợi mì, "Nói chuyện! Giả bộ điếc cái gì?"

Trình Căn Ngôn, “Em... Em chỉ là nhầm chán.”

"Vừa mới bắt đầu nói như thế nào? Hừ, tôi hỏi cậu, lúc đầu tôi rút cuộc đã nói với hai đứa như thế nào?"

Có thể Trình Căn Ngôn cũng ý thức được việc mình làm có vấn đề, cậu ngoan ngoãn cúi đầu, “Em xin lỗi.”

"Xin lỗi có thể ăn sao?!"

Trình Căn Ngôn không lên tiếng, cậu cũng không phải sợ, chỉ là hiện tại không biết nói cái gì.

Triển Minh Dương nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Triển Ngưng, “Chị, Căn Ngôn biết sai rồi.”

Triển Ngưng: “Cậu ta biết cái rắm!”

"....."

Một lát sau Triển Ngưng chú ý trên tay Trình Căn Ngôn còn cầm thứ gì đó, hắc cảm, trừng mắt hỏi: “Cầm cái gì trong tay?”

Trình Căn ngôn ngoan ngoãn mở tay ra, lại là Cửu Liên Hoàn, còn giải được hai cái.

Triển Ngưng, “Cậu ngồi đây này giờ là đang chơi cái này?”

Trình Căn Ngôn gạt đầu.

"Cậu còn cần dùng thứ này để nâng cao chỉ số thông minh sao? Chỉ số thông minh của cậu toàn bộ đều bị chó gặm rồi!"

Trình Căn Ngôn mím môi, nhanh chóng nhìn cô một cái.

"Nhìn cái gì? Tôi nói sai sao?"

Trình Căn Ngón: "Không có."

Triển Ngưng cầm thứ đồ kia muốn ném, kết quả Triển Minh Dương lôi kéo cô ồn ào đòi, tính khí phát xong liền là Đông đi Xuân đến, muốn nổi nóng cũng phải xem thời gian cùng hoàn cảnh.

Thời điểm đi ra đồng ý với yêu cầu của đứa nhỏ cầm hai Cửu Liên Hoàn đi tính tiền.

Trước quầy thu tiền lúc này không có mấy người.

"Tùy tiện lấy một quyền là được rồi, bất quá thiếu hơn 10 đồng." Nữ nhân viên lắc túi nhựa nói.

Đứng trước mặt cô ta là một nam sinh, vóc người trung bình, áo trong cài đến cúc trên cùng, ăn mặc rất nghiêm túc.

Hắn đẩy kính đen trên sống mũi, có chút chất phác, "Tôi, tôi lại lựa xem một chút."

"Lớp phó học tập?" Triển Ngưng kinh ngạc đi đến bên cạnh nam sinh, "Đây là làm sao vậy?"

Người này tên là Tống Dương, học lớp với Triển Ngưng, thành tích học tập rất giỏi, bởi vậy liền được giao cho chức lớp phó học tập. Nhưng người này bình thường không có cảm giác tồn tại gì, trong lớp gần như không nghe tiếng hắn, cộng thêm tính tình hướng nội, hành động giống như bác gái, nhân duyên rất kém. Nếu không phải thành tích cao, đoán chừng đã trở thành đối tượng bị bạo lực trường học điển hình.

Tống Dương thoáng cái liền co quắp, lỗ tai đều ửng hồng, "Minh... Minh đi mua sách... Tiền..... Hiện tại....."

Một câu nói lấp ba lấp bắp, cuối cùng nữ nhân viên nhìn không được liền lời ít ý nhiều lên tiếng: "Anh bạn đẹp trai này hôm nay không mang đủ tiền, thiếu 12 đồng."

Triển Ngưng chợt hiểu, tay liền móc tiền ra, "Không có việc gì, em bù giúp bạn ấy."

Tống Dương giống như bị đâm trúng mông, "Không không không..... không cần, cái này không.....không tốt."

"Cái này thì có cái gì, hôm nào đó bạn trả lại cho mình chẳng phải được rồi sao." Triển Ngưng nở nụ cười, nghiêng đầu, thấp giọng nói: "Minh không muốn xếp hàng, thuận tiện nhờ phúc của bạn cũng tính luôn đồng sách của mình."

Tống Dương bị lời nói của cô làm sững sốt, nhất thời cũng không có phản bác.

Triển Ngưng để hai quyển sách cùng hai Cửu Liên Hoàn lên.

Tống Dương nhìn hai quyển sách chuyên ngành thiết kế cơ bản được trang trí bằng hình vẽ chiếc kimono tinh xảo khẽ kinh ngạc hỏi: "Bạn thích thiết kế thời trang?"

"Xem chơi."

Về mặt Triển Ngưng hơi hột, ý tứ không muốn nhiều lời biểu hiện vô cùng rõ ràng, Tống Dương thức thời không hỏi nhiều nữa.

Từ nhà sách đi ra, bên cạnh có quầy bán đồ ăn vặt.

Triển Ngưng: "Lớp phó học tập, khó có được gặp bạn, hôm nay mời bạn ăn một bữa."

Tống Dương khoát tay lia lịa, "Không, không, không cần tốn kém, hơn nữa muốn mời cũng là mình mời."

"Cái người này không phải là không tiền sao!" Triển Ngưng cười, "Đừng nói cái gì mà tốn kém, giống như ông cụ 80, đến, chọn đồ ăn!"

Tống Dương không chống đỡ lại bộ dáng hào phóng thẳng thắn của cô, toàn thân bị sợi dây buộc vô hình ép đi lên phía trước, chỉ chỉ đồ ngọt không cay, "Vậy thì, liền chọn cái này đi!"

Triển Ngưng, "Lại chọn mấy món, đại nam sinh phải ra dáng một chút."

Tống Dương cúi thấp đầu, lại chọn hai cái.

Triển Minh Dương kêu lên: "Chị, chị, em nhìn không thấy, chị ôm em lên xem."

"Phiền phức!" Triển Ngưng nói xong liền ôm người lên.

Bên cạnh còn một cây củ cải, hôm nay Tống Dương chịu quá nhiều ân huệ của Triển Ngưng, lập tức tự giác đi qua giúp, xoa người muốn ôm đứa nhỏ lên.

Kết quả khuôn mặt Trình Căn Ngón đột nhiên sụp xuống, tay nắm lấy vạt áo của Triển Ngưng nhanh nhẹn trốn sang bên cạnh, lạnh lùng nhìn Tống Dương, "Anh làm gì vậy?"

Hai tay Tống Dương cứng đờ giữa không trung, lập tức có chút xấu hổ.

Triển Ngưng bót thời gian liếc mắt tới, giải thích nói: “À, không có việc gì, bạn đừng để ý, đứa nhỏ này thần kinh nào không giống người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau khi để Triển Minh Dương xuống, Triển Ngưng nói: “Cậu cũng lấy một phần giống như Tiểu Dương sao?”

Trình Cẩm Ngôn ngẩng đầu nhìn cô.

Triển Ngưng đang muốn mở miệng nói với bà chủ, vạt áo liền bị người ta dùng lực kéo. Cô cúi đầu nhìn Trình Cẩm Ngôn đang mở hai tay ra với cô, “Em muốn tự nhìn xem.”

Triển Ngưng: “Ai, cậu đây là kiểu tính nết gì đây?”

Trình Cẩm Ngôn, “Em muốn tự mình nhìn một chút.”

Triển Ngưng do dự mấy giây, vẫn bế người lên.

Khỏe miệng Trình Cẩm Ngôn kéo lên một biên độ nhỏ, nhìn những cây xiên ngập trong nước kia, chỉ vài cái.

Sau khi Triển Ngưng đặt cậu xuống liền khó tin nói: “Cậu chọn có khác gì so với Tiểu Dương chứ?”

Trình Cẩm Ngôn: “Tự mình xem qua yên tâm hơn.”

Cách đó không xa có dải ghế ngồi ngoài trời, đám người liền kéo qua đằng kia ngồi xuống. Trình Cẩm Ngôn không chút nào hứng thú, rất nhanh tập trung toàn bộ tinh thần vào Cửu Liên Hoàn, mới cần một cái giữa đường bị Triển Minh Dương đoạt đi cũng không chú ý.

Triển Ngưng giờ tay đập sau ót em trai một cái, “Nếu muốn ăn thì đi mua tiếp, lấy của người khác làm gì?”

Triển Minh Dương phòng quai hàm, “Cẩm Ngôn không ăn cũng lãng phí.”

“Em thật là biết tiết kiệm.”

Triển Minh Dương hợp tình hợp lý nói: “Tiết kiệm là thói quen tốt, hơn nữa em cũng đang trong quá trình phát triển.”

Triển Ngưng “ha” một tiếng, không chút lưu tình cười nhạo, “Ăn nhiều sẽ mập, cho nên em mới so với người khác lùn hơn một khúc, thời gian lâu dần đoán chừng có thể sẽ lùn hơn hai khúc.”

Triển Minh Dương quay đầu oán giận Triển Ngưng, lồng ngực phun ra một ngụm khí, ánh mắt nhìn về phía Trình Cẩm Ngôn, không thừa nhận cũng không được, chiều cao của cậu quả thật có chút thấp hơn so với Trình Cẩm Ngôn.

Triển Minh Dương nhất thời nghĩ không ra lời nào phản bác, cuối cùng “Hừ” một tiếng, quay qua tiếp tục ăn cá viên.

Tống Dương ở bên cạnh mới lạ nhìn hai chị em Triển gia chọc ghẹo nhau.

Ở trường Triển Ngưng cũng không phải là người hiếu động hoạt bát, cô trầm tĩnh, ít nói, nhưng nhân duyên cũng không kém. Trong ấn tượng của Tống Dương, hẳn chưa từng nói chuyện với cô, tối đa cũng chỉ là giờ nghỉ giữa giờ đi qua đi lại lướt qua vai nhau không để lại dấu vết.

Ai có thể nghĩ tới bình thường người không quá thân, hôm nay lại ngồi ngoài lễ đường cùng nhau ăn xiên nướng.

Tống Dương chọt chọt miếng đậu hũ, cúi đầu cắn môi.

“À, Bạn đây là đang xem trước sách học kỳ sau đúng không?” Triển Ngưng chú ý tới sách ôn luyện Tống Dương vừa mua, bị bọc lại trong túi nylon, lộ ra vài chữ to. “Ai, không hổ là lớp phó học tập, thật sự là người gương mẫu trong gương mẫu.”

Cũng nghe không ra lời này là khen tặng hay là chế nhạo, Tống Dương rất nhanh liền ngênh tiếp nụ cười tươi rói của Triển Ngưng.

Hắn lại vội vàng kinh sợ kinh sợ cúi đầu, khăn trương đầy đầy gọng kính, nhỏ giọng nói: “Không có, chỉ là nhân rồi nên mua về xem.”

Mặc dù không hiểu mọi người đều muốn đem vở bài tập làm giấy nháp, vì cái gì lại có người lại hăng hái giống như Phong Hoa Luân tiến lên. Nhưng ngoài miệng Triền Ngưng như trước cười hi hi: “Chuyện tốt nha, lo trước khỏi họa, lần sau có cơ hội cho mình mượn tham khảo một chút.”

Tổng Dương nghiêm túc gật đầu, "Dĩ nhiên có thể."

Triền Ngưng đối với khuôn mặt vừa ngớ ngẩn vừa chất phác, nhất thời không biết nên nói cái gì, đột nhiên có người chọc chọc cánh tay cô.

Trình Cẩm Ngôn không biết từ lúc nào đã đổi vị trí với Triền Minh Dương, lúc này đang nhìn chăm chăm Triền Ngưng, gờ lên Cừu Liên Hoàn trong tay, “Chỉ xem nè!”

Được rồi, loay hoay lại mở được hai cái.

Triền Ngưng qua loa lấy lệ gật đầu, “Ừ, cậu chơi tiếp đi.”

"Bốn cái!"

"Ừ."

Trình Cẩm Ngôn nghiêng đầu sát vào cô gần một chút, “Chỉ, bốn cái!”

Triền Ngưng không giải thích được nhìn cậu một cái, “Biết rồi, chơi tiếp đi.”

Trình Cẩm Ngôn nhìn thẳng vào mắt Triền Ngưng mấy giây sau đó ngồi trở về chỗ, xoay chuyển đồ trong tay, sau đó cúi đầu ngây ngốc. Triền Ngưng cảm thấy bản thân bị lỗi giác, đứa bé này hình như đang buồn.

Trình Cẩm Ngôn cũng không phải buồn gì, chỉ là có chút thất vọng. Trong thời gian ngắn cậu lưu lại ấn tượng hình như rất tệ cho Triền Ngưng, nhất là hôm nay càng làm cô giận tím mặt. Đây là khoảng thời gian sau lạnh nhạt thẳng cấp thành giận dữ. Cậu có chút chán nản, bởi vậy luôn trong tình huống mất bò mới lo làm chuồng. Cậu cho rằng bản thân được người người khen là thông minh, Triền Ngưng có lẽ sẽ khích lệ cậu vài câu, đương nhiên kết quả là không có.

Tổng Dương mở miệng: "Cả hai đều là em trai bạn?"

"Không phải." Triền Ngưng chỉ chỉ Trình Cẩm Ngôn, “Là con của... bạn ba mình, hiện đang ở nhà mình một thời gian.”

Tổng Dương từ trong thâm tâm nói: "Đứa nhỏ này thật thông minh!"

Triền Ngưng gật đầu một cái.

_____KẹoĐắng~~~~d>d>↳q>đ_____

Thời điểm rời đi Triền Ngưng còn đưa mấy đồng cho Tổng Dương, mỹ danh là giúp đỡ lộ phí, thực tế là quang minh chính đại hối lộ. Cô nói với nam sinh đang ngây ra như phỗng chưa hoàn hồn: “Lớp phó học tập, xem tình nghĩa ngày hôm nay, ngày mai nhớ cho mình chép bài tập số học.”

"....." Học sinh giỏi như Tổng Dương, chép bài làm bữa là vật cách điện lâu dài, đóa hoa tinh khiết bị bạn học cùng giáo viên gọi là một sách, bị cô đột nhiên nói ra lời không biết xấu hổ làm hấn kinh hãi: “Cái này, cái này.....”

Triền Ngưng không đợi hấn trả lời, khoát tay chặn lại, "Đi thôi!"

Nói xong thì bóng dáng liền biến mất. Triền Ngưng hoàn toàn không xem lần gặp mặt ngẫu nhiên này là chuyện lớn gì, đừng nói tới lời nói gờn muốn chép bài tập, ngay cả chuyện cho mượn tiền, 2 ngày sau cũng quên bần.

"Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, hai đứa nhanh, ai ai ai..... Đừng lo gặm bánh tiêu nữa, đi đi đi!"

Lý Tri Tâm vỗ lên lưng Triền Ngưng một cái, ngăn cản con sói thúc giục là cô, “Mỗi ngày đều thúc giục ba bốn bận, bây giờ còn không cho người khác yên ổn ăn điểm tâm nữa. Hai đứa nhỏ đang trong giai đoạn tăng trưởng, nếu làm cho tiêu hóa có vấn đề thì con đến chịu trách nhiệm.”

"Bọn họ còn không đi, chính là chủ nhiệm lớp thúc giục ba bốn bận rồi, đồng chí Lý." Triền Ngưng cầm cặp xách chạy ra cửa. Hai bé trai tu sửa đầu nảnh như thi đấu, bụng tròn lên một vòng, cũng ngoan ngoãn chạy theo Triền Ngưng.

Một đường gấp gáp cuống quýt đến trường học, Triền Ngưng ném hai cậu nhóc còn chưa đứng vững xuống cổng trường tiểu học, lại vui đầu chạy như điên đến trường trung học.

Chủ nhiệm lớp trẻ tuổi chính là một đóa hoa ly kỳ trong trường học. Tuy nói là mới tốt nghiệp đại học ra, nhưng đã hoàn toàn nhìn không ra khí chất học sinh còn sót lại, thập phần chịu khổ chịu khó hòa nhập vào quần thể giáo viên lớn tuổi, vừa cứng nhắc vừa cố chấp.

Mỗi ngày yêu thích nhất chính là tìm ra lỗi sai của học sinh, luôn miệng la hét đòi gọi phụ huynh, hét gọi phụ huynh thì chính là phạt đứng. Đã từng có một bạn học sinh bị phạt đứng từ sáng đến chiều tối, đứng giống như là một cây gậy gỗ, đến cuối cùng đứng không nổi nữa liền đá bay bàn học, bởi vậy vừa

mới nhập học liền bị gọi phụ huynh. Cái vòng tuần hoàn ác tính này cứ diễn ra ngày ngày như thế.

Triển Ngưng bị đóa hoa tuyệt thế này ép buộc 3 năm, hiện tại linh hồn già cỗi của cô có chút run rẩy.

Thời điểm cô chạy đến muốn nôn, rốt cục lên đến lần 3. Cô chạy đến choáng váng đầu hoa mắt, tầm mắt rõ ràng trước tiên liền đụng phải một người.

Tổng Dương giống như Môn Thần đứng ở đầu cầu thang, khuôn mặt Triển Ngưng kinh ngạc: “Lớp phó học tập, bạn đứng đây làm gì?”

Cũng không biết người này đã đứng ở đây bao lâu, trên tay ôm sách bài tập, vẻ mặt có chút khẩn trương: “Minh, mình đang chờ bạn.”

"A?"

Tổng Dương nhanh chóng liếc mắt xem phía sau, vì phạm nội quy nhanh chóng nhét sách bài tập vào trong ngực Triển Ngưng, đè nặng âm thanh nói: “Bạn, bạn nói muốn chép bài tập mà. À, còn có tiền nữa.”

Nói xong, lại sờ mó trong túi, đưa tiền lẻ sớm chuẩn bị trước kín đáo đưa cho cô, sau đó liền không quay đầu lại chạy đi.

Tiếng chuông vào học buổi sáng đúng lúc này vang lên.

"Ồ kia, Tổng Dương!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Triển Ngưng đạp bước chạy vào phòng học, vừa đến chỗ ngồi, giáo viên Ngữ Văn kịp lấy giáo án vừa đi đến.

Thứ Hai, tiết đầu tiên vốn là của chủ nhiệm lớp, vừa đúng hôm nay thay đổi.

Trong lòng Triển Ngưng vui ngất trời, lấy sách giáo khoa che lại, bên dưới tiến hành nghiệp lớn sao chép.

Tôn Uyển liếc qua, lập tức phát hiện vùng đất mới, “Wow, bài tập của nương nương lại ở chỗ của cậu? Hai người khi nào thì trở thành bạn bè hoạt động cách mạng?”

Triển Ngưng không để ý tới cô, cẩn thận bôi xóa, sửa đổi đối chiếu bài.

Nửa tiết trôi qua, Triển Ngưng rốt cuộc cũng lẩn qua lẩn lại xong. Cô nhìn chằm chằm vào bảng đen, cùi chỏ khẽ thúc cái người đang ngủ gà ngủ gật cùng bàn.

"Ai, cậu cùng anh chàng cuồng theo dõi kia thế nào rồi?"

Tôn Uyển có chút mơ màng, ngẩng người mấy giây sau mới hoàn toàn nghe rõ câu hỏi, “À, ngày hôm qua cùng nhau đi quán Internet chơi game vài tiếng đồng hồ, kỹ thuật anh ta không tồi.”

"....." Triển Ngưng, “Hừ, cậu thật là vui vẻ.”

Hết giờ học, đại biểu Số Học như thường lệ ở đằng kia thúc giục, không có cách nào, cùng một đức hạnh với chủ nhiệm lớp, chết không đền mạng. Mỗi Chủ Nhật bọn họ đều trôi qua sống không bằng chết.

Vừa ra bài tập Số Học, so với mấy môn khác cộng lại lượng bài tập càng nhiều hơn, có thể hoàn thành mới là kỳ tích.

Triển Ngưng ném sách bài tập của mình đến trước mặt Tôn Uyển dưới ánh mắt chờ mong của cô bạn, lại cầm sách bài tập của Tổng Dương ra ngoài, khi đi ngang qua vị trí của hắn thì bỏ trên bàn hắn.

Con mọt sách đang chuẩn bị cho tiết học sau, trong lớp học ồn ào thì hắn trông thật yên ắng.

Tổng Dương nhìn thấy sách bài tập liền lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhét vào học bàn, động tác có biên độ rất lớn, rõ ràng là có tật giat mình, làm cho bạn học trước sau đều quay sang nhìn hắn.

Có thể chưa bao giờ làm cho người khác đột ngột chú ý, tại Tổng Dương lập tức đỏ cả lên, cả người căng cứng kỳ cục.

Có người cợt nhả cười cười: "Tổng nương nương, bạn bị làm sao vậy? Cái mông bị nổ hay sao?"

Tổng Dương yếu ớt “Minh...minh...minh.....” mấy tiếng, lại nhất thời không nghĩ ra lời phản bác, đầy gọng kính thành thật lựa chọn trầm mặc.

Triển Ngưng quét mắt chung quanh một cái, đoán chừng là Tổng Dương quá im lìm, khi dễ cũng không có cảm giác thành tựu, rất nhanh mọi người liền dời đi chú ý.

Triển Ngưng đưa tay nhẹ nhàng gõ một cái trên bàn của hắn, “Lớp phó học tập, thanks!”

Tổng Dương lập tức lắc đầu giống như trống lắc.

_____KẹoĐắng:::ddlqđ_____

Không bao lâu sau chính là kỳ thi giữa kỳ, Triển Ngưng hồ đồ trôi qua, thành tích vẫn tương đối có thể lấy ra khoe.

So sánh với cô thoải mái, Triển Minh Dương liền thảm hơn một chút, cũng không phải là nói đứa nhỏ này rất kém, toàn lớp hơn 40 người, thành tích ổn định trong top 10, không nói rất giỏi, cũng không phải quá kém.

--- -----

Thường ngày Triển Minh Dương chưa boia giò vì thành tích mà phiền não, nhưng rất đáng tiếc, lần này bên cạnh cậu lại là một quyển sách giáo khoa đi động sống sờ sờ, môn nào cũng rất giỏi, không chỉ đứng nhất toàn lớp, còn đứng nhất toàn cấp.

Như vậy so sánh, Triển Minh Dương thực có chút thê thảm, chênh lệch nghiêm trọng. Ngừ Văn rõ ràng bỏ đến giới tuyến đạt tiêu chuẩn, Triển Hoài Nam vẫn tức giận mà quyết định đưa con trai vào trường luyện thi đứng đầu.

Tự do của Triển Minh Dương vì vậy mà chấm dứt, sau này phần lớn thời gian đã trở thành cậu cùng Trình Cẩm Ngôn ở cùng một chỗ. Đối với người bạn này cậu rất buồn bực, có chút bị đè nén, không có thứ hạng cách giữa, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Hiện tại thời gian là 8:50 phút, cách thời gian huấn luyện kết thúc còn kém 10 phút, Triển Ngưng ngồi chờ ở cửa ra vào lớp Taekwondo.

Bên trong đứa bé cao cao thấp thấp không đều, linh tinh xen lẫn mấy bé gái, thống nhất mặc trang phục huấn luyện màu trắng, theo động tác của huấn luyện viên mà đồng loạt đá chân.

Trình Cẩm Ngôn trung khuôn mặt nhỏ nhắn đã học được đầu ra đó, tư thế đúng tiêu chuẩn nhất trong đám người. Huấn luyện viên chỉ vào cậu nói gì đó, một đám nhỏ trong nháy mắt đều chuyển ánh mắt đến trên người cậu.

Sau đó là Trình Cẩm Ngôn đích thân làm mẫu, giống như châu chấu ở đằng kia nhảy lên nhảy xuống.

Chương trình huấn luyện vừa kết thúc, Trình Cẩm Ngôn mang cả người đầy mồ hôi nhanh chóng xách cặp sách chạy ra ngoài.

Phía sau cậu còn kéo theo một cái đuôi mập mạp, có chút cổ hết sức, từng cái nhấc chân làm thịt trên người run lên bần bật.

Triển Ngưng nhắc nhở nói: “Cậu chạy cái gì? Đằng sau còn có người tìm kìa.”

Phác Hạo rất nhanh chạy tới trước mặt, hô hô thở phì phò, mắt nhỏ ý vị đảo quanh trên người Trình Cẩm Ngôn, biểu tình thoát nhìn có chút rụt rè.

“Trình Cẩm Ngôn, cái này, là tôi tặng cho bạn.” Phác Hạo giơ tay ra, bên trên là một cái Cừ Liên Hoàn.

Trong lòng Triển Ngưng lập tức trầm trồ khen ngợi cậu nhóc này, nhóc con này đúng là có chút hơi mập mạp, nhưng mà đầu óc rất thông minh, làm việc quá trôi chảy rồi.

Trình Cẩm Ngôn nhếch mắt lên, “Tôi không muốn.”

Phác Hạo nhỏ giọng nói: “Tôi cố ý mua tặng bạn đó.”

Trình Cẩm Ngôn khẽ dựa gần vào Triển Ngưng, ngẩng đầu lên: “Chị, chúng ta về nhà thôi.”

Triển Ngưng xem kịch vui không chê nhiều việc nói: “Không vội, cậu trước xử lý việc này đã.”

Phác Hạo bởi vì những lời này mà được khích lệ, lúc mở miệng lại giọng cũng lớn hơn một chút, “Trình Cẩm Ngôn, bạn cầm đi, tôi biết rõ bạn thích nhất chơi cái này, cho nên đã lấy tiền tiêu vặt của bản thân mua cho bạn, chúng ta không phải là bạn bè sao.”

Triển Ngưng thuận miệng nói: “Đúng đấy, không phải đều là bạn bè sao, người ta đã mua cho cậu rồi, cậu cứ nhận đi thôi, ngày mai cậu lại mời hắn ăn đùi gà.”

Phác Hạo lập tức nhếch miệng cười lên: “Tôi rất thích ăn đùi gà.”

Đụng phải một người không đáng tin cậy gọi xui xẻo, đụng phải hai người không đáng tin cậy này thuần túy chính là mệnh.

Trình Cẩn Ngôn nghiêm mặt thối, cậu cũng không thích cái tên mập mạp này, lớn lên xấu không nói, trên người lúc nào cũng có một mùi lạ, cậu ước gì cách người này càng xa càng tốt. Nhưng mà Triển Ngưng không những không nghe được tiếng lòng cậu, ngược lại còn ở đằng kia thêm dầu vào lửa, điều này làm cho Trình Cẩn Ngôn có loại cảm giác Triển Ngưng đang giúp đỡ người khác khi dễ cậu, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có vài phần uất ức.

Yên tĩnh một lúc lâu, Phác Hạo lại nhỏ giọng gọi cậu một tiếng, “Trình Cẩn Ngôn, cầm đi.”

Trình Cẩn Ngôn liên tiếp lui sát vào bên cạnh Triển Ngưng, đầu uốn éo nghiêng một bên, độ cong gần như muốn vặn xoắn.

Triển Ngưng đưa tay chọc chọc trên đầu cậu, “Này, thích chơi thì cầm lấy, cầm xong chúng ta liền về nhà.”

Trình Cẩn Ngôn không lên tiếng.

Triển Ngưng lại chọc cậu một cái: “Này!”

Cuối cùng một cọng rom rớt cuộc bị đè đứt, Trình Cẩn Ngôn gần như không thể nhịn được nữa ngẩng đầu lên nhìn cô, lớn tiếng nói: “Em chính là không muốn!”

Triển Ngưng bị cậu rống đến sững sờ, nhìn đôi mắt đối phương nhanh chóng phiếm hồng đột nhiên trở nên xấu hổ.

Cô chỉ là cảm thấy thú vị, cũng không có ý muốn làm cậu khóc.

Trình Cẩn Ngôn nhanh chóng quay đầu. Con trai mà khóc là biểu hiện mềm yếu, cậu rất nhanh chớp chớp mắt, làm cho bản thân nhìn có vẻ dọa người.

Triển Ngưng sờ sờ cái mũi nói với Phác Hạo, “Cậu ta không muốn thì thôi vậy, tự em cầm chơi đi.”

Mặt Phác Hạo thất vọng, làm bầm lâu bầu nói: “Nhưng mà em là mua cho Trình Cẩn Ngôn mà.”

Triển Ngưng: “Cậu ta không chơi, cảm ơn em, lần sau sẽ mua đồ ăn ngon cho em.”

Nhưng hình như ngay cả đồ ăn ngon cũng không thể an ủi tâm hồn bị thương của Phác Hạo, cậu nhóc ở đằng kia cúi đầu không lên tiếng.

Triển Ngưng nín lấy quai đeo cặp của Trình Cẩn Ngôn đi ra ngoài, đi đến đầu cầu thang, trước mặt có một người đàn ông trung niên đi qua, gầy tầy, thân hình cường tráng, cái bụng bự có thể so với phụ nữ có thai 5 tháng.

“Hạo Hạo!” Tiếng rống mười phần có lực, “Ngây ngốc ở đó làm gì? Ba chờ con rất lâu rồi, đầu óc bị đập vào đâu rồi có phải hay không?”

Triển Ngưng nhìn về phía sau, Tiểu Mập Mạp nhanh chóng quay người chạy vào phòng học, động tác so với vừa rồi nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Người đàn ông hùng hùng hổ hổ đi qua, đứng trước cửa rống lên vài tiếng, thái độ cực kỳ ác liệt.

_____ KẹoĐắng~````ddlqđ _____

Sau khi lên xe bus Trình Cẩn Ngôn liền lao thẳng đến vị trí gần cửa sổ, rõ ràng tâm tình vẫn chưa khôi phục lại, không muốn phản ứng đến Triển Ngưng.

Triển Ngưng càng không sẽ không chủ động tìm không thoải mái.

Trình Cẩn Ngôn nhìn bóng dáng không tìm không phôi in trên cửa kính thủy tinh của Triển Ngưng, khó chịu dùng sức trừng mắt.

Hai người so đầu bảo trìn trầm mặc, rất nhanh liền đến trạm dừng.

Mặc dù ven đường có đèn chiếu sáng, nhưng buổi tối khuya vẫn có những góc chết đen thui, cảnh tối lửa tắt đèn khó tránh khỏi xảy ra chút chuyện.

Trình Cẩn Ngôn một mình bước nhanh đi ở phía trước, bộ dáng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang coi như phía trước có tường sắt chắn cũng không thể ngăn được cậu.

Triển Ngưng không nhanh không chậm đi ở phía sau, đã tiến vào tiểu khu, cũng không lo lắng có nguy hiểm gì.

Một lát sau, bóng dáng nhỏ nhắn phía trước liền lao đảo ngã nằm trên mặt đất.

Đến gần mới phát hiện trên mặt đất có một tảng đá lớn, Trình Cẩn Ngôn ngồi dưới đất, một tay ôm đầu gối, một tay dụi mắt.

Triển Ngưng ngồi chồm hổm ở bên cạnh, nhìn cậu một hồi, “Ngã đau? Buổi tối vốn không nên đi nhanh như vậy, cậu làm gì chạy nhanh giống như muốn đi đầu thai thế?”

Trình Cẩn Ngôn hít hít mũi.

"Được rồi, đừng khóc, về nhà thoa một chút thuốc thì tốt rồi."

"....."

Triển Ngung: "Có đi hay không?"

Nước mắt Trình Cẩn Ngôn hình như càng chảy dữ hơn, tần suất dụi mắt càng tăng dần.

Triển Ngung treo ngược giọng uy hiếp, "Nếu không đứng dậy tôi liền đi đó! Một mình cậu ở lại đây, đợi lát nữa có người lạ đến ôm cậu đi tôi cũng mặc kệ."

Đôi phó đũa nhỏ khóc đến uất ức muốn sống muốn chết, cách làm của Triển Ngung quả thực có chút tàn nhẫn.

Cô không dụ dỗ còn chưa tính, thế nhưng lại dọa thêm?

Mà trên thực tế Triển Ngung cũng không phải là người không biết an ủi người khác. Hôm nay nếu đổi lại là Triển Minh Dương nằm trên mặt đất, cô không nói hai lời liền ôm người vào trong ngực che chở, bảo vệ cẩn thận như quả tim nhỏ.

Nhưng Trình Cẩn Ngôn không giống, cô thủy chung không cách nào coi cậu là đứa nhỏ 7 tuổi bình thường mà đối đãi, người này để cho cô lưu lại ký ức thật sự là quá tệ, muốn cô nhắm mắt giả vờ đối tốt với cậu, kỹ thuật sống này độ khó quá cao, theo như tâm lý thừa nhận như bây giờ, dù sao cô cũng không làm được.

Không làm được kết quả chính là Trình Cẩn Ngôn vò mé lại sứt miệng, đột nhiên há to miệng gào khóc, tiếng khóc quả thực có thể xuyên thủng màn nhĩ người khác.

Trình Cẩn Ngôn là thật sự uất ức, cậu chưa từng đụng phải người không coi cậu ra gì như Triển Ngung. Cậu tự nhận là đứa nhỏ rất hiểu chuyện, bất luận phương diện nào cũng rất tài giỏi, thậm chí trước mặt Triển Ngung còn cố gắng gấp bội, cậu không hiểu vì cái gì cô lại không thích mình.

Cái vấn đề này từ khi ngày đầu tiên tới Triển gia đến bây giờ cậu đều luôn tự hỏi, nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ đáp án nào.

Ngày ngày tháng tháng tích lũy, tại buổi tối hôm nay, trước thái độ qua loa có lệ lạnh nhạt của Triển Ngung một lần nữa làm cho Trình Cẩn Ngôn rất cuộc bùng nổ.

Trình Cẩn Ngôn khóc tương đương kinh thiên động địa, miệng há mở thật lớn, hơn nữa không hề có chút dấu hiệu dừng lại.

Thời gian càng lâu, có người mở cửa sổ thò đầu ra nhìn quanh.

Triển Ngung liếc mắt nhìn, "Đừng khóc nữa, cậu khóc như vậy đợi lát nữa mẹ tôi nhìn thấy lại còn tưởng rằng tôi làm gì cậu."

Nhưng mà lời nói không đau không nhột này đối với tình huống hiện tại quả thật không có chút tác dụng nào.

Ngây ngốc đợi hồi lâu, Triển Ngung cũng có chút không nhịn được, lại lần nữa mở miệng như bị thiếu nợ, "Không được khóc nữa! Cậu lại khóc nữa tôi sẽ nhét nắm đấm vào trong miệng cậu có tin hay không?"

Tiếng khóc trong nháy mắt dừng lại, Trình Cẩn Ngôn tựa hồ không nghĩ tới đến lúc này mà Triển Ngung lại có thể nói ra loại lời thiếu não như vậy, một giây sau liền mở miệng nói.

"Em đi!" Triển Ngung bị cậu làm cho đau não.

Cũng trong lúc đó, Lý Tri Tâm từ tiểu khu đi ra, chủ yếu là thấy hai đứa nhỏ về trễ hơn rất nhiều so với ngày thường, bà có chút không yên tâm.

Kết quả mới vừa ra tới chỉ thấy một đứa ngồi trên đất khóc rống, một đứa ngồi chồm hổm bên cạnh.

"Hai đứa đây là xảy ra chuyện gì?" Lý Tri Tâm vội vàng chạy chậm tới, một tay bế Trình Cẩn Ngôn lên, đau lòng nói, "Khóc thương tâm như vậy, làm sao vậy hả? Ngã bị thương hay là bị người khác khi dễ?"

Trình Cẩn Ngôn ghé vào trên đầu vai Lý Tri Tâm, đột nhiên giơ tay chỉ Triển Ngung, "Chị là đồ xấu xa!"

Triển Ngung: "....."

Lý Tri Tâm bỗng nhiên chuyển hướng nhìn sang con gái, "Tối nay con đã làm gì em?"

Mặt Triển Ngung vô tội, "Con không có làm gì cậu ta, là tự cậu ta té ngã có liên quan gì đến con?"

Nhưng mặc kệ Triển Ngung giải thích thế nào, Trình Cẩn Ngôn trước sau đều nói một câu kia, trước mặt Lý Tri Tâm triệt để cáo trạng.

Lý Tri Tâm cũng không có tâm tư rồi rấm chuyện thật giả trong này, vỗ nhẹ sau lưng Trình Cẩn Ngôn dụ dỗ nói: "Chị hứa liền để chị làm chuyện bù đắp

lại, để chị công con có được không?”

Triển Ngung: "....."

Trình Cẩn Ngôn chưa nói đồng ý, cũng không có cự tuyệt, tiến khốc dần nhỏ lại.

Lý Tri Tâm: "Nhanh tới đây ngồi xuống!"

Triển Ngung: "Mẹ....."

Lý Tri Tâm nhắc chân đạp cô một cái: "Nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Buổi tối này Triển Ngung công Trình Cẩn Ngôn khóc sụt sướt về nhà. Nhà họ Triển ở lầu 11, có thang máy.

Thời điểm chờ thang máy, Trình Cẩn Ngôn vùi lấy cổ Triển Ngung, hậu tri hậu giác phản ứng được đêm nay hình như huyền não hơi lớn.

Cậu nhỏ giọng bày tỏ bản thân có thể tự đi, Triển Ngung ước gì có thể ném cậu xuống, vừa chuẩn bị buông tay.

Lý Tri Tâm không mặn không nhạt nói: “Cổng đi, khóc một hồi cũng kiệt sức, cần nghỉ ngơi nhiều.”

Triển Ngung: "....."

Triển Ngung đối với sự cẩn thận chăm sóc tới mức này của mẹ quả thật không còn lời nào để nói.

Trên đường Trình Cẩn Ngôn có chút ngẩn ngơ, bọn họ chưa từng tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, cảm kể trên bà vai gầy yếu, hô hấp hít vào là mùi thơm nhẹ, giống như mùi hương trên chân nền của cô.

Trên vách tường thang máy phản xạ lại khuôn mặt bức bối kềm nén của Triển Ngung, cô nhìn chăm chăm vào con số màu đỏ trên thang máy, xem chừng một giây cũng không muốn chờ lâu.

Trình Cẩn Ngôn lại nghĩ tới tình cảnh chung sống hàng ngày của chị em Triển gia lúc trước, cậu hâm mộ sự thành thạo khi Triển Minh Dương đối mặt với Triển Ngung, lại ghen tỵ Triển Ngung luôn bảo vệ Triển Minh Dương, cậu nghĩ thầm: “Bản thân so với Triển Minh Dương ở bất kỳ phương diện nào cũng giỏi hơn.”

Đôi tay ôm cổ Triển Ngung càng thu chặt.

"Ai, cậu buông lỏng một chút, tôi sắp bị cậu siết chết rồi."

Trình Cẩn Ngôn nhanh chóng liếc cô một cái, thoáng buông lỏng."

Lý Tri Tâm ở một bên quan sát hai người một hồi, không nói thêm cái gì.

Sau khi đến nhà, Triển Ngung ném thẳng người trở về phòng, tắm rửa xong như bình thường đi ra ngồi trên bàn học chơi đùa với đồng tài liệu thời trang.

Tuổi còn nhỏ, có thể tiếp xúc với kiến thức thực tế cũng có hạn, chỉ có thể nhờ vào sách vở sờ soạn chút hình thức bên ngoài, không có người sẽ thừa nhận quan điểm của một đứa nhỏ 12 tuổi, giống như không có người nào đối đãi với một đứa nhỏ 12 tuổi như một người trưởng thành.

Triển gia không giàu có gì, nhưng cũng xem như là gia đình khá giả. Thường ngày Triển Ngung không xài nhiều tiền tiêu vặt, cộng thêm tiền lì xì những ngày lễ đặc biệt, tiền để dành của cô cũng có được đôi chút.

Triển Ngung đặt hai loại tạp chí thời trang, một cái là tuần san, một cái là nguyệt san, hai kỳ sẽ chuyển giao một lần. Từ nay về sau chỉ cần có thời gian thì liền lật xem, xem xong liền cất dãn thành tư liệu.

Học thiết kế thời trang điểm mầu chốt nhất là biết cách phối hợp. Từ màu sắc vật liệu, đến phân loại dáng người. Mặc dù phần lớn mọi người thiên phú có hạn, nhưng về phần cố gắng vẫn như cũ không thể thiếu.

Lúc Lý Tri Tâm đẩy cửa bước vào, Triển Ngung đang cầm tạp chí ngắm người. Cô đang suy nghĩ xem phần trang điểm hồng hồng xanh xanh trên mặt người mẫu này cùng với trang phục có liên quan gì, có vài nhà thiết kế thuộc về phái trừu tượng, rất khó có thể từ những đường cong hình thể khoa

trương kia tìm ra điểm liên kết.

"Hôm nay phiên Triển tiểu thư rút chút thời gian cho bà mẹ già này, chúng ta đến trò chuyện một chút." Lý Tri Tâm kéo cái ghế quan ngồi xuống, tự nhiên bắt chéo hai chân. "Tranh thủ thời gian, đẹp đống đồ này qua một bên, nghiêm túc một chút."

Triển Ngưng cười đùa hí hửng để tạp chí qua một bên, "Buổi tối đừng nghiêm túc như vậy, mẹ làm cho con căng thẳng."

"Cần phải vậy, con không căng thẳng thì ai căng thẳng đây."

Triển Ngưng: "Đây là muốn nói chuyện gì với con?"

Hai tay Lý Tri Tâm đặt trên đầu gối, không đếm xỉa tới nói: "Ngày hôm qua ba con trở về nói với mẹ, nói ông chủ của ba sắp tới lại phải đi công tác, chuyến này ít nhất cũng phải mất một tháng. Một năm thời gian ở bên ngoài cũng hơn phân nửa, nửa còn lại cũng là bay trên trời, như vậy xem ra cuộc sống nhà người có tiền trôi qua cũng không dễ dàng."

Triển Ngưng không rõ lời mẹ nói là có ý gì, tròn mắt xoay tròn tiếp tục rửa tai lắng nghe.

"Giống như Trình gia đại trạch bên kia không có mấy nhân vật chủ yếu, đều là một vài bảo mẫu gia đình, người đời trước đã chết thời nào rồi, bằng không Trình gia cũng không tách ra để đưa nhỏ ra bên ngoài sống."

Triển Ngưng tỉnh táo lại, đây là đang muốn nói đến tên nhóc Trình Cẩm Ngôn kia.

Quả nhiên lời tiếp theo của Lý Tri Tâm liền nói đến đứa nhỏ này. "Cẩm Ngôn so với thằng nhóc nhà chúng ta đúng là làm cho người ta bớt lo hơn. Ngày xưa cũng là mẹ nhìn thấy đau lòng, ở nhà không nhìn thấy ba mình, tuổi còn nhỏ phải sống bên ngoài nhìn sắc mặt người khác, cũng thực không dễ dàng."

Lý Tri Tâm không phải là một người học vấn thâm sâu, mỗi ngày chìm nổi trong cuộc sống củi gạo dầu muối, chăm lo gia đình, nhưng cái này không có nghĩa là bà không hiểu biết, thậm chí lúc nói chuyện còn mang theo đạo lý lớn. Triển gia từ già đến trẻ chỉ cần bị bà làm công tác tư tưởng, đều có loại cảm giác muốn trở lại vào trong bụng mẹ một lần nữa.

Chỉ là bà tâm tư thông thấu, dưới tình huống bình thường cũng không tùy tiện giảng dạy cái gì, hôm nay là lần đầu tiên, rất rõ ràng là có ý kiến với Triển Ngưng.

Trong lòng Triển Ngưng lập tức xoay chuyển một đống câu trả lời trong đầu để ứng phó với mẹ.

Lý Tri Tâm nói thẳng: "Chỉ nói vậy thôi, con đối với đứa nhỏ Cẩm Ngôn có ý kiến gì à?"

Chuyện này không thể cứng đối cứng, Triển Ngưng cười ha hả: "Sao con có thể có ý kiến gì, con không phải mỗi ngày đều rất nghe lời đưa đón bọn họ sao?"

"Con bớt nói qua loa với mẹ, cho là mẹ mắt mù dễ lừa gạt hay sao?" Lý Tri Tâm "bốp" một tiếng vỗ xuống bàn, lớn tiếng nói: "Con so với Cẩm Ngôn lớn hơn 5 tuổi, nhiều hơn vài năm học, ăn nhiều cơm hơn, là một người lớn lại đi ăn hiếp một đứa nhỏ à? Con thật có bản lĩnh, Triển Ngưng, Triển gia sinh ra một đóa hoa tuyệt thế như con vậy thật đúng là không dễ dàng! Có phải là mẹ còn phải tạo thêm điều kiện cho con hay không?"

Triển Ngưng chết cũng không chịu nhận: "Mẹ có nhìn thấy con khi dễ cậu ta sao?"

"Buổi tối khuya mặc cho một đứa bé ngồi trên đất khóc, con ở bên cạnh trơ mắt xem, đức hạnh này chẳng lẽ rất tốt?"

"Con là người chồm hồm khuyên cậu ta!"

"Ngày nào đó mẹ đánh em trai con, có bản lĩnh con cũng ngồi bên cạnh khuyên đi!"

"....."

Triển Ngưng bắt đầu dĩ, từ góc độ những người khác xem xét việc này, xác thực là cô không thể giải thích được gì, nhưng cô có lý do của cô, đáng tiếc lý do này lại không thể cho người ngoài biết.

Thật ra thì Triển Ngưng cảm thấy bản thân cũng rất oan khuất, thời gian này trôi qua cũng rất khó chịu.

Lý Tri Tâm thấy cô không lên tiếng, liền nói thêm: "Hôm nay mẹ để những lời này tại đây, thành tích cuộc thi của con cũng không tệ, nghĩ đến cũng là một đứa nhỏ thông minh, mẹ tin tưởng con không đến mức nghe không hiểu ý mẹ. Ngày mai bắt đầu con chú ý thái độ của mình một chút cho mẹ, nếu không sửa đổi, gặp người liền muốn khi dễ, cũng không phải không được, con cứ tiếp tục khi dễ, sau đó mỗi tối chúng ta cũng sẽ tiếp tục trò chuyện như vậy, tự con suy nghĩ cho kỹ."

Triển Ngưng: "Mẹ....."

"Đừng gọi, vô dụng!" Lý Tri Tâm đứng dậy đi ra ngoài, đi tới cửa liền xoay đầu lại, "Thời gian không còn sớm, tranh thủ đi ngủ sớm đi."

Ngày hôm sau, sau khi chuông báo thức reo ba lần, Triển Ngưng lè mà lè mề đi ra ngoài, hai đứa nhỏ đã ăn bữa sáng được 7-8 phần.

Triển Ngưng đưa mắt nhìn qua, hôm nay là vẫn thẩn. Triển Minh Dương ngâm da vẫn thẩn hút, ăn đến bữa bãi không có cách nào nhìn.

Trình Cẩn Ngôn ngồi bên cạnh cậu, từ đầu đến cuối đều cúi đầu, không biết có phải là nguyên nhân tối qua ằm ỉ hay không mà có chút không được tự nhiên.

Triển Ngưng thuận tay rút một tờ khăn giấy lau miệng cho Triển Minh Dương, “Ngày nào đó phải sửa lại thói quen ăn uống này của em mới được, thật là bẩn mà.”

Triển Minh Dương nhếch má lúm đồng tiền lên cười với cô: "Không cần."

Triển Ngưng đập một cái vào ót của cậu, ngẩng đầu chống lại tầm mắt trầm tĩnh quan sát của Lý Tri Tâm, giống như thầy chủ nhiệm cả ngày giống như u hồn lượn lờ ngoài hành lang ngoại trừ tìm học sinh phạm lỗi thì không có chuyện gì khác để làm.

Triển Ngưng cùng đồng chí Lý đối mặt khoảng 2 giây, nhớ lại đoạn giáo dục tư tưởng tối qua, lập tức liền bại trận, thuận tay rút một tờ khăn giấy khác qua lau miệng cho Trình Cẩn Ngôn.

Trình Cẩn Ngôn lập tức kính hải trọn to mắt, giống như thấy quỷ.

"Thu hồi con người của cậu lại, còn trừng nữa liền rơi ra ngoài." Triển Ngưng nói xong liền chuyển người, đi đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Hôm nay ra cửa, Trình Cẩn Ngôn đeo cặp sách đi bên cạnh, bước chân so với ngày thường nhẹ nhàng không ít, còn thỉnh thoảng nhìn trộm Triển Ngưng, tự cho là đã che giấu động tác rất tốt lại không biết toàn bộ quá trình đều rơi vào trong mắt người khác.

Sau kỳ thi giữa học kỳ không bao lâu liền tới lần đại chuyển trong lớp, Triển Ngưng cùng Tôn Uyển như cũ ngồi cùng bàn, bàn trước bàn sau thì lại thay đổi triệt để.

Tổng Dương ngồi phía trước Triển Ngưng.

Tôn Uyển nói: “Duyên phận thật sự là muốn ngăn cản cũng cản không được. Nhìn về phía trước ai quen biết ai nha, kết quả lần đầu tiên có một người bạn cùng chung hoạn nạn, sau lại được chủ nhiệm lớp đề cử.”

Tôn Uyển chột chột đầu vai của Tổng Dương, cười đùa: “Nương nương, sau này nhờ cậu chăm sóc nhiều.”

Tổng Dương mềm như bánh bao như cũ đẩy đẩy kính mắt.

Khoảng cách gần, tiếp xúc dĩ nhiên là nhiều hơn. Tôn Uyển đối với kho tài liệu miễn phí Tổng Dương hết sức hài lòng, thậm chí bắt đầu mỗi ngày đúng hạn nộp bài tập, câu hỏi qua tay cô trong giây lát liền biến thành ít hơn phân nửa.

Dĩ nhiên tình hữu nghị của hai người ở đây đạt được hình thức thăng hoa vĩ đại, mặc dù là đơn phương.

Tối qua có thể là do ăn xoài nhiều, hôm nay bụng có chút khó chịu, giờ lên lớp hơn phân nửa thời gian phải ngồi chồm hồm trong nhà vệ sinh mới yên tĩnh một chút.

Phòng vệ sinh ở tầng lầu tận cùng phía Tây, theo sát cầu thang, bên cạnh đúng lúc là phòng học để trống không sử dụng, luôn chất đống một số vật dụng lẫn lộn.

Ngược lại với một góc yên tĩnh ngày thường, hôm nay có chút náo nhiệt.

Triển Ngưng vừa rửa tay xong đi ra liếc mắt liền nhìn thấy ba người trong lớp cùng Tôn Uyển, mấy người này không biết là chỗ nào không hợp, không khí giương cung bạt kiếm chuẩn bị đánh nhau.

Tính tình Tôn Uyển ở trường học có chút cổ chấp, nguyên nhân thường liên quan đến anh họ của cô. Anh họ của Tôn Uyển trước đây học trường này, đến nay đã tốt nghiệp được 3 năm, chuyện xưa hoang đường vì anh họ này lưu lại đến nay vẫn còn là đề tài cho người ta nói chuyện say sưa.

Nghe nói người nó trong mắt các giáo viên có tiếng là gỗ mục bỏ đi, đánh nhau ầu đã đều là chuyện nhỏ, có vài người quậy đến tình trạng nhất định sau đó hoàn toàn không cách nào sửa trị, giáo viên giáo dục cũng chỉ còn cách nhắm mắt làm ngơ, trong lòng đều cầu nguyện vị đại Phật này ngàn vạn lần đừng rơi vào trên đầu mình.

Vậy mà người có tác phong bất thường kia lại nhắc lên một lần sóng khiến người khác sùng bái trong đám học sinh. Đương nhiên người được lợi sau làn sóng triều này chính là Tôn Uyển bây giờ rồi, lưu manh toàn trường không có một người nào dám trêu vào vị này.

Tôn Uyển chỉ vào chóp mũi một người trong số đó: “Chơi rất đã phải không? Có muốn tôi cùng bạn chơi hay không?”

Đối phương trưng ra khuôn mặt dài như cái bánh mì loại lớn, chiều cao ngang bằng so với Tôn Uyển, tròn mắt nhìn thẳng vào ngón tay của cô, hai

mất như chơi gà liếc qua, dùng loại giọng điệu thương lượng nịnh nọt nói: “Cái này vẫn là thôi đi, phía trước bạn cũng không cần quan nữa.”

Tôn Uyển chớp lấy cái ót đối phương, “Chị hôm nay muốn nhúng tay vào được không?”

Mặt bánh mì lớn bị cô chớp lung lay, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, âm thầm trừng mắt nhìn cô, không lên tiếng.

Hai người khác bên cạnh cười ha ha khuyên can: “Náo lớn như vậy tính làm gì đây, từ nay về sau chúng ta nhìn thấy liền đi đường vòng được không? Chị? Đại tỷ?”

Tôn Uyển cười như không cười nói: “Được rồi, cái này thì có cái gì mà không được, để những thứ vừa đập đổ trở lại chỗ cũ là được.”

Hai người khác không nói tiếng nào.

Người tàng hình Tống Dương trốn ở góc tường này giờ lúc này chạy đến kéo kéo vạt áo Tôn Uyển, nhỏ giọng nói: “Không, không có việc gì.”

Tôn Uyển chặc một tiếng, thần bí nhìn hẩn một cái.

Tống Dương bị cô chặc một tiếng rụt cổ lại, từ từ thả tay ra, cả người ỉu xiu cúi đầu, giống như con chó nhỏ bị mưa to gió lớn thổi qua, đáng thương muốn chết.

Nhưng người bị hại cũng đã tỏ thái độ, Tôn Uyển cũng không nói thêm gì, ba người kia rất nhanh liền bỏ đi.

Tôn Uyển mới phát hiện Triển Ngưng đứng xem diễn hồi lâu, kinh ngạc nói: “Cậu đến đây lúc nào?”

Triển Ngưng cười hi hi đi tới: “Thời điểm cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Được lắm!” Tôn Uyển chỉ Tống Dương, ghét bỏ nói: “Cậu vừa nhìn thấy bộ dáng yếu ớt kia rồi chứ, mình sắp bị tức chết.”

Tống Dương cúi đầu không lên tiếng.

Khoảng cách gần, Triển Ngưng mới phát hiện trên người Tống Dương rơi xuống không ít bụi, mặt cũng có chút rách da, thoát nhìn càng chật vật.

Trong ấn tượng thường ngày Tống Dương cũng không có bị người khác khi dễ, về sau mới biết được hôm nay Tống Dương vừa rửa tay xong đi ra không cẩn thận giẫm phải bánh mì loại lớn, chết là hôm nay bánh mì loại lớn lại còn mang một đôi giày mới, bởi vậy con tức giận phút chốc tăng cao, gián tiếp dẫn đến kết quả Tống Dương bị hung hăng đánh một trận.

“Tức cái gì, sau này có cậu bảo vệ còn ai dám khi dễ lớp phó học tập.”

“Minh?” Tôn Uyển ra vẻ còn đang buồn bực đối phương không có tiền đồ, “Gậy gộc đánh người yếu ớt, mình xem cậu ta chính là thiếu đánh.”

Triển Ngưng giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, “Đi thôi, cách giờ tan học còn 10 phút, chúng ta phải trở về.”

Tôn Uyển nháy mắt ra hiệu cười nói: “Trở về làm gì, muốn trốn liền trốn!”

“.....” Triển Ngưng: “Có đi hay không?”

“Đi đi đi đi!”

Lúc xoay người Triển Ngưng từ trong túi tiền rút ra bao khăn giấy ném cho Tống Dương.

Tống Dương luống cuống tay chân tiếp được, thoáng ngẩng đầu nhìn qua, hai người kia kẻ vai sát cánh đã đi được một khoảng xa.

Hắn rút ra vài tờ, đẩy mắt kính lên, khoe miệng run run lau lau mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

“Mẹ kiếp, có đưa sách bài tập cho tôi không? CMN, cậu có đưa hay không? Lão nương cứu cậu, thế mà cậu lại lấy oán trả ơn?” Tôn Uyển ở đằng kia hồn hên rống 10 phút, lại không cách nào lấy được sách bài tập trong tay Tống Dương.

Lá gan Tống Dương vẫn nhỏ như trước, thấy bộ dáng Tôn Uyển hung ác như muốn ăn hẩn vào trong bụng liền sợ tới mức muốn tè ra quần, nhưng ngoài

miệng vẫn yếu ớt nói: “Cậu, cậu sẽ không, tôi dạy, dạy cậu, như vậy tương đối tốt hơn.”

Tôn Uyên, “Được rồi, cậu lè mè quá, đưa cho tôi!”

Tổng Dương mím môi tội nghiệp nhìn cô, “Hay, hay là tôi dạy cho cậu.”

“Mẹ nó!.....” Tôn Uyên tức giận đến nói không ra lời.

Cô cực kỳ cho rằng kho giải đáp đề miễn phí từng tự hào nhất bãi công rồi. Tôn Uyên còn có thể nói cái gì, cô quả thật rất muốn khóc có được không. Bài tập ngày hôm trước cô hoàn toàn không làm một chữ, lập tức phải vào học, cô tuy là quậy phá, nhưng còn không đặc biệt hư đến triệt để, tiểu lưu manh gà mờ ít nhất vẫn còn có chút liêm sỉ.

Tôn Uyên: “CMN cậu cho tôi chèo một chút thì có làm sao, bằng không cậu nghĩ vì sao tôi lại che chở cho cậu? Nếu cậu không cho tôi chép, xem từ nay về sau tôi còn giúp cậu hay không, cậu có bị người ta đánh chết tôi cũng không chớp mắt một cái nào có tin hay không?”

Tổng Dương im lặng nhìn về phía cô không lên tiếng.

Triển Ngưng ở một bên đuổi bài tập, không còn cách nào, Tôn Uyên anh hùng cứu mỹ nhân không nghĩ tới cũng ảnh hưởng đến cô rồi.

Tôn Uyên vừa la vừa rống mấy phút, ý thức được không cách nào thay đổi hiện trạng, rốt cục dừng lại, cầm bài tập của Triển Ngưng chép.

Sau vài ngày vẫn như trước, Tôn Uyên đều lười mắng, bất quá cũng không thêm quan tâm đến Tổng Dương. Tổng Dương thì lại lấy lòng chạy lên chạy xuống mua cái này mua cái kia cho hai vị tiểu thư, giữa trưa nhân cơ hội lại mua cơm.

Triển Ngưng muốn cười lại không cười nói: “Lớp phó học tập, tôi thấy cậu đúng là mệt.”

Tôn Uyên, “Cậu ta chính là hèn.”

Nói thì nói như thế, nhưng ước nguyện ban đầu của Tổng Dương là tốt, trong lòng mỗi người đều rõ, bởi vậy Triển Ngưng hoàn toàn không tức giận gì, đôi lúc còn thuận theo hỏi đề Tổng Dương.

Tôn Uyên thì không rộng lượng như vậy, cô cảm giác bản thân ném phải mùi vị phản bội nhàn nhạt, trong lòng như trước khó chịu.

Không ai nghĩ tới sự khó chịu này mấy ngày sau lại tăng lên một độ cao mới. Thời điểm Tôn Uyên chép bài tập Triển Ngưng được thông qua, Tổng Dương ăn gan báo lại đoạt mất bài tập của Triển Ngưng.

Tôn Uyên bùng nổ, một phen nắm chặt cổ áo đối phương muốn đánh.

Tổng Dương nhanh chóng rút đầu, sợ tới mức ngũ quan nhăn nhúm lại cùng một chỗ, hai hàng lông mi đáng thương run rẩy không ngừng, trong ngực ôm chặt bài tập của Triển Ngưng lại trước sau không chịu buông.

Tôn Uyên nâng tay lên cứ như vậy không xuống tay được, đánh một người như vậy thật sự mất mặt.

Cứ như vậy số lần càng nhiều, Tổng Dương biết Tôn Uyên hung dữ, nhưng sẽ không thật sự đánh mình, lá gan liền lớn hơn một chút, quyết tâm không cho Tôn Uyên chép bài tập càng thêm kiên định.

3 năm khổ hạnh thời trung học cấp 2 của Tôn Uyên từ đó bắt đầu.

Mọi người đều có bản năng thích ứng, lúc đầu Tôn Uyên tức đến giờ chán, sau đó hùng hục hổ hổ, rồi dần dần chẳng muốn tranh chấp, cuối cùng cứ như vậy cho qua.

Dĩ nhiên hiệu quả rất là rõ rệt, từ những bài kiểm tra đột xuất trong lớp có thể nhìn thấy được.

Tôn Uyên thường ngày thành tích không cao, lần này tiến bộ cũng không phải nhanh chóng bình thường, khó có được giáo viên chủ nhiệm điểm danh biểu dương, lập tức có cảm giác lằng lằng, nhìn khuôn mặt ngu ngốc của Tổng Dương có chút thuận mắt hơn.

“Tổng nương nương, tuần này tới nhà tôi chơi đi, chúng ta lên tầng thượng nướng đồ ăn.” Tôn Uyên trong lòng vui vẻ mở lời mời Tổng Dương.

Về mặt Tổng Dương kinh ngạc, “Tôi...tôi sao?”

“Nếu không thì sao? Trừ cậu ra còn ai xứng với biệt danh này?”

Tổng Dương cười một cách ngây thơ, ngược lại nhìn về phía Triển Ngưng, “Cậu có đi không?”

“Đi chứ.” Triển Ngưng trả lời, “Tôi không chỉ đi, rất có thể còn mang theo hai cây củ cải nữa, đến lúc đó cậu giúp tôi trông chừng một chút.”

Trong nháy mắt Tổng Dương cũng nhớ tới lần trước đi nhà sách đụng phải hai bé trai kia, liền gật gật đầu, “Được.”

Chủ Nhật, sau khi rời giường không bao lâu, Triển Ngưng mang theo hai bé trai đi đến nhà Tôn Uyển. Trước đó không có việc gì cô cũng đã tới đây vài lần, đối với ngôi nhà này đại khái cũng có chút quen thuộc, ít nhất không cần người dẫn đường.

Đĩ nhiên, sẽ có người không có tư chất tốt như vậy.

Đã là cuối tháng 11, đêm trước vừa có mưa, một vòng không khí lạnh vênh vào quét qua, cho tới khi thời tiết ảm đạm.

Triển Ngưng trời sinh sợ lạnh, cũng không có loại phản cảm với quần áo mùa thu giống với những người trẻ tuổi khác. Cô đối với quần áo giữ ấm cực kỳ yêu thích, nếu như có thể thâm nghĩ mặc trên người hai ba cái luôn.

"Có thể chạy không hai nhóc?" Triển Ngưng chỉ huy hai của cải cũng ăn mặc thành hai cục tròn vo chạy như điên đến khu nhà đơn độc đằng kia.

Bên này khu dân cư tương đối cũ kỹ, cao nhất là tầng 5, không có thang máy, vách tường sơn màu xanh biếc, quanh năm suốt tháng chịu đựng gió táp mưa sa dần dần trở nên bạc màu, mơ hồ mang theo vết đen loang lổ.

Tổng Dương giống như một cây đại thụ đứng đằng xa, người nhìn rất gầy, mặc quần áo màu đen, đứng dưới bóng cây lắc lư nhìn thoáng qua rất dễ bị người xem nhẹ.

Nếu không phải là Triển Ngưng nhảy bén bắt được một tiếng vang "ách" rất khẽ kia, cũng sẽ không chú ý đến hắn.

Cũng không biết người này đã đứng đây bao lâu, gò má, cái mũi đều đỏ.

"Sao cậu lại đứng đây?" Triển Ngưng kinh ngạc hỏi: "Có đi lên chưa?"

Hai tay Tổng Dương nắm chặt quai cặp sách, lắc đầu một cái.

"....." Triển Ngưng: "Vây..... Cậu đây là....."

Tổng Dương sờ lỗ mũi một cái, "Tôi không biết nhà cậu ấy."

Đầu óc này là sinh trưởng thế nào mà có thể ngốc đến mức độ này, Triển Ngưng nói: "Gọi điện thoại cho cậu ấy xuống đón không được sao?"

Tổng Dương thật giống như càng ngượng ngùng, "Tôi cũng không biết số điện thoại cậu ấy."

Oanh oanh liệt liệt muốn mời người ta tới nhà chơi, cuối cùng quăng ra địa chỉ tên chung cư xong liền mặc kệ, Tôn Uyển thật đúng là có năng lực!

Triển Ngưng dắt hai bé trai, cuối cùng lại dắt thêm một người lớn, trùng trùng điệp điệp xông về phía khu nhà đơn độc phía Tây, còn một hơi không hề thờ gấp đi lên tới tầng 5.

Đang muốn gõ cửa, cửa đã trước một bước mở ra. Tôn Uyển nhìn thấy một đám người đứng trước cửa liền giật mình, cười nói: "Ha, trùng hợp như vậy tới cùng nhau, mình còn đang định đi siêu thị mua giấy bạc quần đồ ăn, hay là làm phiền người ngoài cửa một chuyến?"

"Cút!" Triển Ngưng một tay đẩy người trước mặt ra, đi vào nhà.

Triển Minh Dương cùng Trình Cẩm Ngộn tự nhiên buồn bực không lên tiếng đi theo sau mông Triển Ngưng vào nhà, cuối cùng chỉ còn dư lại Tổng Dương cùng Tôn Uyển mặt to tròn mắt nhỏ. Thiếu niên lần đầu tiên tham gia hoạt động tập thể như này có chút thận trọng, rõ ràng hơi ngượng ngùng.

Tôn Uyển cười hi hi nhìn chằm chằm Tổng Dương ngây ngốc, "Lớp phó học tập, làm phiền cậu đi một chuyến nha?"

Một tiếng "Lớp phó học tập" mềm nhũn kia, làm cho Triển Ngưng cứng người, rùng mình một cái.

Tổng Dương thành thật gật đầu, "Được."

Triển Ngưng ở trong nói vọng ra, "Chủ nhà cậu đừng có khi dễ người ta quá, mời người ta tới chơi cũng không biết nói địa chỉ rõ ràng, người ta đã đợi ở bên dưới không biết bao lâu, hiện tại thân thể đều lạnh cóng, cậu lại còn muốn sai vặt người ta, có phải hay không đấy?"

Tôn Uyển vươn tay lấy cặp sách của Tổng Dương, lại kéo người trở về, "Đợi có lâu không?"

Tổng Dương lúng túng giật giật khóe miệng, "Cũng không lâu."

Tôn Uyển nghi ngờ nhìn chằm chằm hắn, cuối cùng buông lỏng tay đẩy người vào bên trong nhà, "Được rồi, mọi người ngồi đi, tôi tự đi mua."

Triển Ngưng nói: "Mua thêm chút đồ ăn vặt, chỗ mình còn có hai tiểu tử tông!"

Tôn Uyển cười: "Biến! Muốn đồ ăn vặt thì cùng đi đi."

Triển Ngưng, “Dù sao mình cũng nhìn xem tâm ý của cậu đó.”

Bên này cách siêu thị không xa, ra khỏi chung cư quẹo phải chừng đi bộ chừng 800m là tới, Tôn Uyển đổi giày rồi đi thẳng.

Bố cục phòng ở không lớn, bị phân chia thành mấy khu vực, thoạt nhìn hơi nhỏ nhưng rất ấm áp.

Tổng Dương đi vào trong mấy bước, ngồi xuống bên bàn ăn, ôm cặp sách trong ngực.

Trong cặp sách thoạt nhìn có chút nặng, Triển Ngưng nhìn vài lần, cùng tầm mắt Tổng Dương trộm nhìn qua vừa vận dụng nhau, “Trong cặp sách của cậu là cái gì vậy?”

Tổng Dương: “Là một chút đồ ăn, tôi nghĩ khó có dịp tới chơi cũng không thể cái gì cũng không mang.”

Lời này khiến đôi tay trông trơn chỉ khác nhiều hơn hai cái miệng như bọn người Triển Ngưng làm sao mà chịu nổi.

Cô yên lặng một lát, “Lấy ra để trên bàn đi, nhìn cậu ôm như vậy cũng thấy nặng.”

Nghĩ thầm: “Tôi xem cậu có thể lấy ra đồ chơi gì.”

Tổng Dương “À” một tiếng, rất nghe lời bắt đầu đào cặp sách. Triển Ngưng đi qua nhìn, khá lắm, toàn bộ đều là thịt đã chế biến cũng được xiên qua, được phân loại đặt trong hộp giữ tươi.

Cánh gà còn được cẩn thận dùng dao khứa vài đường vân, có thể để cho nguyên liệu thấm càng thêm ngon miệng.

“Người trong nghề nha!” Triển Ngưng ngoài ý muốn nhìn hấn, “Tất cả đều là cậu làm? Ai ui, cái này ướp nguyên liệu gì? Sao tôi nghĩ thấy thật thơm.”

Tổng Dương gãi gãi đầu, “Tôi cũng không biết, đều là ba tôi làm cho, ông ấy là đầu bếp.”

Quả thực là vui mừng ngoài ý muốn, sau khi Tôn Uyển trở về trông thấy một đồng bảo bối vui vẻ đến độ muốn vút hết tất cả những đồ bản thân đã chuẩn bị. Dù sao có so sánh mới biết chênh lệch, có phân biệt mới có ghét bỏ.

Người đã đông đủ, chuẩn bị dọn đồ ăn lên.

Choang——!

Lầu dưới đột nhiên truyền đến tiếng nôi sắt va đập, cùng với tiếng chửi bậy không chịu nổi của đôi nam nữ.

Tôn Uyển ném mấy thứ đồ trong tay xuống chạy ra ban công nhìn xuống, mấy người còn lại cũng đi theo chạy tới xem náo nhiệt.

Người đàn ông hình như mới vừa rời giường, hơn nữa ra đi cực kỳ vội vàng, cả đầu tóc đều rối bù, đồ ngủ bị cài sai hai cúc áo, trên chân là dép lê, một chiếc khác không thấy đâu.

Hắn hùng hùng hổ hổ đi về phía cửa chính, người phụ nữ trung niên phát trưởng đuổi theo hấn mắng to, vẫn còn chưa hết giận liền cời giày cao gót ném về phía người đàn ông.

Hai người hùng hùng hổ hổ đi xa, không bao lâu, lầu đối diện lại chạy đến một Tiểu Mập Mạp, gào khóc với hai cái bóng vừa rời khỏi kia.

Triển Ngưng kinh ngạc, “Đây không phải là Phác Hạo hay sao? Vừa này là cha mẹ thằng bé?”

Triển Ngưng lại nhớ lại bộ dáng của người đàn ông kia, mơ hồ có điểm giống với bộ dáng cường tráng cô đựng phải trước cửa lớp Taekwondo.

Tôn Uyển trả lời, “Hai người kia là hai đóa hoa tuyệt thế nổi danh nhất khu này, thường xuyên chơi bời ở bên ngoài, ngẫu nhiên trở về liền giống như bây giờ.”

Lúc này Phác Trạch cũng từ trong hành lang đi ra, đi đến bên cạnh Phác Hạo đang gào khóc, lau mặt cho cậu nhóc, cũng không an ủi gì, chỉ đứng yên như vậy.

Có thể là chuyện như thế này xảy ra quá thường xuyên, hấn nhìn nhiều có chút chết lặng, thậm chí là lạnh nhạt.

Bên ngoài nhiệt độ dưới 10 độ, Phác Trạch chỉ mặc một cái áo lông màu xám, cứ đứng yên ở đó giống như là cảnh khô bị chôn sâu trong mùa đông, không có bất kỳ dinh dưỡng nào, chỉ còn lại một đoạn tay chân đã bị cụt.

Triển Ngưng, “Dù gì cũng quen biết nhau, không bằng gọi người lên cùng nhau nướng thịt.”

Trình Cẩm Ngôn đang vịn vào ban công nhìn quanh đột nhiên nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Tôn Uyển suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được, liền xoay người xuống lầu gọi người.

Những người còn lại lần nữa đi vào phòng khách, cũng đúng lúc này Trình Căn Ngón không có động tĩnh gì bỗng nhiên vươn tay ôm lấy đùi Triển Ngưng.

Triển Ngưng: "..... Cậu có chuyện gì sao?"

Trình Căn Ngón mím môi, hạ mí mắt, thoát nhìn không vui vẻ mấy.

Triển Minh Dương an ủi vỗ vỗ vai cậu nói: “Mình sẽ không để cho Tiểu Mập Mập đụng vào cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tôn Uyển rất nhanh đã mang người lên. Về mặt Phác Trạch bình tĩnh, hoàn toàn không còn bộ dáng vừa trải qua cảnh trong nhà lục đục, thậm chí đối với đám người không thân quen như bọn cô cũng không có chút nào không tự nhiên hoặc xấu hổ, cũng không biết là do năng lực thừa nhận của hắn lớn, hay là biến thái.

Phác Hạo bởi vì khóc nên nhìn có chút thảm, vốn đôi mắt đã không lớn lại vì sưng đỏ hiện tại gần như không nhìn thấy mắt đâu luôn rồi. Nhưng cậu nhóc trước tiên vẫn bắt được bóng dáng Trình Căn Ngón, cũng ách cuống hòng gọi tên Trình Căn Ngón.

Triển Ngưng đầy đầy củ cải nhỏ đang dính trên người cô.

Trình Căn Ngón có chút miễn cưỡng nhấc mí mắt lên liếc qua Phác Hạo một cái xem như đáp lại.

Trên tầng thượng có một cánh cửa nhỏ, vốn là để lại cho người sửa ống nước đi lên, về sau bởi vì vị trí tốt, mùa hè có thể đi lên hóng gió, dần dần có không ít hộ gia đình cũng sẽ chạy đến hóng mát. Bởi vậy ở bên kia đặt một cái thang, tuy nhiên thoát nhìn rất đơn sơ.

Bởi vì đồ ăn được chuẩn bị vô cùng phong phú, nhiều hơn hai người cũng tuyệt đối có thể no bụng, không cần phải mua thêm đồ.

Một nhóm người túi lớn túi nhỏ khiêng lên tầng thượng.

Phác Hạo giống như bị biến cố vừa rồi làm cho hoảng hồn, ý vị muốn đi đến gần bên cạnh Trình Căn Ngón.

Nhưng ngại trước đó mỗi lần ở chung đều không thoải mái, Phác Trạch tự nhiên là kèm lại em trai nhà mình rồi, chủ yếu là sợ đứa em trai mập này chạy đi làm bao cát cho người ta.

Tầng thượng đặt ba cái thùng chứa nước, trong đó còn có ý lắp đặt vòi nước.

Tôn Uyển vừa mở vòi nước, vừa nói: “Người đến trên này nướng đồ ăn rất nhiều, đây cũng là vì vừa nhanh vừa tiện lợi. Đêm mùa hè càng có nhiều người, thời tiết tốt, gió lớn càng thêm thoải mái.”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tôn Uyển hắt xì một cái, “CMN, nước mũi đều chảy ra.”

Trái tám bạc duy nhất trên mặt đất, Triển Ngưng tìm vài cục đá ngăn chặn bốn phía.

Phác Trạch quen cửa quen ngõ dọn xong đồ nướng, đốt lửa, để đồ ăn lên trên giấy bạc nướng. Tống Dương thì ở bên cạnh giúp đỡ, chàng trai này rõ đầu rõ đuôi, rất cẩn thận. Triển Ngưng quay đầu liền trông thấy hán gior lên Lan Hoa Chi ở đằng kia lật qua lật lại xiên nướng, cùng Phác Trạch tràn đầy khí chất đàn ông hiển nhiên chính là bộ dáng của một cô vợ nhỏ.

Triển Ngưng khoan tay ngồi nhìn.

Bên cạnh còn có một giá nướng, Triển Ngưng nghiêng đầu xoay cổ vài cái, chột chột Trình Căn Ngón vẫn luôn ở bên cạnh mình, “Cậu qua bên kia gọi anh trai tới đây giúp nướng cá đi!”

Triển Minh Dương vừa nghe lập tức xung phong nhận việc, “Em đi em đi!”

Nói xong liền nện bước chân ngắn, trong nháy mắt liền chạy xa.

Triển Ngưng lại nhìn Trình Căn Ngón không có phản ứng gì, thực là CMN giống tiểu công chúa.

Phác Trạch rất nhanh dùng lưới sắt ôm lấy mấy khối than đỏ rực tới, bỏ vào trong kệ nước của Triển Ngưng, lại dặn dò vài điều cần chú ý rồi lại đi trở về.

Triển Ngưng gạt mảy cái túi nylon, “Muốn ăn cái gì, tự mình chọn.”

Triển Minh Dương: "Cái này cái này!"

Triển Ngưng: "Một đồng thịt, em lại cố tình chọn cà, có ngốc hay không. Cậu thì sao?"

Trình Cẩm Ngôn chỉ chỉ cánh gà.

Triển Ngưng bỏ đồ hai cậu nhóc chong lên kệ nướng, lại thả một ít dạ dày, bao tử, quét quét chút dầu, khói trắng từ từ mãnh liệt bốc lên.

Tôn Uyển tới liếc nhìn, "Ui, xem ra không tệ nha."

"Cũng tạm." Triển Ngưng nghiêng qua liếc cô, người nào đó bụng một đĩa đồ ăn, "Nướng cái gì? Cho mình ăn một chút."

Tôn Uyển cười tủm tỉm, "Không phải cậu cũng đang nướng đó sao? Chờ đi."

"Nhanh, cho mình một chút, vì bữa tiệc tối nay mình đã cố ý không ăn sáng đó."

Tôn Uyển: "Đáng đời!"

Triển Ngưng nhào qua muốn chụp cái đĩa đồ ăn, Tôn Uyển nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, vui vẻ chạy về phía bọn người Phác Trạch bên kia, chớp chớp đôi mắt cố tình đùa giỡn với Triển Ngưng.

Triển Ngưng mắng nhỏ một câu. Một tay cô quét gia vị, một tay cầm cái gấp, đập đập vung vung lên xuống trên không trung, ngoại trừ ngồi nhìn vĩ nướng chờ đợi thì không thể làm được gì khác.

Giá nướng được đặt trên ghế dài, nửa cái mông của Triển Ngưng còn không có trở về vị trí cũ, lại có người kéo quần áo cô.

"Chị!" Triển Minh Dương nhìn cô giờ đồ trong tay lên, "Cho chị ăn."

Thằng nhóc này không biết lúc nào thì chạy đến bên kia cầm đồ ăn trở về, vài xiên nướng chạy mặn phối hợp, có sắc có hương.

Triển Ngưng thoáng cái liền vui vẻ, cũng không quan tâm trên tay có cần hay không, nắm lấy cục thịt ở dưới cầm Triển Minh Dương nhéo nhéo vài cái, "Quả nhiên là Tiểu Triển nhà chúng ta tốt nhất, yêu em!"

Sau đó không khách khí mò lấy hai xiên nướng nhét vào trong miệng. Triển Minh Dương cười híp mắt nhìn cô, cầm bị bắn cũng hồn nhiên không thêm đề ý, cúi đầu cầm lên một xiên nắm hương, há miệng nhỏ bắt đầu gặm.

Hai chị em tương thân tương ái không coi ai ra gì, Trình Cẩm Ngôn đứng đó cầm rau củ nướng cà lăm mấp máy môi không biết tư vị gì, nhìn chằm chằm vào đồ ăn trong tay cũng bắt đầu trở nên có chút hứng thú.

Trên đất có một túi đựng đồ uống, Trình Cẩm Ngôn cũng muốn được chú ý, học theo cầm lon nước đưa cho Triển Ngưng.

Cậu nhẹ nói: "Chị, cho chị uống."

Triển Ngưng vừa nghiêng đầu liền đối mặt với lon nước đã được mở nắp sẵn cùng đôi mắt to tròn, cộng thêm ánh mắt đầy trông mong thật sự càng tăng thêm sức mạnh. Triển Ngưng chân chờ nhận lấy lon nước trong tay cậu, dưới ánh nhìn của cậu, tại cái lạnh tiêu điều mùa đông nhấp một ngụm.

Trình Cẩm Ngôn tiếp tục nhìn cô, ánh mắt có chút kỳ quái, giống như có thứ gì đó bén nhọn muốn chui ra ngoài theo khe hở, nhưng rất đáng tiếc Triển Ngưng cũng không biết cậu đang nghĩ cái gì.

Bởi vậy cô mất vài tế bào não suy nghĩ vài giây, cuối cùng phun ra hai chữ: "Cảm ơn."

Mong đợi trong mắt Trình Cẩm Ngôn cứ như vậy "ầm" một tiếng sụp đổ. Cậu lần nữa cúi đầu chậm rãi ăn đồ nướng.

Hình như đây là khái niệm lần đầu tiên cậu biết sự chênh lệch giữa mình và Triển Minh Dương, "Cảm ơn" cùng "Yêu em" cách thực sự quá xa.

Triển Ngưng cũng không có thiên phú nướng đồ gì, nướng hai lần không phải nướng cháy thì chính là nửa sống nửa chín, rốt cuộc lựa chọn buông tha. Mặt dày gia nhập đội ngũ ăn chùa.

Tổng Dương tiếp nhận đồng đồ nướng của cô, bộ dáng cô vợ nhỏ phiên bản nam tóm lại cũng là con trilateram việc tương đối vững vàng.

Trình Cẩm Ngôn chuyên tâm gặm hai xiên cánh gà, tay nghề của Tổng Dương hiển nhiên được công nhận.

"Lớp phó học tập, dựa vào tay nghề này bà xã tương lai của cậu quả thật không phải hạnh phúc bình thường đâu!" Trong miệng Triển Ngưng đang ăn còn không chịu ngồi yên, cười hi hi trên chộc chàng trai thành thật.

Hai lỗ tai Tống Dương đỏ ửng, mắt cũng không dám ngước lên, “Cậu đừng nói lung tung.”

Giọng nhỏ giống như tiếng muỗi, gió thổi qua liền bay đi theo không khí.

Triển Ngưng: “Sao lại thành nói lung tung rồi, đến 30 tuổi cậu còn chưa có vợ liền đến nhận tôi đi, tôi đến làm con dâu nhà họ Tống của cậu.”

"Ai ui!" Tôn Uyển nghe thấy, kỳ quái góp lời: “Còn chưa trưởng thành đã nghĩ chuyện tìm nhà chồng rồi, bạn học Triển, tầm nhìn thật rộng!"

Lời vừa dứt, Tôn Uyển lại chuyển hướng sang Tống Dương, “Nương nương, tôi cũng đến xếp hàng vậy, nếu đến lúc đó cậu vẫn còn chưa có bà xã thì tôi liền làm bà xã nhỏ của cậu.”

Triển Ngưng nghĩ: “Chính cung nhà cậu cách 2m đang nhìn chăm chăm cậu kìa, còn không biết xấu hổ ở đây hồng hạnh vượt tường.”

Triển Ngưng đụng Tôn Uyển một cái, “Cậu chạy tới xem nào nhiệt cái gì, cút sang một bên!"

Tôn Uyển cũng đụng lại cô bạn thân một cái, xem thường nói: “Không đó!"

Nói xong liền tiện tay cướp lấy xiên nướng cuối cùng trong đĩa của Triển Ngưng.

"Cậu!" Triển Ngưng, “Cậu muốn chết có phải không?"

Tôn Uyển cắn hai ba miếng liền nuốt xuống, “Thôi đi, cậu đều sắp mập lên một vòng rồi, mình đây là vì muốn tốt cho cậu.”

Triển Ngưng hoàn toàn ghét bỏ nói, "Cút cút cút cút!"

Hai người ở nơi này chọc cười, lại không biết người bị đem ra làm đề tài giải trí, Tống Dương, đã sắp đỏ mặt đến bùng nổ.

3 tiếng sau hoạt động nướng đồ ăn này rốt cuộc kết thúc, thời gian cũng đã sang buổi chiều tối, mặt trời đã ẩn hiện về Tây.

Bọn họ ngồi trên mặt đất, bên cạnh còn một đồng rau củ dư lại, Tôn Uyển lúc này móc ra hai bộ bài tứ-lo-kho.

Cô vừa xài bài vừa hét to: “Đến đến, muốn làm nhà cái hay thế nào, tùy ý chọn!"

Phác Trạch: "Cô đúng là chuẩn bị đầy đủ đồ."

"Như nhau?" Tôn Uyển cười có điểm ý vị thâm trường, Triển Ngưng quan sát bộ dáng gian ác của cô bạn thân chỉ biết không có chuyện gì tốt, quả nhiên một giây sau Tôn Uyển móc ra một cái túi nylon từ tầng đá bên cạnh, “Téng téng teng, đến, hôm nay không say không về!"

Tổng cộng cũng có 3-4 lon bia, còn không say không về, Triển Ngưng cũng không muốn nói đến cô nữa.

Bia rượu đối với đứa nhỏ mười mấy tuổi là đồ cấm kỵ. Nó tượng trưng cho một người đã trưởng thành, một sự thay đổi. Nó làm cho thiếu niên trở thành đàn ông, làm cho thiếu nữ trở thành phụ nữ. Nó là hành động táo bạo, gây rối không cách nào nói được thời thanh xuân.

Hôm nay hành động táo bạo, gây rối này bị Tôn Uyển làm trắng trợn, không che giấu. Phác Trạch không có phản ứng gì, hiển nhiên đồ chơi này không phải là lần đầu tiên đụng đến.

Học sinh ngoan Tống Dương thì có chút linh hồn muốn run lên, “Cái này, cái này, cái này, không tốt lắm đâu, rượu bia vẫn là đừng nên uống.”

"Chỉ là một chút, uống cũng sẽ không chết!" Tôn Uyển liếc mắt nhìn hán một cái, đổ bia vào cái ly nhựa duy nhất, không nói lời nào nhét vào tay Tôn Dương đã cứng thành cục gỗ, ra lệnh: "Uống....uống....ng!"

Tống Dương run rẩy cầm, quả thật giống như bị phạt.

Tôn Uyển lại rót một ly đưa cho Triển Ngưng. Đối với Triển Ngưng đã sống qua hai kiếp mà nói quả thật cái này chỉ là chuyện nhỏ, cô không có bất kỳ từ chối nào liền giơ tay muốn uống.

Kết quả có người nhanh hơn cô một bước.

"Bốp" một tiếng đánh trật tay Tôn Uyển, sự tình xảy ra đột ngột ai cũng không dự đoán trước được, duy nhất cái ly bia từ trong tay Tôn Uyển rớt xuống đất, phát ra tiếng vang.

Triển Ngưng: "....."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Cẩm Ngôn nhăn lại, nghiêm túc nói: “Dì bảo em trông chừng chị, hai ngày trước mới ăn đồ hư làm hồng bụng nên không thể ăn đồ bậy bạ...” Cậu nghĩ nghĩ cảm thấy không đúng lắm, lập tức đổi giọng. “Không thể uống đồ bậy bạ!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

"Ahhh, ta nói đứa nhỏ này sao lại như vậy...." Tôn Uyển nhú lông mày, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt dung hòa giữa tiểu thiên sứ và tiểu ác ma, Trình Căn Ngôn, lại nhất thời nghĩ không ra từ phù hợp để hình dung.

Trình Căn Ngôn đối với sự việc bản thân tiện tay làm ra không có chút ý tứ nhận lỗi nào. Cậu mười phần chính trực đối mặt cùng Tôn Uyển, giống như người cậu đối diện không phải là một người chị thường xuyên gặp mặt, mà là người qua đường Giáp tùy tiện gặp ngoài đường.

Sau đó cậu dùng giọng nói non nớt bình tĩnh mà rõ ràng nói: "Chị ấy không uống rượu."

Tôn Uyển: "....."

Tôn Uyển thất bại phát phát tay, cô không biết nên hình dung cảm giác trong lòng lúc này của mình là như thế nào, giống như đối mặt không phải là một đứa bé 7 tuổi, bởi vì đứa nhỏ 7 tuổi không nên lý trí cùng lạnh nhạt như vậy.

Cô cảm thấy rất hoang đường, cảm giác hoang đường qua đi, đối mặt với đôi mắt xinh đẹp lại lạnh buốt kia lại không dám nói gì nữa. Đương nhiên cũng không phải vì sợ, mà là đối với thái độ lạnh lùng này phân cảm.

Tôn Uyển nhìn chằm chằm vào Triển Minh Dương ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, nghĩ thầm: "Đứa nhỏ cùng đứa nhỏ sao lại có chênh lệch lớn như vậy chứ?"

Bia này cuối cùng cũng không uống được, Tống Dương cầm cái ly cũng chưa đụng vào, quay tay cũng đặt xuống trên mặt đất.

Tôn Uyển cảm thấy không có ý nghĩa, cuối cùng Phác Trạch một hơi uống cạn sạch.

Lúc trở về đã gần tối, Triển Ngưng cùng Tống Dương cùng nhau đi ra ngoài, bắt đầu còn câu được câu không nói chuyện qua lại, nhưng giọng Tống Dương thật sự là nhỏ, lại tìm không ra đề tài, dần dần liền im lặng.

Triển Ngưng chuẩn bị tản bộ trở về, đến đường lớn liền vẫy tay chào Tống Dương, "Được rồi, lớp phó học tập, thứ Hai gặp."

"Chờ một chút." Tống Dương lấy cặp sách đã xẹp xuống, từ bên trong móc ra hai người máy nhỏ, cười cười xin lỗi với Triển Ngưng, đưa cho hai bé trai.

Triển Ngưng ngoài ý muốn: "Cậu có ý mua?"

"Không phải, tôi thích thu thập cái này, trong nhà rất nhiều, tiện tay lấy hai cái." Tống Dương lần nữa đeo lại cặp sách, cười cười nói: "Rất rẻ, không mắc chút nào."

Đã nhìn ra, bản mẫu nhỏ nhỏ, cánh tay bắp chân đều không thể động đậy, là một người máy bằng nhựa.

Triển Minh Dương ở đằng kia lật xem, Trình Căn Ngôn liếc mắt, ánh mắt liền chuyển sang nơi khác, rõ ràng là không mấy hứng thú.

Triển Ngưng đột nhiên nói: "Muốn uống nước không?"

Tống Dương sờ sờ cái bụng no căng, "Ách....."

Triển Ngưng, "Được rồi, ngày mai cơm trưa tôi mời."

_____ KẹoĐắng'""~ddlqđ _____

Thời gian tiếp tục trôi qua, năm nay lễ Noel rơi vào thứ Năm, suy nghĩ lãng mạn vui sướng hay tình cảm mãnh liệt gì đó toàn bộ đều phải nhét ngược lại vào trong bụng, thẳng đến khi tiếng chuông tan học vang lên mới có thể tùy ý bùng nổ.

Tôn Uyển nói: "Hôm nay có muốn đi công viên chơi hay không? Phác Trạch vừa vận cùng người khác thi đấu bóng gọi mình qua đó xem, bên cạnh còn có Internet Video Games City, muốn chơi cái gì thì chơi."

Triển Ngưng đối với loại trò chơi giải trí thấp này không có hứng thú, mùa đông ở bên ngoài ăn không khí còn không bằng về nhà trốn trong ổ chăn.

Tôn Uyển còn nói: "Đi đi, Lý Phi cũng đi, nghe nói cô ấy cùng một chàng trai ngoài trường quan hệ không tệ, đợi lát nữa mình nhìn xem tình huống thế nào."

Lý Phi trong miệng cô chính là cô bạn học tóc hai bím hồi khai giảng gặp nhau.

Triển Ngưng một bên bỏ sách vào cặp một bên trêu chọc cô: “Công lực bát quái của cậu thật đúng là có thể chết đuối một đầu bò.”

Tôn Uyên đồng ý: “Chết đuối hai đầu bò mình cũng không vấn đề gì.”

Trong phòng học âm ỉ ồn ào, bạn học có quan hệ tốt đang ở đẳng kia tặng quà cho nhau, một nam sinh đầu đình hôm nay mua một con búp bê tặng cho nữ sinh bên cạnh, lập tức không khí trong lớp liền bùng nổ, bộ dáng giống như là hộ quốc công thần, kiêu ngạo không thôi.

Lý Phi cách một hàng bàn ghế gọi Tôn Uyên: “Tôn Uyên, có đi hay không?”

Tôn Uyên: "Đi đi, lập tức đi."

Nói xong chết sống lời Triển Ngưng đi.

Cũng may ngày này Triển Hoài Nam ở nhà, nói là ông sẽ đến đón hai cậu nhóc. Trên người Triển Ngưng không còn nhiệm vụ hộ tống hai tiểu tổ tông nữa.

Bên này ngồi xe bus ước chừng 20 phút.

Bởi vì là ngày lễ, hôm nay trong trường gỡ bỏ cảnh giới, học sinh trọ trong trường cũng lén lút chạy ra ngoài không ít, chỉ vì tham dự ngày lễ náo nhiệt phương Tây này.

Tôn Uyên dùng cùi chỏ đụng đụng Lý Phi, “Ai, hôm nay cậu là đi hẹn hò sao? Ăn mặc lờ lợt giống như muốn đi uống rượu mừng.”

Vừa ra cửa trường Lý Phi liền thay hình đổi dạng, thay một cái váy len dài cùng áo khoác ngoài.

Lý Phi không trả lời, chỉ là ngằm hiểu lẫn nhau nháy mắt với Tôn Uyên, sau đó phàn nàn: “Đừng nói nữa, hôm nay mặc đồng phục bên ngoài che đầy váy, làm mình sắp chết ngạt.”

Tôn Uyên cười to, "Bọn mình còn thắc mắc hôm nay sao cậu lại bỗng nhiên trở nên mập như thế, vì lần đầu tiên ra ngoài chơi cậu đúng là liều thật.”

"Mỗi năm chỉ có một lần mà." Lý Phi hướng tầm mắt chuyển đến trên người Triển Ngưng, “Hai người đi ra ngoài là vì xem đá bóng?”

Lúc này Triển Ngưng đang bị chen đến nửa sống nửa chết, “Minh thuận túy là đi cho đủ số.”

"Đừng nha!" Tôn Uyên tiến đến gần chạm vào cô, “Cậu là tình yêu đích thực của mình!”

"Cút cút cút!"

Lý Phi xuống xe trước bọn họ một trạm, ở trạm dừng quả thật có một chàng trai đang đứng đợi, lớn hơn bọn họ một chút, vóc dáng cũng không cao mấy, khuôn mặt lớn lên như thế nào cũng không nhìn rõ.

Tôn Uyên lùi cái cổ đuôi dài đến muốn rút gân trở về, cuối cùng đưa ra tổng kết: “Cũng là Lý Phi lợi hại, một mình tìm được một người.”

Triển Ngưng không phản ứng cô, ánh mắt dừng lại một cửa hàng thiết kế quần áo quy mô nhỏ.

_____ KẹoĐắng////d~đ~t~q~đ _____

Mùa đông buổi tối tới cực kỳ sớm, trận bóng bắt đầu lúc 7 giờ, bọn cô tới sớm hơn một chút, vốn định đi ăn cơm trước, nhưng thời điểm này ngay cả KFC đều kín người hết chỗ.

Cuối cùng Triển Ngưng cùng Tôn Uyên đến Video Games City đợi giết thời gian, cuối cùng trận đấu cũng bắt đầu rồi.

Gió hình như càng lớn một ít, Triển Ngưng bị thổi đến run rẩy vài phút mới bình thường trở lại, cách đó không xa có một đôi tình nhân ôm nhau, hình ảnh đẹp giống như đang đi du lịch ở Venice, hai cô lập tức liền biến thành dân chạy nạn.

Chỗ chơi bóng là bãi sân tại một trường tiểu học, đèn đuốc sáng trưng, không khí nóng bốc lên cao, một đám người mặc áo T-shirt ở đẳng kia nói chuyện sôi nổi. Phác Trạch cũng ở trong đó, cười đập một quyền vào người khác, quay đầu nhìn thấy bọn cô, rất nhanh liền chạy tới.

Triển Ngưng đối với người đang chạy chậm tới, đột nhiên thấp giọng hỏi Tôn Uyên: “Phác Trạch bao nhiêu tuổi? Học trường nào?”

"Hử?" Tôn Uyên sừng sốt hai giây, lắc đầu, "Không biết."

Triển Ngưng nhìn cánh tay có hình xăm của người đứng nói chuyện với Phác Trạch, trực giác cho biết người này không phải là người lương thiện gì.

Phác Trạch rất nhanh đã chạy đến trước mặt, vẻ mặt khó có được bừng sáng, “Vừa rồi tôi còn đang tìm các cô, nghĩ chắc các cô không tới.”

Tôn Uyên nhướn mí mắt, "Tới sớm rồi, lúc chúng tôi tới các người còn chưa tới đâu."

Phác Trạch: "Vào đi, bên kia có chỗ."

Nếu nói chỗ cũng chỉ là những hòn đá nhô lên trên cỏ, bên cạnh là một đồng áo khoác của nam sinh. Triển Ngưng cũng không sợ bản liền trực tiếp ngồi xuống, sau khi ngồi xuống hai tay vòng đầu gối, lộ ra bộ dáng làm cho cô có cảm giác bản thân rất giống tên ăn mày.

Trận đấu bóng nghiệp dư nhưng làm rất chính quy, có bảng ghi điểm, có trọng tài, cuối cùng còn có đồng phục chơi bóng, đương nhiên còn có người xem. Không tính Triển Ngưng cùng Tôn Uyển cũng không ít nam nữ ngồi chồm hóm bên cạnh.

Tôn Uyển cảm khái một câu: "Đúng là rất có khuôn có dạng."

Tiếng cười bén nhọn cùng một chỗ, bọn nhỏ choai choai ủa lên, đuổi theo bóng bắt đầu chạy đuổi theo bóng. Quần chúng đang xem cuộc thi hét lên khản cổ họng, vô cùng náo nhiệt, cái lạnh mùa đông cũng bị hòa tan vài phần.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cũng không tránh được đói bụng, tục ngữ có câu "Dân dĩ thực vi thiên.*"

*Con người lấy ăn làm trời.

"Không chịu nổi." Tôn Uyển nói, "Xem cái này cũng không thể no bụng, hay là chúng ta đi thôi."

Triển Ngưng bị cô lôi kéo đứng dậy, "Đi cũng không nói với người ta một tiếng?"

"Quý mới biết hần bao lâu mới xong việc." Nói thì nói như thế, nhưng nếu không rên một tiếng mà rời khỏi thật sự là không hay. Cuối cùng Tôn Uyển cũng nghĩ ra một ý, móc ra một tờ giấy ghi nhớ "xoạt xoạt xoạt" vài nét, sau đó tìm đến áo khoác của Phác Trạch bỏ vào.

Triển Ngưng: "....."

Hôm nay về nhà, dưới lầu liền phát hiện một chiếc xe mười phần xa hoa, đỗ bên cạnh xe Triển Hoài Nam, Triển Ngưng liếc nhiều thêm vài lần, cũng không còn rất muốn đi vào khu chung cư.

Vừa mở cửa vào nhà, Lý Tri Tâm ở phòng khách liền nhìn sang, "Đã trở lại, có mua cái gì không?"

"Không có, chỉ là cùng Tôn Uyển....." Triển Ngưng đổi dép xong, thấy một người đàn ông mang gọng kính bạc lịch sự, "...ăn một bữa cơm mà thôi."

Triển Ngưng đi vào nhà, ánh mắt rơi vào trên người người đàn ông kia.

Triển Hoài Nam lên tiếng: "Nhìn thấy người cũng không biết chào hỏi."

Triển Ngưng cụp mí mắt mở miệng: "Chú."

Cô biết người đàn ông kia là ai, là phụ tá đặc lực của cha Trình Tư Bác của Trình Cẩm Ngôn. Đương nhiên dụng ý cuối cùng của người này cũng là đặt trên người Trình Cẩm Ngôn. Người đàn ông này có chút tài cán, thoát nhìn lịch sự, thật ra cả người toàn bộ đều là ý nghĩ xấu xa.

Nghiêm Triết Trí cười gât đầu, "Lễ Giáng Sinh an lành."

Ánh mắt của hần nhàn nhạt rơi vào trên người Triển Ngưng, rất nhanh quét qua từ trên xuống dưới, cẩn thận xem xét, trong lòng lặng lẽ đưa ra tổng kết đối với thiếu nữ lạ lẫm này: "Vô công không tội!"

Lý Tri Tâm: "Hôm nay còn có một vị khách nhỏ nữa, đang chơi ở trong phòng con, con đi vào thăm một chút đi."

"Khách nhỏ?"

"Ừ, là một cô bé xinh đẹp."

Lời này quả thực là làm dậy lên bomb, Triển Ngưng quay người chạy trở về phòng. Cửa phòng vừa mở liền nhìn thấy Triển Minh Dương đang cùng một cô bé cù cưa cù nhăng tranh laptop.

Theo tiếng cửa mở laptop trong nháy mắt chia ra làm hai, mấy người không hẹn mà cùng nghiêng đầu nhìn lại.

Kèm theo động tác của bọn họ còn có giọng nói cảnh cáo của Trình Cẩm Ngôn: "Hà Nhuận Chi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Lý Tri Tâm nghe nói là con gái yêu thích vẽ tranh, tiện tay cầm laptop của Triển Ngưng đem cất. Tuy đã sớm dặn dò trước đó là đừng đụng, nhưng có thể là vị khách nhỏ kia nhìn thấy những hình ảnh cắt xuống thú vị không biết cho nên tìm đến.

Triển Minh Dương cùng Trình Cẩm Ngôn vốn đang ở một bên đánh cờ, không chú ý tới động tĩnh của cô gái kia, chờ chú ý tới Triển Minh Dương lập tức gào khóc bay qua muốn giúp chị lấy lại đồ, sau đó là một màn Triển Ngưng chứng kiến kia.

Cái gọi là tổn thất đã là không cách nào nhìn, Triển Nhưng cứ như vậy đã làm qua một học kỳ, còn cảm đầu xoắn não viết lời phê bình, ghi chú tư liệu sống cứ thế đã bị hủy 8-9 phần. Một đồng keo dính trên đầu người mẫu đều đã bị tách ra, lung tung trên mặt đất, bộ phận còn lại trên mặt người mẫu bị bôi thành đỏ đỏ xanh xanh không nhìn ra màu sắc.

Cái tuổi này Hà Nhuận Chi còn chưa trở thành người đề tiện như sau khi cô ta trưởng thành, bộ dáng trắng trắng mập mập, đôi mắt ngập nước mười phần vô hại.

Máy điều hòa ở nhà họ Triển cho tới bây giờ đều không đáng tin. Cô gái nhỏ mặc áo lông có họa tiết hoa, tóc dài mềm mại xõa tại đầu vai, còn có hai sợi tóc nhỏ thả hai bên tai.

Hà Nhuận Chi lắc lắc ngón tay dính màu thuốc, cẩn thận nhìn Triển Ngưng, rất lễ phép nói: "Thật xin lỗi!"

Đứa nhỏ như vậy không có người lớn nào không thích.

Lý Tri Tâm vỗ vỗ vai Triển Ngưng, "Được rồi, cô bé còn nhỏ, những đồ này của con dù sao cũng không có tác dụng lớn, từ nay về sau lại chậm rãi làm lại."

Triển Ngưng yên lặng giật khóe miệng, lộ ra nụ cười không tiếng động lại cực kỳ châm chọc.

Cô nhìn chằm chằm vào cái đồng hồ bện trên mặt đất, giống như thế giới nhỏ cô chăm chăm tạo dựng nên lại bị người khác dễ dàng hủy hoại. Không chỉ như thế, cô còn không có tư cách hỏi một câu.

Triển Ngưng phút chốc nhớ lại kiếp trước, Hà Nhuận Chi hình như cũng đã từng làm ra loại chuyện này. Cô bị tổn hại cái gì? Triển Ngưng nghĩ nghĩ, hình như là cô ta đã hủy một bài văn của cô, bài văn dài hơn 800 chữ, vừa viết xong đã bị vứt một cái xuống cống thoát nước.

Thời điểm đó Triển Ngưng mặc dù đau lòng nhưng lại phải tự an ủi tế bào não đã chết đi của mình, lại không có ý muốn nổi giận. Tính tình cô rất tốt, cũng cực kỳ yêu thích hai đứa bé nhà giàu xinh đẹp này. Cô gần như là dung túng tất cả kiêu căng cùng những việc làm ngu ngốc của bọn họ.

Không giống hiện tại, nhìn đồng hồ kia, lại hận không thể ném bọn họ lại vào trong bụng mẹ sinh lại.

Trình Cẩm Ngôn thu thập đồng hồ hỗn loạn trên mặt đất, cảm đến trước mặt Triển Ngưng, do dự mà nói: "Em dán bọn chúng lại có được không?"

Triển Ngưng: "Cậu biết sao?"

Lý Tri Tâm nháy mắt vỗ "bốp" một cái trên lưng cô, "Sao con lại nói như vậy? Thật sự muốn đánh bọn họ hay sao?"

"Con nào dám!" Triển Ngưng nói. Cô tiếp nhận đồng hồ giấy lộn trong tay Trình Cẩm Ngôn, sau đó năm ngón tay buông lỏng, làm cho tất cả đều rơi là tả trên mặt đất. "Vài tờ giấy nát mà thôi, các người cứ lấy chơi, thích cắt xé thế nào thì cắt xé thế ấy, thích vẽ thế nào thì vẽ thế ấy, được chưa?"

Nói thì nói như thế, nhưng thái độ không tốt của Triển Ngưng lộ ra cực kỳ rõ ràng, đều là Tiểu Tổ Tông không cách nào nói được. Hà Nhuận Chi lập tức nhỏ giọng nói: "Cùng lắm thì tôi đi mua cái khác bồi thường lại cho chị, có gì đặc biệt hơn người chứ!"

Triển Ngưng, "Đúng, là không có gì quý giá."

Bên chân là mảnh giấy gấp đôi có chữ viết không tính là xinh đẹp tinh tế, lúc này nhìn thoáng qua liền nhìn thấy dấu hai bàn tay bị in lên. Triển Ngưng thật sự là đau quai hàm, mặt đều cương cứng, chân khẽ động, dẫm lên những chữ viết nả nót kia, sau đó xoay người bỏ ra ngoài.

Trình Cẩm Ngôn cúi đầu nhìn đồng hồ giấy vụn kia, thời điểm Hà Nhuận Chi muốn nhặt liền đẩy cô ta ra, bạn nhỏ cùng nhau chơi đùa lớn lên bởi vì phản ứng của Triển Ngưng mà bị ăn mòn 7-8 phần.

Cậu cảm giác bản thân thật vất vả xây dựng quan hệ hài hòa cùng Triển Ngưng hôm nay coi như bị đập vỡ rồi, điều này làm cho cậu có điểm thất bại cùng tức giận, không khỏi quay đầu trừng mắt Hà Nhuận Chi.

Hà Nhuận Chi bĩu môi, "Cẩm Ngôn, cậu chùng nào thì về nhà, hiện tại một chút cũng không tốt."

"Không về."

Bên cạnh phòng bếp còn có một gian cách nhỏ, bên trong có một cái lò nướng nhỏ, còn có một đồng chén đĩa chưa rửa trong bồn.

Triển Ngưng đi vào, khóa cửa lại. Cô mở cửa sổ nhỏ bên cạnh ra, nhìn về một vùng đen kịt hướng Bắc.

Gió có chút lớn, không khí lạnh mùa đông len lén lùa vào. Cô uống một ngụm nước, là nước lạnh, chính là muốn dập tức lửa giận trong lòng.

Triển Ngưng run lên một cái, lửa giận trong lòng thế nào cũng không dập tắt được, hàm răng ngược lại bị đông cứng đến có chút không chịu nổi.

Cô khó chịu nhíu miệng, đặt cái chén xuống bên cạnh, hai tay khê chống lên bệ cửa sổ bắt đầu ngẩn người.

Ngẩng đầu không biết bao lâu, chỉ biết là thời điểm ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, chân cô đã có chút tê rần.

Tối gõ cửa là Lý Tri Tâm, hai vị khách không mời mà đến kia đã đi rồi.

"Tình tình đại tiểu thư của con đã đi chưa?" Lý Tri Tâm dựa vào trên cửa nói.

Triển Ngưng suy tư một giây: "Tình tình con xấu còn không đánh bay bọn họ sao?"

"Ai ui, còn có thể nhịn nha, sao con không bay lên trời luôn đi?"

Triển Ngưng nheo mắt nhìn bà, bộ dáng chống đối rất rõ ràng."

Lý Tri Tâm gờ hai tay ra, "Không phục cũng không còn cách nào, ai bảo người ta là cơm áo cha mẹ của chúng ta, con có bản lĩnh có thể làm cho ba con không cần phụ thuộc vào người khác nuôi con, con thích làm sao thì làm, lời này con có dị nghị gì không?"

Triển Ngưng thương lượng: "Nghĩ cách trả người lại cho người ta? Tình trạng kinh tế của chúng ta cũng chỉ là hạng trung bình, nhiều đứa nhỏ cũng rất mệt mỏi."

"Cũng hết cách rồi, nhân viên của ông chủ lớn rất nhiều, tìm vài người trong nhà có đứa nhỏ cùng bé trai chắc cũng không ít."

Hai mắt Triển Ngưng lập tức sáng như bóng đèn 1000kw.

Lý Tri Tâm cười một cái, "Đáng tiếc đồng chí Triển không có cái can đảm kia. Mỗi tháng ông ấy nhờ vào tiêu thiếu gia mà tiền lương tăng gấp 3 lần, bởi vì việc này mà tổn thất, con đến trả ông ấy tiền lương cao như vậy sao?"

Triển Ngưng: "....."

Vạn ác là nhà tư bản!

.....

Triển Ngưng trở lại phòng ngủ, đồng lộn xộn trước đó đã được thu dọn sạch sẽ, những tài liệu hư tổn khó coi kia cũng được chất thành một chồng ở đầu giường, đặt chỉnh tề lại giống như giấu đầu hờ đuôi đồng bừa bọn vừa rồi.

Còn giả bộ cái gì chứ? Phá hư chính là phá hư, sắp xếp lại ngay ngắn cũng không thể giống như trước kia, chẳng lẽ còn có thể biến đồng đỏ đỏ xanh xanh trên mặt người mẫu trở lại trắng như cũ sao?

Triển Ngưng tức giận vung tay lên gạt hết những thứ kia xuống đất.

Mẹ nó! Cô không cần! Nhìn những thứ này sẽ càng tức giận, cô tình nguyện làm lại.

Trong lòng cô la hét một trận xong, liền quay đi rửa mặt đánh răng.

Có vết xe đổ trước, ngày hôm sau lúc ra khỏi phòng, Triển Ngưng cố ý khóa cửa lại.

Triển Hoài Nam khó có được một buổi sáng còn chưa rời đi, ăn xong điểm tâm liền lau tay, nhìn bọn nhỏ, "Hôm nay ba đưa mấy đứa đi học, tranh thủ thời gian ăn nhanh một chút!"

Triển Ngưng: "Ba, có thể đề nghị với lãnh đạo đưa bọn con đi học mỗi ngày hay không?"

"Con có thể đề nghị ông chủ của ba chờ hay sao?"

Triển Ngưng dùng sức cắn miếng bánh mì: "Chọc ba chơi!"

"Bạn học độ hài hước ngày càng tiến bộ."

Triển Ngưng: "Ha ha ha ha!"

Kết quả lúc chuẩn bị đi Triển Hoài Nam lại nhận được một cú điện thoại, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, vô cùng lo lắng nói: “Các con tiếp tục ngồi xe thuê nha, lần sau lần sau ba sẽ đưa.”

Dứt lời, người cũng nhanh biến mất tại cửa lớn.

Ba người đứng nguyên tại chỗ.

Trình Cẩm Ngôn ngẩng đầu nhìn Triển Ngưng vẫn giữ im lặng, vươn tay chọt chọt cánh tay cô.

Triển Minh Dương ở bên cạnh nói: “Chị, đi sao?”

Triển Ngưng nhìn ra ngoài sổ, bầu trời u ám, trời mưa vẫn giống như nước biển chảy ngược.

"Đi đi đi!" Triển Ngưng nói: “Lấy khăn quàng cổ, bao tay trong cặp sách của mấy đứa ra mặc vào, nhanh lên, đến muộn thì chị mặc kệ.”

Hai bé trai giống như thi đấu đặt cặp sách lên ghế sofa, từ bên trong móc đồ ra, lung tung mặc vào trên người.

Triển Ngưng có điểm nhìn không được, cuối cùng tự tay làm lấy, một bên kéo khăn quàng cổ của một đứa, lại chỉnh lại mũ len trên đầu đứa còn lại, thành công bọc người chỉ chừa lại đôi mắt, sau đó mang hai cậu nhóc ra khỏi cửa.

Mùa đông, trời mưa kinh khủng làm cho người ta đau đầu, xen lẫn trong màn mưa là từng cơn gió lạnh có thể làm cho nhiệt độ càng giảm thấp.

Xe kéo dừng lại ở ngoài tiểu khu, mặc dù vẫn chưa bị dính mưa, Triển Ngưng vẫn mặc áo mưa cho hai bé trai.

Cô dặn dò: “Tiết kiệm thời gian, đợi lát nữa xuống xe không cần phải mặc nữa, đến lúc đó đừng chạy, hôm nay ăn mặc quần áo quá dày rất dễ bị ngã.”

Hai cậu nhóc cùng gật đầu.

Triển Ngưng: "Đi thôi!"

Xe kéo chạy bằng điện, sau khi lên xe sự phụ liền tra chìa khóa, đạp chân ga, xe chậm rãi vọt ra ngoài.

Ngày thường thời tiết cũng không có xấu đến như vậy, hôm nay quả thực chính là bốn bề thọ địch, gió lạnh từ đầu tới chân đều tìm khe hở chui vào, liên tục ngăn chặn đều không thể ngăn lại.

Triển Ngưng cảm giác cứ như vậy bản thân có thể bị chết rét luôn.

Cô cắn răng chống đỡ, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, ôm lấy Triển Minh Dương đang ngồi bên cạnh vào trong ngực, “Bảo bối, chị sắp bị đông chết, chần chút gió giúp chị đi.”

Triển Minh Dương nháy nháy mắt, giọng nói mơ hồ truyền từ trong khăn quàng cổ ra, “Chị, chị thật lạnh!”

"Đúng vậy, chị lạnh sắp chết rồi.”

Triển Minh Dương cười “khanh khách”, “Em một chút cũng không lạnh, em lợi hại hơn chị rồi.”

"Đúng, đúng!" Mặc hai lớp áo bông, hai lớp áo lông, một cái quần mùa thu, cộng thêm một cái áo khoác, còn thấy lạnh mới gặp quỷ!

Bởi vì mặc nhiều, hai tay Triển Minh Dương cũng không có đan cùng một chỗ, thả hai bên giống như con vịt con đang cao hứng vỗ cánh.

Sau đó nói: "Chị có thể đặt tay ở bụng của em, người em rất ấm."

Triển Ngưng không chút do dự nói: "Được!"

Triển Ngưng đem hai tay sắp lạnh cố chui vào trong áo Triển Minh Dương, liền lập tức cảm thấy ấm áp, nguồn nhiệt làm cho cô thoải mái đến cảm động sắp khóc, cô theo bản năng giật giật ngón tay.

Bàn tay cách không ít lớp quần áo, nhưng Triển Minh Dương vẫn cảm giác được, bật cười “khanh khách”, “Đừng, đừng chọt em”

Triển Ngưng bị bộ dáng của cậu chọc cười, “Nhột à?”

Triển Minh Dương ngược cặp mắt ướt sũng lên, gật đầu: “Dạ!”

Triển Ngưng lập tức nổi lên ý xấu ghé cậu vài cái, Triển Minh Dương nhột đến mưa cả người đều vận vẹo uốn éo.

Thời điểm hai chị em đang vui vẻ, Trình Cẩm Ngôn một mực buồn bực không lên tiếng đột nhiên dựa gần vào, đơn giản tìm một khe hở chui vào trong ngực Triển Ngưng.

Cùng Triển Minh Dương một người chiếm một bên, sau đó vỗ vỗ bụng mình: “Em cũng rất ấm.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Triển Ngưng không nhúc nhích, đối với lời nói của Trình Cẩn Ngôn cũng không có chút phản ứng nào. Một tay bị Trình Cẩn Ngôn ép cho ra ngoài, một tay khác như trước ấm áp ở trong áo bông của Triển Minh Dương. Một lạnh một nóng đối lập làm cho não cô có chút muốn nổ tung.

Trước người là hai quả bóng thịt bự, một người dựa vào một bên chân cô. Triển Ngưng có cảm giác bản thân bị chen chúc đến mức hai chân giạng thẳng rồi.

Nhìn thấy người không có phản ứng, Trình Cẩn Ngôn nháy mắt lại nhấn mạnh lần nữa: “Bụng của em cũng rất ấm.”

“Ừ.” Triển Ngưng gật đầu, qua loa nói: “Ấm.”

“Chị cũng có thể bỏ tay vào.”

“Không cần.”

Tư thế Trình Cẩn Ngôn cứng ngắt, ngẩn ra. Gió Tây Bắc liên tục oanh tạc, cậu nhìn thấy tay phải Triển Ngưng vẫn chui trong áo bông của Triển Minh Dương không có rút ra, đột nhiên cầm lấy tay trái của cô cũng bỏ vào trong lòng mình.

Bởi vì mang bao tay len, lại mặc quần áo dày, động tác vô cùng không tiện lợi không linh hoạt, càng không dùng lực được.

Triển Ngưng thoáng cái liền rút tay ra, “Ài, hôm nay cậu là chuyện gì xảy ra? Ngồi trên xe còn nghịch ngợm cái gì, nếu như té xuống, với bộ dáng hiện tại của cậu liền có thể bay đến mái nhà đối diện có tin hay không?”

Diễn hình chỉ cho phép châu quan đốt lửa, cũng không biết là người nào mấy phút trước còn ở đằng kia làm âm ỉ.

“Rào rào rào” Tiếng mưa rơi, trộn lẫn tiếng tạp âm ở đâu đó vang lên liên tiếp. Trình Cẩn Ngôn giật giật khóe miệng, Triển Ngưng hoàn toàn không nghe thấy cậu đang nói gì.

“Tranh thủ ngồi vững vào.” Cô lập tức không còn tâm tình tiếp tục ôm Triển Minh Dương chắn gió nữa, đẩy hai người ngồi sang bên cạnh.

Trông mặt Triển Minh Dương đảo quanh, “Chị, chị không lạnh nữa à?”

“À.” Triển Ngưng bị gió lạnh thổi qua, rung mình một cái, run run nói lời bịa đặt: “Không lạnh nữa.”

Triển Minh Dương liền nheo mắt cười, cũng không biết đang cười cái gì, cả ngày luôn vui vẻ như vậy, ngây ngây ngốc ngốc. Triển Ngưng nhìn một chút, vẻ mặt cũng chậm rãi dịu dàng.

Trái lại nhìn Trình Cẩn Ngôn tâm tình sa sút hơn rất nhiều, hai ray vô ý thức vòng tại phía trước, hai mắt nhìn chăm chăm cảnh vật ven đường, đầy mắt lạnh buốt tựa như ngày mùa đông, mang theo điểm mờ mịt cùng vẻ uất ức kiên cường.

Ra vẻ thông minh không phải là chuyện dễ dàng, bị người ta không chút lưu tình đẩy ra càng là chuyện chạm tự ái. Bao nhiêu dũng khí cậu gom góp lại, liền bị trả về bấy nhiêu.

Trình Cẩn Ngôn xoay chuyển uốn éo suy nghĩ thầm, “Chị khẳng định còn đang tức giận, người này giống như là một cái đầu bò treo ngược, tức giận xong liền đối xử khác với cậu.”

_____ KẹoĐắng`""d/đ/l/q/đ _____

Tối hôm đó sau khi về nhà, Triển Ngưng bị đông lạnh một ngày được ở trong phòng liền ấm áp muốn chết. Sau đó cô ôm một túi rác từ trong phòng ra ngoài.

Bên trong đựng đều là đồng giấy vụn buổi sáng bị cô ném trên mặt đất, cùng với một ít tạp chí, hiện tại đều bị đựng bên trong túi rác, rất có cảm giác bị giày vò.

Triển Ngưng đi thang máy xuống tiểu khu, thậm chí còn khá vui vẻ mà cười khẽ.

Đến lầu 1, tay vung túi rác lác lác đi ra, trời còn chưa tối hẳn, buổi chiều đã ngừng mưa, trên mặt đất còn đọng lại chút nước, nhiệt độ vẫn thấp như cũ.

Bởi vì không mất bao nhiêu thời gian, Triển Ngung cũng không có mặc áo khoác. Sau khi buộc chặt túi rác, cách khoảng 3-4m liền ném túi rác vào thùng chứa rác lớn.

"Vèo!" Không chính xác, túi rác hung hăng va chạm vào bên cạnh thùng rác liền trực tiếp rơi ra bên ngoài, miệng túi bung lỏng, bên trong còn bay ra vài tờ giấy.

Triển Ngung vội vàng chạy chậm qua nhặt lên, có lần giáo huấn trước đó cũng không dám làm trò nữa, nhặt lên xong trực tiếp ném vào thùng rác.

"Biết cái này gọi là cái gì không? Đây là điển hình của việc ăn no rồi việc." Triển Ngung ở đằng kia làm bầm lâu bầu nói nhỏ một câu.

Gió lạnh thổi qua, liền đánh vài cái nhảy mũi, cô xoa xoa mũi vài cái liền chạy vào trong tiểu khu.

Mắt thấy vừa bước lên bậc thềm, lập tức liền ngạc nhiên, "Sao cậu lại ở đây?"

Đi vào cửa Bắc, bên này ánh sáng không tốt, có mấy cây cột trên hành lang, bên cạnh còn có bồn hoa nhỏ, cành lá tiêu điều ngã chông vó lắc lư ở đằng kia, lại thêm bầu trời đầy mây, hoàn cảnh ánh sáng thế này chính là nửa đêm có gọi cũng gọi không thấu.

Trình Cẩm Ngôn cứ đứng dựa vào cửa thủy tinh nằm khuất trong bóng tối, nếu trên người không mặc áo lông màu quýt, Triển Ngung có thể mắt không chớp một cái trực tiếp đi lướt qua.

Cũng không biết cậu đã xuống bao lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đến trắng, người cũng không mặc nhiều quần áo, trên chân là đôi dép lê vài bông đầu sư tử. Đoạn thời gian trước Lý Tri Tâm ở siêu thị đặc biệt mua về, nhỏ lớn mỗi người đều có một đôi, thời điểm người trong nhà đông đủ quay quần ăn cơm, dưới bàn chính là một cái vườn bách thú.

Triển Ngung thấy cậu ngây ngốc không lên tiếng lại hỏi: "Hỏi cậu thì trả lời đi, sao lại chạy xuống đây?"

Bàn tay vịn trên tay nắm cửa của cậu hơi xiết chặt, nhỏ giọng nói: "Em xuống nhìn chị một chút."

Câu trả lời này làm cho Triển Ngung cảm giác hết sức thần kỳ, cô nghĩ: "Bản thân cô khi nào thì trở thành quốc bảo rồi?"

Ngoài miệng nói: "Trở về lên lầu là có thể nhìn thấy rồi, cần gì phải chạy xuống đây một chuyến?"

Triển Ngung vẫy vẫy tay với cậu: "Đi đi đi, nhanh đi lên nào, lạnh chết rồi!"

Trình Cẩm Ngôn vội vàng chạy theo sau móng cô. Trên thực tế cậu chính là muốn xuống xem cô thế nào. Thường ngày Triển Ngung rất lười đi ra ngoài, vừa vào cửa liền không muốn cử động nữa, móng dính vào ghế sẽ không muốn rời khỏi, lúc khát nước cũng sai Triển Minh Dương làm chân chạy vật, hiếm khi có thời điểm chịu khổ như hiện tại.

Vào thang máy, Trình Cẩm Ngôn lên nhìn trộm cô. Triển Ngung có thể là thật sự rất sợ lạnh, lúc này đang dậm chân tại chỗ, theo biên độ nhỏ nhảy lên nhảy xuống, ngay cả đuôi ngựa cũng rung qua vùng lại.

Trình Cẩm Ngôn nhìn chằm chằm vào bóng dáng có chút đường cong trước mặt, thoát nhìn đuôi tóc cực kỳ mềm mại hồi lâu, đột nhiên gọi cô một tiếng: "Chị!"

Triển Ngung ngẩng đầu nhìn con số đang nhanh chóng nhảy lên: "Hả?"

"Vừa rồi chị ném là đồng tài liệu giấy tờ ngày hôm qua sao?"

Giọng nói bé trai mềm nhũn, giống như nước hoa quả ngọt ngào, nhưng như trước không che giấu được cái bản chất không mở bình thì không biết bên trong chứa cái gì.

Động tác dậm chân của Triển Ngung lập tức ngừng lại, cô "A" một tiếng, quay đầu mở miệng muốn nói gì đó.

Bỗng nhiên thang máy đột ngột run lên một cái, ánh sáng bên trong lập tức không tiếng động tắt ngúm.

Trình Cẩm Ngôn nhỏ giọng "A" một tiếng.

Triển Ngung cũng bị dọa cho hết hồn. Đây là cái tình huống gì? Thang máy bị trục trặc rồi hả? Có cần phải xui xẻo như vậy hay không?"

Cô vội vàng mò mẫm trên vách tường một hồi, trước tiên ấn vào nút gọi khẩn cấp.

Hiện tại trong tay không có bất kỳ công cụ truyền tin nào, tình huống trong thang máy cũng không biết mất bao lâu mới bị người phát hiện, cho dù có phát hiện chạy tới cũng không nói chắc được tốn bao nhiêu thời gian.

Hiện tại điều duy nhất bọn họ có thể làm chỉ có thể chờ đợi cứu viện, chỉ là đang trong hoàn cảnh tối thui đưa tay không thấy được năm ngón, loại cảm giác sa sút này thật sự là cực kỳ khó chịu. Lúc này vừa mới bắt đầu, thời gian càng lâu bất an cùng cảm giác bị đè nén ngày càng rõ ràng.

Triển Ngưng có chút bức bối, cộng thêm nhiệt độ thấp, mặc ít, cái lạnh bởi vì hoàn cảnh lúc này càng tăng thêm không ít.

"Trình Cẩn Ngôn?" Triển Ngưng gọi một tiếng.

Bên tai cô nghe thấy động tĩnh của đối phương, quý dĩ là một chút tiếng rên cũng không có.

Triển Ngưng hậu tri hậu giác phát hiện có chỗ nào đó không đúng lắm, mờ mịt nhìn về phía trước, "Trình Cẩn Ngôn? Cậu làm sao vậy? Cổ họng không lên tiếng!"

Một hồi lâu sau, Triển Ngưng dựa vào vách tường thang máy di chuyển qua, vòng vo 90 độ rồi cục cựa cũng đụng phải người, hình như là đang ngồi trên mặt đất.

Triển Ngưng cúi người đang muốn túm lấy cậu, Trình Cẩn Ngôn trước một bước hành động, ôm lấy bắp chân của cô. Ở thời điểm cô còn chưa kịp phản ứng liền leo lên ôm lấy eo cô, sau đó là cổ, sau đó hai chân cùng sử dụng lực bò đến trên người cô.

Triển Ngưng chỉ kịp "Ài ời" vài tiếng, vẫn chưa nói ra câu, trên người đã treo một con khi.

Đoán chừng là bị hoảng sợ cực độ, từ trong cổ họng của cậu nhóc phát ra tiếng vang mơ hồ, thân thể cũng run nhẹ theo biên độ nhỏ.

Triển Ngưng vốn là muốn kéo người ra, động tác lại dừng lại, suy tư vài giây, cuối cùng ôm lấy bé trai trước mặt, "Được rồi được rồi, tôi..... CMN, cậu nhả ra cho tôi!"

Không biết vì cái gì Trình Cẩn Ngôn đột nhiên há mồm cắn vào cổ cô, hơn nữa sức lực tương đối mạnh. Đau đớn kịch liệt đánh úp lại làm cho Triển Ngưng vô ý thức phản ứng túm lấy tóc của Trình Cẩn Ngôn kéo ra. Kết quả cô càng kéo mạnh, Trình Cẩn Ngôn càng cắn thêm hung ác, quả thực tính quan hệ trực tiếp tăng lên.

Triển Ngưng càng kinh sợ, vội vàng buông lỏng tay, ngược lại đứt quãng nói: "Tôi... Tôi sợ cậu rồi, thích cắn thì cắn đi, nhưng mà..... Ai, cậu cắn nhẹ chút, nhẹ một chút! Anh hai, tôi gọi cậu là anh hai được chưa?"

Trình Cẩn Ngôn "A A" kêu, không có chút ý tứ nào muốn nhả ra.

Triển Ngưng bị đau đồng thời một thân ra mồ hôi, cũng lười phí lời nữa. Cô chuyển qua ngồi dựa vào trước cửa thang máy, cõm một chiếc giày ra gõ vào cửa.

Trong bóng tối không có bất kỳ khái niệm thời gian nào, có thể mới qua vài phút, cũng có thể đã qua thật lâu, lực cắn trên miệng Trình Cẩn Ngôn thoáng nhẹ một chút.

Triển Ngưng khổ sở há to miệng, rất có loại xúc động muốn ném người trên người xuống đất, nhưng lại sợ Trình Cẩn Ngôn nổi giận lần nữa, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng.

Nhiệt độ rất thấp, hai người đều mặc rất ít, nguồn nhiệt duy nhất Trình Cẩn Ngôn có thể tiếp xúc chính là khối thịt béo Triển Ngưng. Sau khi tìm lại phản ứng, cậu dần dần bình tĩnh lại, cái trán gục vào địa phương rất ấm áp, trong miệng có mùi máu tươi nhàn nhạt. Cậu còn chưa rõ lắm bản thân đang cắn cái gì, chỉ là theo bản năng không muốn nhả ra, chỉ có dán vào nguồn nhiệt này, ngửi mùi hương nhàn nhạt kia mới có thể làm cho cậu không còn sợ hãi như vậy nữa.

~~~~~ KẹoĐắng~~~~d.đ.l.q.đ ~~~~~

Bọn họ được giải cứu ra ngoài đã là chuyện 2 tiếng đồng hồ sau, có không ít người vây quanh, có nhân viên cứu hộ, có hàng xóm. Khuôn mặt Triển Ngưng trắng bệch như một tờ giấy, trên người còn treo một con khi, đi ra ngoài trước mắt bao người.

Nhìn thấy Lý Tri Tâm từ trong đám người chen đi tới, Triển Ngưng cảm động muốn khóc.

"Mẹ!"

Lý Tri Tâm lo lắng hỏi: "Con không sao chứ? Có nặng lắm không?"

Về mặt Triển Ngưng đưa đám nói: "Con sắp chết rồi!"

Lý Tri Tâm vỗ lưng cô một cái, "Nói tiếng người!"

"Thật mà!" Triển Ngưng nghiêng đầu liếc mắt qua, "Mẹ nhìn xem cổ con nè, mẹ tranh thủ nhìn xem!"

Lý Tri Tâm nghiêng đầu qua xem xét, Trình Cẩn Ngôn như trước cắn chặt cổ Triển Ngưng không nhả ra, tròng mắt đảo vòng, miệng vẫn ngậm chặt không hề buông lỏng.

"Ai ui, bị cắn rồi à?" Lý Tri Tâm dờ khóc dờ cười vỗ vỗ cái ót Trình Cẩn Ngôn, "Cổ chị đều sắp bị con cắn đứt."

Triển Ngưng, "Nhanh nhận lấy người đi, con đau sắp chết rồi."

Lý Tri Tâm cười cười, giơ tay ra chuẩn bị tiếp nhận lấy người, nhưng mà bà vai Trình Căn Ngôn vừa động, càng gắt gao lao vào người Triển Ngung, hoàn toàn không có ý tứ muốn rời khỏi trận địa.

Triển Ngung chịu không nổi rống to: “Nặng chết được, cậu tranh thủ thời gian đi xuống cho tôi!”

"....."

“Đi xuống khỏi người tôi có nghe hay không?!”

"....."

Triển Ngung vung tay đánh lên mông Trình Căn Ngôn một cái, "Cút xuống!"

Lý Tri Tâm nói: “Được rồi được rồi, về nhà trước, về rồi nói sau.”

"....." Triển Ngung nhăn nải thở hắt ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sau khi về đến nhà đầu óc Trình Căn Ngôn mới kịp hồi phục, cuối cùng từ trên người Triển Ngung tuột xuống, nhìn thấy dấu vết ứ máu trên cổ cô lập tức sợ ngây người.

Xong rồi, cậu làm chuyện xấu, lại khiến cho Triển Ngung không vui rồi!

Trình Căn Ngôn sợ hãi khẽ gọi một tiếng: “Chị.....”

"....." Triển Ngung cũng không biết phải dùng biểu cảm gì cho phù hợp với cậu lúc này, cuối cùng bực bội phát phát tay, “Nhanh tránh ra!”

Trong nháy mắt Trình Căn Ngôn mím chặt môi, hốc mắt có hơi hồng.

Vết thương bị cắn có chút sâu, nhìn rất không tốt, Lý Tri Tâm cuối cùng cũng mang Triển Ngung đến bệnh viện một chuyến.

Bác sĩ xử lý vết thương, đeo kính lão ý vị nhìn.

"Vị tiền sinh này răng lợi đúng là tốt!" Ông bác sĩ đi vòng vòng quanh người Triển Ngung, ở bên cạnh vừa tiêu độc vừa nói, “Vị trí vết cắn cũng rất mới mẻ.”

Triển Ngung nhin đau nói một câu: “Đây là do đũa nhỏ cắn.”

Tiếng ông bác sĩ vang lên: “Người lớn mà dấu răng nhỏ như vậy thì phải sinh lại rồi.”

Triển Ngung bị ông bác sĩ già độc miệng này làm cho kinh sợ, liếc mắt nhìn ông một cái, giữ im lặng.

Bác sĩ: “Tôi sẽ chuẩn bị băng gạc băng vết thương lại, vị trí miệng vết thương hơi cao, nếu không che lại, khi ra ngoài có thể sẽ bị nứt ra.”

Trong thời gian đó ông bác sĩ còn nói chuyện phiếm cùng Lý Tri Tâm. Tài ăn nói của vị bác sĩ này vô cùng tốt, nói từ phòng khám bệnh bình thường đến các loại phòng, từ phía dưới kéo đến phía trên, từ khoa ngoại đến khoa nội, không cái gì không biết, không cái gì không nói.

Triển Ngung thật sự cực kỳ hoài nghi bình thường ông bác sĩ này chắc chắn là bị ghen đến hỏng rồi, không có chỗ để nói ra, hôm nay khó có được đụng phải, quả thật muốn thuật lại toàn bộ những chuyện trong thời gian làm việc mấy chục năm qua của mình một lần.

Vết thương trên cổ đã dùng băng gạc băng lại, Triển Ngung khẽ chạm vào, thật ra cũng không có cảm giác gì.

Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào vị bác sĩ dưới ánh đèn sáng trắng, sau một lúc lâu đột nhiên quay đầu lại, há hốc mồm hỏi: “Bác sĩ nói muốn tìm cái gì?”

Ông bác sĩ mắt cũng không nâng lên, giọng hóa đơn tính tiền, nói: “Làm sao? Không tin!”

Triển Ngung: “Bị người cắn sao lại xem giống như là bị chó đại cắn vậy?”

Bác sĩ: “Miệng người cũng không sạch sẽ bao nhiêu so với chó đâu. Lời này tôi nói cháu nghe xong cũng đừng khó chịu, tôi cũng không phải là đang mắng chửi người khác, hay đang nói giỡn. Khoang miệng con người là chỗ sinh sống của các loài nấm, so với tường tượng còn nhiều hơn rất nhiều, chủ yếu cũng là phòng ngừa vụn nhất.”

Ông bác sĩ đặt hóa đơn trên bàn, “Được rồi, cầm đi tính tiền đi, tiêm ngừa xong thì có thể đi, cách vài ngày lại đến, nhiều lắm là tiêm vài mũi thôi.”

Triển Ngung giống như đang trong mộng, đi theo Lý Tri Tâm ra ngoài.

Buổi tối bệnh viện vẫn như cũ người người hối hả, có ba quầy thu phí, người xếp hàng thành một đội.

Triển Ngung ngồi trên ghế dài cạnh tường nghỉ ngơi, nhớ lại lời bác sĩ vừa nói lúc nãy, như trước có điểm không thể tưởng tượng nổi, cô giờ tay chạm chạm vào cổ.

Trên đường tới bệnh viện bởi vì trong lòng tức giận, trong nội tâm vẫn luôn ám hiệu coi như là bị chó cắn.

Ai có thể nghĩ tới suy nghĩ thế kia lại có thể thành sự thật, rõ ràng liền thật thành bị “chó” cắn, thật sự là kỳ diệu!

_____ KẹoĐắng~~~~d;đ;l;q;đ _____

Lý Tri Tâm thanh toán tiền xong liền tới nói: “Đi thôi, đến đại sảnh truyền dịch.”

Đã ra ngoài một khoảng thời gian khá lâu, trong nhà chỉ có hai đứa nhỏ, Lý Tri Tâm không yên tâm lắm, vừa đi vừa lấy điện thoại gọi về nhà.

"Hai đứa ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập, không được quậy phá, cũng không được gây lộn.... Ừ, lát nữa mẹ sẽ về...." Đồng chí Lý khi đối mặt với đứa bé dưới 10 tuổi vẫn rất có tia sáng của người mẹ hiền, giọng điệu cố ý nhỏ nhẹ nghe qua thật sự là rất dịu dàng.

"Hả?" Giọng của bà đột ngột thay đổi, “Chị con?”

Lý Tri Tâm liếc mắt nhìn Triển Ngung một cái, “Tốt lắm, không có chuyện gì.... Con ở nhà với Cẩn Ngôn....Ừ, chờ.....”

Nói xong đưa di động qua, “Em trai muốn nói chuyện với con.”

Triển Ngung đặt điện thoại lên bên tai, bên trong liền truyền ra tiếng nói mang theo tiếng thở gấp, “Chị chị chị chị!”

"Ồ đây ở đây!" Triển Ngung nói: “Đừng gọi nữa, cổ họng sẽ đau.”

"Không đau, " Triển Minh Dương lớn tiếng hỏi: “Chị, cổ chị còn đau hay không?”

Triển Ngung: “Đau chứ, đau đến không cách nào cử động.”

Triển Minh Dương khẽ “A” một tiếng, rõ ràng rất lo lắng: “Thật sao? Sẽ đau rất lâu sao? Đều do Trình Cẩn Ngôn, tại sao cậu ta lại cắn chị, em cũng không muốn nói chuyện với cậu ta nữa.”

Triển Ngung nhìn bảng chỉ dẫn phía trên, nhớ tới “con chó điên nhỏ” kia, cũng không biết là đồng tình cậu nhiều hơn, hay là nên đồng tình bản thân nhiều hơn.

Đến lúc này cô vẫn còn có thể cảm nhận được sự sợ hãi phát ra từ trên người cậu. Ở trong hoàn cảnh nhỏ hẹp bị phong bế tối đen hoàn toàn không nắm ngón tay, khả năng dựa dẫm vào thứ gì đó thật sự rất nhỏ, tâm tình bị đè nén khắp mọi ngõ ngách, cuối cùng đứt hơi khản tiếng gãy dựa xống ra.

Ngay cả thể xác chứa một linh hồn thành thực như cô còn bị kinh hãi không rõ Nam Bắc, đừng nói chỉ là một đứa nhỏ 7 tuổi, còn là một đứa nhỏ ít nói, quái gở, thích một mình, cảm xúc bị đè nén càng cực đoan.

Trong thời gian ngắn Triển Ngung nhanh chóng phân tích hoàn cảnh của Trình Cẩn Ngôn, cố gắng bỏ qua những chuyện ác độc đòi trước cậu đã làm, cuối cùng cô vẫn giữ vững lý trí, cô cảm giác bản thân mình thật vĩ đại.

Triển Ngung: “Giỡn với em thôi, nếu thật sự thảm như vậy sao lúc này còn có thể nói chuyện với em được.”

Triển Minh Dương: "Thật?"

"Ừ." Triển Ngung “Thật sự, xét thấy anh em của em cũng là hành động vô ý thức trong lúc hoảng sợ, miễn cưỡng tha thứ cho cậu ta, hai đứa đừng có gây lộn đấy, chị đi tiêm ngừa trước.”

Chờ y tá chuẩn bị thuốc xong, mời cô ngồi lên ghế thì sắc mặt Triển Ngung liền thay đổi.

Y tá giờ thuốc chích, giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Không có gì phải sợ, cởi quần ra.”

"....." Triển Ngung chậm chậm ở đó cởi quần.

Y tá còn hỏi: “Bị chó cắn à?”

"Không phải, bị người cắn." Triển Ngung ngồi yên trên ghế, một cánh tay đặt ở bên cạnh tay cầm gối, tinh thần căng thẳng, cô thật sự là có chút sợ.

Y tá cũng đã gặp qua nhiều chuyện kỳ, cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nói: “Lần trước cũng có một người bị người cắn bị thương, hai vợ chồng đánh nhau, người nam bị người nữ cắn cho vài cái, vết thương đều chảy máu.

Nói xong liền tiêm thuốc vào, Triển Ngung run lên, ngũ quan có chút vận vẹo.

Y tá: "Thả lỏng, đừng khẩn trương."

"Không có, không có khẩn trương."

Y tá tức giận nói: "Cái mông thịt cũng cứng ngắt rồi còn nói không khẩn trương."

"....." Triển Ngung nghĩ thầm, chị y tá này nói chuyện thật đúng là không biết hàm xúc.

Không biết là tay nghề vị y tá kia có vấn đề hay là sao, Triển Ngung về đến nhà, vào cửa mà cái mông còn đau dữ dội, một tay che một bên, đi đường cũng không dám bước nhanh.

Lý Tri Tâm nhìn trạng thái bán thân bất toại của con gái, nhìn không được nói: “Con đây là đang giả bộ hay thật?”

Triển Ngung chịu không được nói: “Có người mẹ nào như mẹ hay sao?”

Lý Tri Tâm: “Hết cách rồi, từ nhỏ con đã thích giả bộ đáng thương, nói về kỹ năng này con nhận thứ hai liền không ai dám nhận thứ nhất.”

Triển Ngung, “Không có giả bộ, là đau thật.”

"Được rồi, chịu đựng!" Nói xong, bà liền mở cửa đi vào.

"....."

Hai đứa bé ở phòng khách làm bài tập, nghe tiếng động, Triển Minh Dương giống như là quả pháo nhỏ lao đến, nhìn chăm chăm vào Triển Ngung.

Triển Ngung vỗ một cái vào sau ót của cậu, "Nhìn cái gì?"

Triển Minh Dương giơ một ngón tay ra chỉ, “Cổ dán băng trắng.”

"Ừ, bôi thuốc." Triển Ngung đổi giày, đi vào trong, suy nghĩ, lại bỏ thêm một câu: "Không đau."

Trình Cẩm Ngôn đứng bên cạnh bàn, trông mắt dính chặt vào trên người Triển Ngung, so với ngày trước càng có vẻ cẩn thận, một bộ dáng có chuyện không dám nói.

Triển Ngung không có hứng thú đi tìm tòi nghiêm cứu tâm tư của cậu, vỗ vỗ lưng Triển Minh Dương, ngược lại trực tiếp trở về phòng.

_____KẹoĐắng-----d/đ/l/q/đ_____

Thời gian không sớm không trễ, lúc này đi ngủ thì có hơi sớm, không ngủ lại không có chuyện gì làm. Triển Ngung nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà, ngẫu nhiên động đậy, trên cổ liền cảm thấy có chút đau.

Cách một cánh cửa mơ hồ có thể nghe được Lý Tri Tâm đang nói chuyện cùng hai đứa nhỏ, đang dặn dò bọn họ thu dọn đồ dùng học tập, chuẩn bị rửa mặt lên giường.

Chờ bên ngoài im ắng, Triển Ngung thở dài, đứng lên cũng đi dọn dẹp lại bản thân.

Sau khi trở về liền cảm thấy có chút mệt mỏi, nhấc chân mền lên, lật qua lật lại đôi vai tư thế liền nhắm hai mắt lại.

Thường ngày Triển Ngung ngủ rất nông, động một cái là tỉnh. Hôm nay phỏng chừng là bị hoảng sợ cộng thêm bị lấn qua lấn lại, bởi vậy vừa ngủ liền ngủ rất sâu.

Tiếng hô hấp đều đều vang lên, cửa phòng ngủ của Triển Ngung bị nhẹ nhàng đẩy ra, nhờ vào ánh sáng mờ mờ có thể nhìn ra là một hình dáng nhỏ nhắn, bóng người không chút nào dừng lại đột nhiên chạy thẳng tới, thẳng tắp nhào tới trên giường Triển Ngung.

Triển Ngung đột ngột bị đánh thức, giơ tay bật đèn đầu giường lên, còn chưa kịp nhận thức thì cổ lập tức ập tới một trận đau đớn.

Một bé trai tay chân nhanh nhẹn bò lên trên giường của cô, bổ nhào vào người cô.

Chương 18

Triển Ngưng ngây người mấy giây, trong nháy mắt bọc mền quanh người đối phương giống như viên kẹo thỏ, lập tức một chân đạp qua, chần bồng lộn vòng hai lần liền “đùng” một tiếng rơi xuống đất.

Đồ chơi trong chần khẽ động vài cái, gian nan từ bên trong ló cái đầu ra, ngồi một đống trong chần bồng, lác lác kiểu tóc rối loạn vừa bị oanh tạc, nhìn về phía Triển Ngưng.

"Cậu vẫn chưa đủ có đúng không?" Sau khi Triển Ngưng thấy rõ người tới, vẻ mặt không thể tin, “Đêm hôm khuya khoắt đầu óc cậu có bệnh có phải không?”

Bị quấy rối giấc ngủ tính khí lúc rời giường cực lớn, cộng thêm đối tượng lại là người vừa trải qua sự việc hôm nay, bộ não Triển Ngưng “âm âm đùng đùng” giống như súng ống đang bắn nhau, hận không thể đá bay người ra ngoài cửa sổ.

Trình Cẩn Ngôn núp ở trong chần cúi đầu, một đống chần bồng thật lớn ở đằng kia, lộ ra đầu tóc đen xỉ phá lệ rõ ràng, quả thực rất quái dị.

"Em sợ!" Cậu nhỏ giọng nói một câu.

Triển Ngưng: “Cậu sợ liền chạy đến đây? Tôi là thần tiên sao?”

Sau khi màn đêm buông xuống lần nữa gọi lên ký ức sợ hãi cực độ về một màn bị nhốt trong thang máy của Trình Cẩn Ngôn, mang theo rét lạnh thấu xương không thể xua tan, tâm tình cực đoạn làm cho cậu chỉ có thể bắt lấy khúc gỗ cứu mạng là thứ tình cảm nhẹ nhàng, ấm áp, cùng mùi máu tươi nhàn nhạt từ cô.

Chỉ cần cậu chạy đến đây cánh cửa kia ra, thì không cần phải sợ hãi nữa, không cần phải run rẩy, chỉ là cậu lại nghĩ tới ánh mắt lạnh nhạt xa lánh, nhớ tới phản cảm cô cố tình che giấu nhưng lại không thể che giấu hết. Trình Cẩn Ngôn không muốn tiếp tục trở mặt với cô, khao khát muốn gần gũi với cô, nhìn qua nhìn lại dù làm thế nào cũng không thể áp chế được.

Không ngừng mâu thuẫn, không ngừng va chạm, trong quá trình điên cuồng xé rách lại khép lại, cuối cùng khát vọng muốn ôm lấy cô để bản thân không còn sợ hãi đã chiến thắng tất cả.

Cho nên cậu nhắm mắt kiên trì chạy tới, cậu muốn cô có thể ôm lấy cậu giống như buổi chiều, trong vòng tay gầy yếu kia cảm nhận trọn vẹn ấm áp.

Nhưng rất đáng tiếc, vòng ôm ấm áp trong dự liệu không hề có, ngược lại còn bị người không chút lưu tình đạp xuống giường.

Trình Cẩn Ngôn ngồi dưới đất, tay nắm lấy chần bồng, càng nghĩ càng không thể nào hiểu được. Cậu không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung tâm tình hiện tại của bản thân, chỉ có hốc mắt bỗng nóng lên, sưng đỏ.

Triển Ngưng đột nhiên giơ một ngón tay chỉ qua, “Tôi nói này, cậu khóc cái gì mà khóc? Cậu còn không biết xấu hổ mà khóc sao?”

Trình Cẩn Ngôn nghẹn ngào nói: "Em sợ!"

Cậu dùng sức hít mũi một cái, vừa ho khan vừa nặng nề thở ra một hơi, có thể nhìn thấy rõ ràng là cậu đang cố gắng thu nước mắt trở về, nhưng có thể là tâm tình đã đến giới hạn, hốc mắt ẩm ướt giống như đập chứa nước sắp được mở ra, muốn thu hồi trở lại thật sự là một kỹ thuật sống có độ khó cao.

Nước mắt đứa nhỏ không tiếng động tuông rơi, cộng thêm việc cố gắng kềm chế nghẹn ngào, nhìn thế nào cũng rất đáng thương.

Triển Ngưng nhìn chằm chằm Trình Cẩn Ngôn một hồi, lại ngây ngốc.

Cô nhớ, kiếp trước Trình Cẩn Ngôn đối với người khác đều là một bộ dáng lạnh lùng, trong mắt đều là sắc bén, thâm trầm. Hiện tại, cùng với người đàn ông mạnh mẽ, toàn năng kia lại là tình huống gì? Chỉ trùng sinh một lần thôi chẳng lẽ lại bị đột biến gen rồi?

Trình Cẩn Ngôn chết sống muốn ngủ ở đây, đầu óc Triển Ngưng cũng không phải là bị độn hư.

Cuối cùng âm ỉ đến Lý Tri Tâm, dụ dỗ trên trời dưới đất một hồi, cuối cùng đưa ra một quyết định công bằng.

Giường của Triển Ngưng dù có đánh chết cô cũng sẽ không chia sẻ, có thể sử dụng cũng chỉ có chiếc giường nhỏ cách vách.

Trình Cẩn Ngôn cũng không phải chưa từng ngủ qua giường nhỏ, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Lý Trí Tâm trải giường xong liền ôm đứa nhỏ đến trên giường.

Cùng Trình Cẩm Ngôn trong một căn phòng ngủ, Triển Ngưng sờ lên vết thương trên cổ còn có chút sợ, cô cố tình muốn kéo Triển Minh Dương qua.

Lý Trí Tâm cũng Trình Cẩm Ngôn nhỏ giọng nói: “Muốn khiêng em trai con qua? Con nghĩ cái giường này còn có thể chịu nổi? Cẩm Ngôn dùng hết sức liền có thể bỏ lên trên con tin hay không?”

Nội tâm Triển Ngưng đang rục rịch liền ngừng lại.

Trước đó đã ngủ một giấc, sau khi nằm lại trên giường nhất thời cũng không buồn ngủ. Thường ngày Triển Ngưng không có thói quen để đèn ngủ, nhưng đêm nay có chút khác biệt, bản thân cô không yên lòng, cố ý chừa một ngọn đèn nhỏ ở đầu giường.

Cô nằm nghiêng người, đưa lưng về phía Trình Cẩm Ngôn. Tư thế này ngủ lâu kỳ thật rất khó chịu, nhưng cô cũng không có hứng thú nhìn gương mặt kia, đành chịu đựng gằn cốt toàn thân kháng nghị, cứ như vậy cắn răng cố chịu, cuối cùng có thể là chống đỡ đến một hồi liền bất tri bất giác ngủ mất.

Người sau khi ngủ hô hấp đều đều, đáng về cực kỳ mềm mại.

Trình Cẩm Ngôn xuyên thấu qua khe hở thành giường nhỏ, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Triển Ngưng, một tay lại nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng mình.

Hình ảnh đêm đó Triển Ngưng chăm sóc cho Triển Minh Dương để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cậu, thỉnh thoảng lại nhảy ra lác lác qua lại một vòng. Trình Cẩm Ngôn thông qua cảm giác vừa hâm mộ vừa mới lạ tự làm mình cảm động.

Khi phần hâm mộ này đến một độ cao nào đó, cậu liền không nhịn được mà nghĩ, tương lai một ngày nào đó quan hệ cùng cô hòa thuận thì cô có thể cũng vỗ vỗ lưng của cậu như vậy hay không?

_____KẹoĐắng````ddlqđ_____

Ngày hôm sau, Triển Ngưng mới vừa vào lớp học, Tôn Uyển liền giống như con khi trèo đến trên người cô, nghiêng đầu liền nhìn thấy băng gạc màu trắng.

"Ui, mới xa cách một đêm mà sao cậu lại quang vinh bị thương thế này? Lại còn ở vị trí uy hiếp khủng bố như vậy." Tôn Uyển tò mò vươn tay ra chọc chọc.

Triển Ngưng lập tức "A" một tiếng, xoay người đánh rớt cái tay kia. Đau thì không đau gì, chỉ là bị dọa sợ, đương nhiên vị trí bị thương càng miễn cảm hơn chỗ khác.

Tôn Uyển: "Xi! Mình cũng không có dùng lực."

"Đừng có tẩy máy tay chân." Triển Ngưng ném cặp sách vào trong ngăn bàn, liền ghé vào trên bàn nhắm mắt dưỡng thần. Sau nửa đêm hôm qua luôn ngủ một chút lại tỉnh, ngủ không yên, hiện tại cô cực kỳ mệt mỏi.

Tôn Uyển nhào tới trước mặt Triển Ngưng, lải nhải: "Sao lại bị thương? Tự cào? Hay là đụng trúng ở đâu? Xác thực là đúng chỗ bị thương sao? Mình nhìn thế nào cũng cảm thấy chỗ này khả năng bị thương rất nhỏ."

Triển Ngưng: "Cậu là 1001 câu hỏi vì sao à? Có nhiều vấn đề như vậy."

"Hỏi một chút chứ sao." Tôn Uyển không bỏ qua đụng đụng cô, "Chỉ hai, nói chút tin đi, thỏa mãn nội tâm hiếu kỳ của mình, tranh thủ thời gian."

Triển Ngưng bị cô bạn dây dưa đến không còn cách nào, cuối cùng liền kể lại sự việc xảy ra vào ngày hôm qua.

Tôn Uyển: "Thằng nhóc đó có bệnh không? Mình nhìn nó cảm thấy tinh thần không quá bình thường, vẫn là cừu nhỏ Minh Dương đáng yêu hơn."

Tổng Dương đầy gọng kính, xen vào nói: "Cậu nhóc đó đặc biệt thông minh."

"Thông minh cũng không đổi được sự thật thằng nhóc đó biến thái." Tôn Uyển nói, "Lão Triển, cậu đừng nương tay, thằng nhóc kia chỉ được cái khuôn mặt đặc biệt đẹp trai chút thôi, cậu đừng để bị dụ dỗ, mình thấy nhà cậu hay là nên sớm tiễn thằng nhóc đó đi đi."

Lời nói càng nói càng không chính trực, Triển Ngưng chịu không được lên tiếng: "Biến thái thì không đến mức, chỉ là cậu ta thích đơn độc một mình, nói gì thì cũng không phải mình nói muốn tiễn người liền có thể tiễn người được."

Tôn Uyển: "Rốt cuộc tại sao thằng nhóc kia lại ở nhà cậu?"

Vấn đề này thật không dễ trả lời, Triển Ngưng qua loa thuận miệng nói vài câu, sau đó vòng vo chuyển chủ đề: "Lớp phó học tập, hôm qua lúc tan học tôi nhìn thấy cậu cùng lớp trưởng lớp bên cạnh ở cùng nhau, hai người đang làm gì thế?"

"Lớp trưởng lớp bên cạnh?" Tôn Uyển lập tức gào thét, "Nữ? Nương nương, thật hay giả?"

Tổng Dương không nghĩ ra thế nào chủ đề lại đột nhiên chuyển đến trên người mình. Hắn sững sờ hai giây, đỏ mặt, sau đó liên tục khoát khoát tay,

“Không có, không phải, chỉ là hỏi bài tập thôi.”

Tôn Uyên: “Thật ra, mỗi đôi yêu sớm phần đông đều bắt đầu từ việc hỏi bài tập nhau.”

Tổng Dương tiếp tục khoát tay, tay cũng sắp đứt rồi: “Thật không có, thật không có.....”

Nhiều cái “Thật không có” tiếp đến sau tiếng chuông reo, đề tài vì vậy cũng chấm dứt.

Sau rất nhiều ngày Triển Ngung đều mang băng gạc trắng trên cổ rêu rao khắp nơi, những học sinh gặp thoáng qua đều không hện mà dùng ánh mắt ý vị thâm trường lướt qua cô, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng không ngoại lệ.

Triển Ngung cảm thấy thật không thoải mái, vì không muốn biến thành con khi bị vây xem, sau đó mặc kệ thời tiết có bao nhiêu độ cô đều quang không quảng cổ.

Tôn Uyên có chút hả hê cười hai gò má đỏ ửng bị che lại của bạn thân, “Ha ha, còn nhớ rõ loại bánh ngọt mới ra trên phố kia không? Mặt cậu đỏ giống y như vậy đó, hiện tại mặt cậu cùng loại bánh ngọt kia thật đúng là liều mạng cạnh tranh.”

Triển Ngung: “Đừng có mà cười loại bánh ngọt kia, dù sao mỗi ngày cậu đều khen bánh ngọt đó ăn ngon.”

Tôn Uyên: “.....”

Không biết là sự kiện trong thang máy lưu lại ám ảnh quá lớn cho Trình Cẩm Ngôn hay là vì nguyên nhân gì khác, sau lần đó cậu liền mãnh liệt yêu cầu muốn ngủ trong phòng Triển Ngung, đuổi như thế nào cũng không đi. Mấu chốt là mấy tháng này Triển Minh Dương hình như đã trưởng thành, một mình ngủ cũng không sợ hãi, rõ ràng cũng không có ý định muốn đi qua cùng nhau chen chúc.

Như vậy mỗi đêm Triển Ngung đều ngủ không ngon, thời gian dài trôi qua vô cùng khó chịu.

Sau nửa tháng mang cặp mắt gấu mèo, kỳ nghỉ đông rốt cục lại tới. Tiểu học được nghỉ tương đối sớm, không cần đưa đón hai đứa nhỏ đi học, độ tự do của Triển Ngung tăng cao rất nhiều, tăng thêm việc người lớn gần đây ngày càng tiến bộ, chỉ cần đưa nhỏ bình thường tự giác một chút, thành tích không đến nỗi quá khó coi, liền không hạn chế nhiều.

Triển Ngung mỗi ngày đều rong chơi cùng Tôn Uyên, tiện thể cùng một chỗ với học sinh giỏi Tổng Dương, vị bạn học này cũng không biết là bị làm sao, mỗi ngày đều nhắm mắt đi theo đuôi hai cô, có đôi khi bị người khác cười nhạo cũng không thèm để ý, cúi đầu coi như không nghe thấy.

Nhưng mà hần cũng không phải chung một chỗ chơi, chàng trai này khả năng trời sinh thuộc tính gà mẹ, luôn nhìn chăm chăm việc học của hai cô.

Tôn Uyên quả thật là bị hần phiền đến muốn đánh người, nhưng mỗi lần vừa giơ tay lên đối phương liền rút cổ lại, ngũ quan nhăn nhúm, làm cho cô không cách nào xuống tay được.

Trong tình cảnh gà bay chó sủa, bọn cô thực sự bị Tổng Dương nhìn chăm chăm việc học tập, cuối cùng kỳ thi đúng hẹn tới.

Ngày thi môn cuối cùng lúc xong thời gian vẫn còn sớm, mặc dù Triển Ngung không thường làm bài tập, nhưng lúc nghe giảng rất chuyên tâm, đối với cuộc thi lần này cũng không có quá nhiều áp lực.

"Xong rồi xong rồi, mình thăm rồi." Tôn Uyên vừa ra khỏi phòng thi liền làm bầm, “Mấy câu cuối đều chưa kịp làm, hơn 30 điểm đó, mình đoán chừng sẽ bị mẹ đánh cho tàn phế.”

Triển Ngung tò mò: “Lớp phó học tập không phải đã ôn tập giúp cậu sao?”

"Đừng nói nữa, hần nói chuyện mình căn bản nghe vào giống như đang niệm kinh." Tôn Uyên ai oán nhìn bầu trời xanh thẳm, một giây sau liền sống lại. “Đúng rồi, đi ăn hàng một chút không? Gần đây có chút nhớ.”

"....." Triển Ngung lắc đầu, “Không được, hôm nay mình phải về nhà, ba mình ở nhà.”

Triển Hoài Nam thường xuyên theo ông chủ đi ra ngoài công tác, về nhà giống như đi thăm người thân, bởi vậy thời gian ông ở nhà cả nhà đều phải có mặt đông đủ.

Thời điểm Triển Ngung về đến nhà lại nhìn thấy chiếc xe xa hoa sang trọng tượng trưng cho thân phận khách quý.

"Hừ!" Sắc mặt cô không tốt chút nào, vuốt vuốt cằm, "Lại tới?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Lúc vào nhà quả nhiên liền nhìn thấy Nghiêm Triết Trí, vẫn cái bộ dáng lịch sự giả tạo, căn bã đó. Ông ta đang ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy cô liền thân thiện khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Triển Ngưng làm ra vẻ gọi một tiếng “Chú”.

Hôm nay Nghiêm Triết Trí tới một mình, nghỉ đông vừa đến, cách lễ mừng năm mới cũng không xa, ông muốn đón Trình Cẩm Ngôn về nhà một đoạn thời gian.

Chuyện này đối với Triển Ngưng mà nói là một tin tức không thể tốt hơn, trái lại Trình Cẩm Ngôn lại không vui vẻ gì.

Gia nghiệp Trình gia rất lớn, quần áo, đồ dùng của tiểu thiếu gia muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn đón về nhà cũng không cần cố ý thu xếp cái gì, người vốn nên rời đi từ sớm, nhưng không biết vì cái gì Trình Cẩm Ngôn lại lấy cớ không muốn đi.

Cùng Triển Minh Dương chen chúc trong phòng cùng nhau chơi máy chơi game Triển Hoài Nam mới mang về. Lối này là Triển Ngưng nghe Lý Trí Tâm nói, cô hoàn toàn không có ý tứ muốn đi tìm hiểu nguyên nhân, liền trực tiếp trở về phòng mình.

Từ sau sự việc thang máy, xuất phát từ lo lắng an toàn nên Lý Trí Tâm đã mua cho Triển Ngưng một cái điện thoại di động, vì để không ảnh hưởng đến học tập, bà mua chính là loại điện thoại đời cũ, đáng thương chỉ có hai chức năng là nghe, gọi, cùng gửi tin nhắn.

Triển Ngưng đang cầm cái điện thoại cùi bắp nhấn tin tám chuyện cùng Tôn Uyển, còn chưa nhấn được hai tin, cửa phòng ngủ đã mở ra.

Trình Cẩm Ngôn ở đằng kia thò đầu vào, trước ánh mắt không rõ chuyện gì của Triển Ngưng, chậm chạp đi vào cọ đến bên giường cô, gọi một tiếng: “Chị!”

“Ừ,” Triển Ngưng không lạnh không nhạt đáp lời, “Làm sao?”

Ngón tay Trình Cẩm Ngôn lại chọt chọt vài cái trên chăn, “Em phải trở về nhà rồi.”

Triển Ngưng lại “Ừ,” một tiếng. Cô không biết thẳng nhóc này đơn thuần là đến báo cáo một tiếng, hay là còn có ý gì khác, xoay xoay cái điện thoại, chậm rãi chờ.

Trình Cẩm Ngôn: “Em về nhà rồi phải đợi tới khai giảng mới trở lại được, trong nhà mời rất nhiều giáo viên, mỗi ngày phải học rất nhiều thứ.”

Rất bình thường, Trình Cẩm Ngôn mặc dù tạm thời ở lại trong một gia đình bình thường, nhưng không có nghĩa cậu là một người bình thường. Bằng vào Trình gia, cuộc sống của cậu nhất định rất nhiều sóng gió. Cậu là người nối nghiệp Trình thị, là nơi khởi nguồn của vô số người thừa kế. Cậu cần vì tương lai phía trước mà không ngừng tiếp thu các loại kiến thức, vì đặt nền móng cho sau này.

Người gánh nhiều trọng trách, áp lực sẽ nặng hơn, đây chính là quan hệ tỉ lệ thuận.

Bất luận chúng ta ở giai cấp, tầng lớp nào, đều có trách nhiệm riêng phải gánh lấy, ở phương diện này ông trời rất công bằng.

Trình Cẩm Ngôn nhần nhần nhí nhí nói tiếp: “Em phải học vài môn ngoại ngữ, còn phải nghe bà giảng về trà đạo, còn phải đi theo chú Nghiêm tới sân golf.”

Triển Ngưng lên tiếng: “Thật là trâu bò!”

Ngữ điệu nghe ra thế nào lại có chút hả hê.

Trình Cẩm Ngôn mấp máy môi, nhanh chóng liếc nhìn cô một cái, “Ừm. ... Chị cùng Tiểu Dương có muốn đến nhà em chơi không? Nhà của em.....”

“Không đi, rất bận!” Cuối cùng Triển Ngưng cũng biết rõ cậu lẻ mề dây dưa trước mặt cô hồi lâu là vì cái gì, không ngờ Trình Cẩm Ngôn thế mà muốn chị em cô đến Trình gia ngay ngốc.

Dù cho linh hồn Triển Ngưng bay đi mất cũng sẽ không đồng ý chuyện phiền phức này.

Trình Cẩm Ngôn “A” một tiếng, rõ ràng rất thất vọng. Cậu cúi đầu im lặng một lát, đột nhiên từ lồng ngực phun ra một câu: “Kỳ thật nhà em.....”

“Không đi!” Ánh mắt Triển Ngưng cũng không thèm chớp một cái nói: “Đừng để cho người ta ở bên ngoài chờ lâu, lúc đi ra ngoài đóng cửa lại giúp tôi.”

Cô biết đại khái vì cái gì Trình Cẩm Ngôn luôn bám lấy cô không tha, chủ yếu là vì hai người “đồng sinh cộng tử” qua một lần, kinh nghiệm bị giam trong thang máy này không phải muốn gặp là gặp, thẳng nhóc này đối với cô sinh ra cảm giác ỷ lại vẫn tương đối dễ hiểu.

Triển Ngưng chỉ là có chút hối hận, lúc trước không nên mềm lòng, bản thân đã bị cắn một lần đến nay vẫn còn chưa lành không nói, “thuốc cao bôi trên da chó” cũng là muốn vứt bỏ cũng không vứt bỏ được nữa rồi.

Trình Căn Ngôn bị cô nói làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nhũn mày, cuối cùng tiếng “À” trầm thấp vang lên, xoay người ra ngoài.

Qua một hồi lâu, Triển Ngung đột nhiên nhìn về phía cửa phòng, cô bỗng nghĩ đến một điều, nếu như đời trước cũng trải qua kinh nghiệm cùng chung hoạn nạn cùng cậu như thế, kết cục có phải là sẽ không giống nhau hay không?

Còn chưa suy nghĩ ra đáp án, Triển Ngung đã trước một bước lắc đầu, không có ý nghĩa.

_____ KẹoĐắng.....ddlqđ _____

Sau khi Trình Căn Ngôn đi, Triển Ngung sẽ thường xuyên dẫn Triển Minh Dương đi siêu thị, thắng nhóc này mê mẩn một loại bánh cá nhỏ, cũng không phải là rất thích ăn, chủ yếu là được tặng kèm một người máy bằng nhựa, không có ngón tay cái lớn, nhưng có thể cầm kiếm, còn có thể chuyển động cánh tay. Tổng cộng có 12 kiểu, thu thập đủ trọn bộ sẽ có thể đổi một người máy càng hoàn mỹ hơn.

Loại đồ chơi nhỏ dụ dỗ con nít này, có thu thập đủ trọn bộ cũng không nhất định có thể đổi đồ, chỉ là một cách lừa gạt. Triển Ngung đã nói rõ sự thật tàn khốc này nhiều lần, nhưng Triển Minh Dương đã bị đầu độc rất nặng, tự động bỏ qua thực tế này.

"Như vậy là em đã có ba cái rồi." Triển Minh Dương giờ một người máy màu xanh lên cho Triển Ngung xem, "Cái này em muốn giữ lại cho Căn Ngôn, em có rất nhiều thứ muốn tặng cậu ấy."

Triển Ngung bỏ hai tay trong túi áo, lắc lư đi bên cạnh Triển Minh Dương, mắt cũng không chớp một cái, "Em đối với người anh em này thật là tốt, người ta lại không hiếm lạ gì thứ này."

"Em biết Căn Ngôn nhất định sẽ thích."

"Ui," Triển Ngung cốc một cái lên đầu cậu, "Tự tin thế, ngốc!"

Triển Minh Dương đối với sự trêu chọc của cô làm lơ, nghiêm túc nói: "Mẹ nói Căn Ngôn không có anh em, em là anh em duy nhất của cậu ấy, em phải đối xử tốt với cậu ấy."

Đúng là tẩy não triệt để, Triển Ngung nghĩ, "Vốn đã đủ ngốc rồi, lại tẩy não quả thật là ngốc không ra hình dạng gì luôn, tương lai còn có thể đi giải cứu một người khác nữa hay không đây?"

Lấy việc mua bánh cá nhỏ làm điều kiện trao đổi, hôm nay Triển Minh Dương phải làm ba trang bài tập.

Vừa gặm cá vừa dùng nước trà ấm với táo, nằm một bên nhàn nhã khi có khi không viết vài chữ, thời điểm làm đến một đề bài khó động tác Triển Minh Dương đột nhiên dừng lại, giống như con vịt con ngốc cổ lên kêu: "Căn Ngôn!!"

Triển Ngung "rầm" một tiếng đập xuống khay trà, "Gào thét cái gì?"

Triển Minh Dương nháy nháy mắt, vừa cắn quả táo nhai nhai vài cái rồi nuốt xuống, cúi đầu, "Em quên mất."

Trình Căn Ngôn rời đi đã gần một tuần, trong một tuần này Triển Minh Dương thỉnh thoảng sẽ không hề báo trước gào lên một tiếng như vậy, có lúc là gặp thứ chơi vui, muốn cùng người chia sẻ, có lúc là gặp phải đề bài khó giảng, muốn tìm người giúp.

Lý Tri Tâm đi tới, vừa cười vừa nói: "Con đây là đang nhớ tên nhóc kia rồi phải không?"

Triển Minh Dương: "Căn Ngôn khi nào mới trở lại nhà."

Lý Tri Tâm: "Thời điểm mấy đứa sắp khai giảng."

Triển Ngung xen vào nói: "Nói không chừng cuộc sống người ta trải qua thoải mái liền không muốn trở lại, chúng ta vừa hay không có gì, không dư tình lực hầu hạ tiểu thiếu gia kia mỗi ngày."

Lý Tri Tâm: "Lời này không đúng rồi, tuy là tiểu thiếu gia, nhưng cũng không phải là một tiểu thiếu gia quý giá kiêu ngạo, thắng bé nghe lời vô cùng, con đây là có thành kiến."

Triển Minh Dương không hiểu lắm lời nói phía sau của hai người, nhưng câu trước đó của Triển Ngung cậu nghe hiểu, la hét nói: "Căn Ngôn sẽ trở lại, cậu ấy còn nói sẽ mang đồ ăn ngon cho em."

Triển Ngung: "Chỉ biết ăn thôi, chúc em nhanh mập thành một quả cầu."

_____ KẹoĐắng~~~~đ/đ/l/q/đ _____

Lại qua mấy ngày nữa chính là sang năm mới, Tôn Uyển gọi điện thoại tới rủ Triển Ngung cùng đi xem phim. Triển Ngung tra những phim chiếu rạp gần đây, ngược lại có một bộ phim cô thích liền đồng ý.

Mùa đông sáng sớm chỉ thích hợu ngủ nướng, thời gian hai người hẹn nhau là vào xế chiều.

Dưới lầu rạp chiếu phim là một chuỗi các quầy hàng quà vật cùng cửa hàng đồ uống. Lúc Triền Ngưng đến liền trông thấy Tôn Uyển đang bung một ly trà sữa ngồi trên ghế trong tiệm trà sữa đặt cạnh lối đi nhỏ tương thông Nam Bắc, gió Tây Bắc nhẹ nhàng thổi trông cực kỳ nhàn nhã.

"Năng lực kháng lạnh mùa đông thật là tăng lên không ít, vậy mà cậu lại ngồi ở chỗ này." Triền Ngưng rút cổ lướt qua Tôn Uyển đi lên lầu.

"Ngồi ở chỗ này còn không phải là để cho đại tiểu thư cậu dễ dàng nhìn thấy mình hay sao!" Lời nói còn chưa dứt đã không thấy bóng người đâu, Tôn Uyển liền vội vàng cầm một ly trà sữa khác trên bàn đuổi theo đi lên, trong miệng hô: "Cứ như vậy bỏ quên mình, cậu cũng thật sự quá phũ phàng rồi!"

Cửa ra vào lầu hai vẫn chưa lắp đặt hệ thống sưởi, vẫn rất lạnh.

Triền Ngưng hít hít cái mũi bị đông lạnh: "Người thông minh như cậu gần đây thực giống như đang nuôi cá vậy."

Tôn Uyển lần lượt cầm hai ly trà sữa đi qua, động tác đột nhiên dừng lại, "Vừa thấy mặt đã muốn chết có phải hay không? Ngứa da rồi huh?"

Triền Ngưng đoạt lấy ly trà sữa trong tay cô, bóp bóp mấy cái "Lạnh quá!"

"Đáng đời!"

Triền Ngưng đuổi tay về phía thùng rác: "Mình vứt luôn có tin hay không?"

Giọng Tôn Uyển hơi chậm lại, "Aiz, không phải mình nói, người như cậu tương lại còn có thể gả ra ngoài sao?"

Triền Ngưng vui vẻ: "Không ngờ nha, lời này nói ra, tuổi còn nhỏ quan tâm ngược lại nhiều."

Tôn Uyển chẳng thêm để ý đến cô, loại người này chính là càng phản ứng càng mạnh hơn, nhướn mi, đi vào trước mua vé.

Hai người xem chính là một bộ phim văn nghệ, Triền Ngưng là hướng về phía đề tài, nói về quá trình suy yếu dần của một loại nghệ thuật dân gian, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Người xếp hàng mua vé rất ít, cũng không có bất kỳ tuyên truyền gì, không có diễn viên nổi tiếng, cũng không phải do đạo diễn nổi tiếng quay, có thể tương tượng đến cảnh rạp chiếu phim vắng vẻ tiêu điều thế nào.

Tôn Uyển xem đến thời điểm gần như muốn ngủ gà ngủ gật thì điện thoại vang lên, lại vừa lúc phim chiếu đến đoạn im ắng, âm thanh DJ chói tai đột nhiên vang lên, thành công dẫn đến ánh mắt trừng lại của người xem.

Triền Ngưng, "Khẽ một chút, chị hai!"

"Trí nhớ không tốt, trách mình." Tôn Uyển lấy điện thoại di động ra, không nhìn tên người gọi đã bắt máy, "Alô?"

"Alô, alô? Như thế nào không có tiếng?" Tôn Uyển nghi ngờ nhiu mày, đang muốn cúp điện thoại, phút chốc thái độ thay đổi 720 độ, "Ai ui... Mẹ ơi.... Không có chạy loạn, con chỉ ra ngoài xem phim mà thôi, lập tức trở về..... Dạ dạ dạ..... Âm thanh quá lớn nghe không được rõ, lập tức trở về, lập tức trở về!"

Điện thoại vừa cúp, Tôn Uyển trong sự kinh sợ đột ngột lập tức chuẩn bị giục ngựa rời đi. Triền Ngưng thế này mới biết bởi vì thành tích cuối kỳ kém nên cô bạn thân này vẫn còn đang bế quan, hôm nay hoàn toàn là tự mình trốn ra ngoài.

Tôn Uyển: "Bảo bối, năm sau hẹn, năm sau hẹn, đến lúc đó chị điện thoại cho cưng."

Triền Ngưng cũng không biết nên nói cái gì với cô cho phải, cuối cùng bất đắc dĩ khoát khoát tay.

Tôn Uyển bị ỏi cho cô một cái hôn gió, sau đó lòng bàn chân như thoa mỡ chạy vút đi trong bóng đêm.

Bộ phim vẫn đang tiếp tục chiếu, đã tốn tiền vé, không thể lãng phí được, Triền Ngưng liền một mình tiếp tục xem.

Lớp người già đã truyền tài nghệ lại cho lớp người trẻ, nội dung bộ phim bắt đầu đi vào cao trào, diễn viên cũng bắt đầu đi về phía tử vong.

Triền Ngưng nhìn thời gian, còn hơn 10 phút.

10 phút sau cô từ rạp chiếu phim đi ra, gió lạnh thổi tới lập tức hắc xì vài cái.

Một người đứng trên đường lớn, còn bị đông lạnh đến nửa chết nửa sống, thật là CMN chịu tội!

Triền Ngưng đi vòng vòng vài vòng, sau đó nhanh chóng chuyển hướng đi về phía trạm xe bus chuẩn bị về nhà.

Sau khi cô tiến vào nhà liền phát hiện Lý Tri Tâm thế mà lại ngồi trên mặt đất chơi game, trong tay còn có một đồng đồ lộn xộn, rõ ràng trước đó là đang chơi cùng Triền Minh Dương.

Lý Tri Tâm cùng người trẻ tuổi như cô quả thật khác biệt rất lớn, trong sinh hoạt cũng không phải luôn phàn nàn mấy chuyện vụn vặt, thời điểm nên giống người làm ăn thì rất giống người làm ăn, thời điểm tám chuyện sẽ tám chuyện, thời điểm nên ngây ngốc sẽ ngây ngốc, sẽ đứng ở góc độ con cái để nhìn nhận sự việc, mà không phải ở góc độ người trưởng thành đến chỉ điểm.

Lý Tri Tâm kinh ngạc nhìn con gái: “Sao lại về sớm như vậy? Mẹ nghĩ con sẽ đi chơi quên thời gian luôn.”

“Con cũng không phải là người không biết đường về nhà.”

Triển Minh Dương đang nghe điện thoại, nhìn thấy Triển Ngung liền hét to: “Chị!”

Triển Ngung gật đầu một cái, tiếp tục đi về phía Lý Tri Tâm bên kia.

Đầu bên kia điện thoại, Trình Căn Ngôn lại ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Vài ngày không gặp, thật ra thì cậu có chút nhớ Triển Ngung. 1 giây trước đó còn nghĩ có nên nói bóng nói gió hỏi Triển Minh Dương gặp cô hay không, nào biết trùng hợp cô lại vừa trở về.

Triển Minh Dương lại hét lên trong điện thoại, “Căn Ngôn, chị mình trở lại.”

“Oh!” Ngón tay Trình Căn Ngôn gầy gầy điện thoại.

Triển Minh Dương, “Có muốn nói chuyện với chị mình hay không?”

“Ừm. . . . .” Trình Căn Ngôn chần chờ, cậu không biết Triển Ngung có muốn nói chuyện với cậu hay không, “Tôi. . . . .”

Cửa phòng sách bị đẩy ra, một người đẹp tóc vàng tiến tới, trong tay còn xách theo hai vali hành lý, cười cười với Trình Căn Ngôn.

Cậu cúi đầu, cũng không nói lên được là tư vị gì, có chút mất mát.

“Không, tôi lập tức phải ra khỏi cửa.”

Triển Minh Dương, “Cậu muốn đi đâu chơi à?”

“Nước Anh, đi tới chỗ mẹ tôi.”

“Oa!” Triển Minh Dương hưng phấn nói: “Nước Anh rất xa rất xa nha, phải đi bằng máy bay, oa, thật tuyệt!”

Trình Căn Ngôn cũng không có hưng phấn giống Triển Minh Dương. Trên thực tế, cậu đối với việc xuất ngoại không có chút chờ mong, mặc dù ở chỗ kia có mẹ của cậu, nhưng ấn tượng của cậu đối với người phụ nữ này đến nay vẫn rất mơ hồ, không có sự thân mật dính lấy giống quan hệ mẹ con bình thường.

“Chúng ta nên đi.” Người bên cạnh nhỏ giọng thúc giục cậu.

Trình Căn Ngôn gật gù đầu, nói với bên kia, “Lúc trở lại tôi sẽ mang quà tặng cho cậu, cúp máy trước!”

Điện thoại vừa cúp, Triển Minh Dương liền hưng phấn chạy đến bên cạnh Triển Ngung nói lại tin tức vừa biết được. Triển Ngung nghe xong cũng không có phản ứng nhiều gì, chỉ nói: “Chúc mừng tiêu thiếu gia, qua một thời gian ngắn nữa có thể nhận được quà.”

Triển Minh Dương ở đó cười “hắc hắc.”

_____ KẹoĐắng~~~~đđlqđ _____

Những ngày sau đó, Triển Ngung đều ngây ngốc ở nhà, ngẫu nhiên ra khỏi cửa thì chính là dẫn Triển Minh Dương đến công viên chơi, có hôm trên đường còn nhặt được một chú chó nhỏ trở về, chỉ là Lý Tri Tâm kiên quyết phản đối, mặc kệ Triển Minh Dương khóc lóc om sòm vẫn cứng rắn mang cho hàng xóm. Vì chuyện này Triển Minh Dương liền 2 ngày không thèm phản ứng với bà.

Lý Tri Tâm đối với việc này đưa ra cách xử lý, “Tình tình thật là cứng đầu, đừng để ý đến nó.”

Hai ngày sau tỉnh tỉnh Triển Minh Dương qua, năm mới cũng theo đó đến.

Người một nhà trở về nông thôn cúng giỗ, buổi tối ngủ lại. Ở đây không có điều luật cấm đốt pháo, Triển Hoài Nam liền mua một xe pháo ở chỗ trống trải đốt lên.

Pháo hoa nở rộ trên không trung, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng không khí vui mừng bên dưới.

Qua 30 tết, năm mới đến, đây là kết thúc, cũng là bắt đầu.

Ở một đất nước khác, Trình Căn Ngôn cúp điện thoại cuộc gọi chúc mừng năm mới vẫn luôn gọi không thông, đứng dậy đi đến cách vách tiếp tục học tập môn ngoại ngữ cùng với một giáo sư xinh đẹp học mất sáu, sống mãi cao người nước ngoài.

Thời gian mỗi ngày của cậu đều được sắp xếp kín hết, phải tham gia hoạt động ngày nghỉ của trẻ em ở nước ngoài, phải học tập trừ ngoại ngữ còn đủ loại môn học khác. Về phần người mang danh là mẹ kia, chỉ gặp mặt qua một lần thời điểm cậu vừa xuống máy bay, sau đó ở cùng bên cạnh cậu là những giáo sư đủ loại từ nam đến nữ.

Qua năm mới cậu liền 8 tuổi rồi, một cậu nhóc 8 tuổi lại phải trải qua cuộc sống hàng ngày trong một ngôi nhà kiến trúc cổ rộng lớn tựa như lồng giam. Trình Căn Ngôn nói chuyện ngày càng ít, nếu không cần thiết liền không mở miệng. Cậu như một du hồn bay tới bay lui giữa những khu vực được phân chia sắp xếp sẵn, chỉ ở thời điểm nửa đêm tỉnh mộng một bên tự mình vỗ nhẹ lưng mình, một bên lặng lẽ rơi nước mắt, lúc này cậu rất nhớ nhà họ Triển.

Nơi đó có Triển Minh Dương thỉnh thoảng âm ỉ gọi to “Căn Ngôn”, có Lý Tri Âm dịu dàng bao dung, còn có Triển Ngưng tuy mặt mày lạnh lùng nhưng ngẫu nhiên bắt đầu chăm sóc cậu một chút.

So với bên này lạnh lẽo, Triển Ngưng luôn lạnh nhạt càng trở nên áp áp, dễ thương hơn.

Vài ngày sau, Trình Căn Ngôn lần nữa cảm điện thoại lên, cậu khẩn cấp muốn đụng chạm một thứ gì đó, thứ có thể làm cho bản thân cậu có thể không phải bàng hoàng không biết đi hướng nào như lúc này.

Thời điểm điện thoại đột nhiên vang lên Triển Ngưng đúng lúc khát nước đang uống nước trong phòng bếp, ánh sáng mờ tối, đêm hôm khuya khoắt, không hề báo hiệu, thực CMN giống như cuộc gọi thúc hồn đoạt mệnh lúc nửa đêm.

Triển Ngưng bị dọa sợ tới làm đổ nửa ly nước, vội vàng cầm một cái, vuốt vuốt da gà liền chạy đi nghe điện thoại.

"Alô, xin hỏi ai gọi vậy?"

Trình Căn Ngôn ngần người, cậu không nghĩ tới lại trùng hợp là Triển Ngưng bắt máy, giọng nói lạnh nhạt quen thuộc từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, trên người lập tức như có dòng điện chạy qua, cả cơ thể đều sống lại.

Hai mắt Trình căn Ngôn lóe sáng, gọi một tiếng: "Chị!"

Triển Ngưng “Chặc” một tiếng, sớm nên nghĩ đến là bị tiểu tử tông này, trừ cậu ra điện thoại trong nhà sẽ không có người gọi đến. Hiện tại đã hơn 11 giờ, cô kiềm nén cơn tức nói: “Buổi tối cậu thế nào?”

"Em... Bên em giờ là buổi chiều."

"Chênh lệch, chiều!" Triển Ngưng lại muốn gọi cậu một tiếng “anh hai” rồi, “Bên cậu so với này chậm vài giờ, từ nay về sau muốn gọi điện thoại liền chờ bên cậu buổi sáng hãy gọi đến, muộn như vậy Tiểu Dương cũng đã ngủ rồi.”

Đôi mắt sáng ngời của Trình Căn Ngôn lập tức u ám, cậu đồng ý, sau đó khẽ nói: “Chị, chúc mừng năm mới!"

Triển Ngưng qua loa lấy lệ nói: "Ừ, cậu cũng vậy."

Hai người nhất thời ai cũng không lên tiếng, chủ yếu thường ngày cả hai cũng không phải là người có thể nói chuyện phiếm. Không gian yên tĩnh làm cho Triển Ngưng có chút không kiên nhẫn, lại để cho Trình Căn Ngôn có chút xấu hổ. Cậu miên man suy nghĩ muốn nói chuyện gì đó để đánh vỡ bầu không khí nặng nề giữa hai người.

Đúng lúc này điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, Trình Căn Ngôn ngây người, cứng ngắc nhìn cái ống nghe, dừng vài giây mới thông thả ngẩng đầu chống lại hai con ngươi lạnh lùng không tán thành của quản gia.

"Thiếu gia, cậu phải học cách kiềm chế."

Ống nghe bị quản gia lấy đi, Trình Căn Ngôn ngồi đờ đẫn, lồng ngực phập phồng, ngũ quan xinh xắn có chút vận vẹo, giống như một giây sau sẽ hồng mắt khóc lên. Kết quả cậu rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, tu dưỡng vô cùng tốt gặt nhẹ đầu với quản gia, sau đó đứng dậy đi đến phòng sách.

"Chơi tôi sao?" Bên kia Triển Ngưng nhú lông mày mắng thăm một câu, cũng cúp điện thoại.

Sau lần đó Trình Căn Ngôn giấu từng lời nói có thể xem như là an ủi ở nơi sâu nhất trong đáy lòng, chỉ ở thời điểm bất lực nhất mới mang ra cảm nhận từng chút dư vị.

Cậu không lại kỳ vọng gì nữa, gần như một người máy trải qua khoảng thời gian ở nước Anh. Cậu có thể nhìn đến bầu trời xanh thẳm ở England, chim bồ câu trắng không sợ người ở quảng trường rộng lớn. Cậu từng đi qua sông Thames bờ Big Ben, lại đi qua London.

Người người đều nói London là một đất nước tự do văn minh, nhưng những người xinh đẹp thân sĩ ở đây lại sớm dạy cho cậu cái gì là kiềm nén cùng thống khổ.

Quản gia bảo ngày mai sẽ lên đường trở về nước.

Khuôn mặt không chút biểu tình của Trình Căn Ngôn rốt cục có chút ít thay đổi. Cậu nghe hiểu rồi, lại giống như không hiểu, mang theo đôi mắt mờ mịt không rõ quay đầu.

Thật lâu sau mới gạt đầu tỏ vẻ biết rõ, thả sách tiếng Anh trong tay xuống, đứng dậy trở về phòng ngủ.

Cửa đóng lại, Trình Căn Ngôn đứng ngây ngốc tại chỗ, sau đó rốt cục nhếch miệng cười rộ lên, vui vẻ từng chút một tràn ra.

Thời điểm máy bay đáp xuống đã là buổi tối, Trình Căn Ngôn đi theo Nghiêm Triết Trí đi ra ngoài.

Nghiêm Triết Trí đẩy hành lý, mắt nhìn bé trai đeo cặp sách bên cạnh, "Sắp vào học rồi, ngày kia tôi đưa cậu đến nhà họ Triển, hai ngày này nghỉ ngơi thật tốt."

Trình Căn Ngôn gật đầu, trên máy bay cậu đã ngủ một giấc, tóc tai có chút rối loạn, lúc xuống máy bay có ý đội nón, nhưng lộn tóc quần xoắn từ trong nón lộ ra thỉnh thoảng đâm chọt lỗ tai, có chút không thoải mái.

Cậu cau mày gãi gãi lỗ tai.

Nghiêm Triết Trí chần chờ nói: "Hai ngày đã đủ để điều chỉnh múi giờ chênh lệch hay không? Nếu như quá mệt mỏi liền nghỉ ngơi thêm vài ngày."

Trình Căn Ngôn lắc đầu một cái: "Ngày kia được rồi."

Xe đã sớm chờ ở bên ngoài, ngồi máy bay hơn 10 tiếng đồng hồ, mặc dù có ngủ một giấc, nhưng vẫn rất mệt mỏi.

Trình Căn Ngôn tiu nghỉu yên lặng đứng bên cạnh.

Sau khi cửa xe mở ra, cậu vô ý thức xoay người muốn leo lên.

"Tiểu Ngôn."

Động tác Trình Căn Ngôn dừng lại, phút chốc ngẩng đầu, chống lại khuôn mặt thiếu nữ tươi cười rạng ngời, bộ dáng không tin. "Phó Nhất?"

Phó Nhất khẽ cong cong mắt, giọng nói dịu dàng: "Lâu rồi không gặp, không nhận ra chị nữa?"

"Phó Nhất" Trình Căn Ngôn gọi một tiếng.

Phó Nhất vừa đi tới vừa cười ôm lấy cậu, "Ừ, cao hơn không ít, lần này ở lại trong nhà không có đi Anh xem em, có thích ứng được hay không?"

Trình Căn Ngôn lắc đầu một cái, xem như rốt cục có cảm giác chân thực, trên mặt mang theo vui vẻ lại hơi ngại ngùng, cũng vươn tay ra ôm lấy thiếu nữ trước mắt.

_____ KẹoĐắng`"" dđlqđ _____

Hai nhà Phó – Trình là thế giao, từ thời ông nội liền bắt đầu làm ăn qua lại, thậm chí còn từng có mấy lần đám hỏi. Phó Nhất có thể xem như là chị em họ của Trình Căn Ngôn.

Trình Căn Ngôn từ nhỏ đã không có người thân, một vòng bạn bè cùng lứa cũng không thể nói là thân thiết, nhưng quan hệ cùng Phó Nhất lại không tệ, không biết vì cái gì cậu lại có loại cảm giác ý lại không rõ nguyên nhân đối với cô.

Các trường bối giải thích đó là duyên phận.

Lên xe, Phó Nhất khẽ nhéo cái nón của cậu, trực tiếp giơ tay sửa sang lại đầu tóc lộn xộn của cậu. Tóc Trình Căn Ngôn rất nhuyễn, không phải màu đen nhánh, càng nghiêng về màu rậm nắng, bất quá nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

Phó Nhất rất yêu thích sờ đầu cậu, mềm nhuyễn lại ấm áp. Trình Căn Ngôn lúc nhỏ thường xuyên bị cô sờ đến ngủ mất.

Nhưng bây giờ có thể là lớn hơn vài tuổi, cộng thêm đã một đoạn thời gian rất lâu không gặp mặt, Trình Cẩm Ngôn đối với hành động này có chút không quen, hơi nhích người sang bên cạnh.

Phó Nhất kinh ngạc nhủ màu, thu tay lại, cười nói: “Tiểu thiếu gia của chúng ta đây là đã trưởng thành sao? Không còn cho người khác sờ đầu nữa?”

Trình Cẩm Ngôn nghiêng đầu nói: "Em vốn đã trưởng thành."

Phó Nhất phì cười một tiếng: “Ừ, trưởng thành rồi.”

Nói xong còn vui vẻ cười ra tiếng.

Phó Nhất cùng tuổi với Triển Ngưng, cũng có một đầu tóc thật dài, vóc người cũng rất đẹp. Cô hơi gầy một chút, có thể là do hoàn cảnh trưởng thành khác nhau, trên người Phó Nhất còn có một loại khí chất tinh tế mà Triển Ngưng không có. Giống như là cùng là cười, Phó Nhất cười lên ôn hòa cẩn thận rất nhiều, không giống Triển Ngưng, nụ cười tựa như chưa tỉnh ngủ hoặc là không có ý tốt. Đương nhiên cô cũng không thường cười, nhất là cười đối với cậu.

"Ngày mai nghỉ ngơi tốt rồi chị dẫn em đi chơi." Phó Nhất nói.

Trình Cẩm Ngôn: "Đi nơi nào?"

"Em muốn đi nơi nào?"

Trình Cẩm Ngôn suy nghĩ một chút, cậu nhớ lại chuyện năm trước Triển Minh Dương liều chết xin Triển Ngưng dẫn cậu đi sờ thú, liền nói: “Em muốn đi sờ thú.”

"Hả?" Phó Nhất ngoài ý muốn, “Hiện tại không chê thú?”

Trình Cẩm Ngôn chần chờ một lúc: “Cứ đi xem một chút, nếu thú quá thì về.”

Phó Nhất dung túng gật đầu, “Được, vậy chúng ta liền đi sờ th

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau mới vừa ăn xong cơm trưa, Triển Minh Dương đeo một cái cặp sách nhỏ chứa một bình nước nhỏ nhảy tới nhảy lui trong phòng khách.

"Chị, chị, chị!"

"Bảo bối, đừng gọi hồn, chị cũng thấy mệt thay em." Triển Ngưng ngồi phịch trên ghế sofa sờ bụng, giữa trưa được ăn đồ ngon liền ăn nhiều hơn một chén, hiện tại có chút trướng bụng.

Triển Minh Dương thoáng cái nhảy đến trước mặt cô, cười híp mắt nói: “Khi nào thì chúng ta đi? Em muốn xem hươu cao cổ.”

"Còn sớm." Triển Ngưng nói, “Bây giờ em đi hươu cao cổ còn chưa ăn cơm.”

"Vậy em đi xem hươu cao cổ ăn cơm.”

Triển Ngưng thở dài, nhắm mắt lại ở đó giả chết.

Triển Minh Dương chờ một hồi, vừa hưng phấn ở chung quanh gọi tới gọi lui, nhảy qua nhảy lại liền bất thành linh nhảy đến bên cạnh ghế sofa nơi Triển Ngưng ngồi. Triển Ngưng cũng bị cậu làm cho hơi giật bắn lên, thậm chí đánh bay con sâu ngủ sắp đến.

Lý Trí Tâm đi ngang qua nhìn thấy liền quát: “Nhảy nhót lung tung cái gì, sofa sắp bị con nhảy đến hư!”

Triển Minh Dương đáp lại: “Sofa rất bền chắc.”

"Bị con giày vò dù có bền chắc đến đâu cũng sớm game over, không được phép nhảy nữa!"

Triển Minh Dương nghe lời leo xuống, tiếp tục nhảy trên mặt đất.

Lý Tri Tâm cầm giá tưới nước rời đi.

Triển Ngưng nhắc một mắt nhìn, “Mẹ, hào phóng một chút mua cái bình tưới nước đi, bằng không hoa này sớm muộn cũng bị mẹ giội chết.”

Lý Tri Tâm là người mê tín, trừng mắt nhìn con gái, “Sắp sang năm mới rồi, con nói bậy bạ cái gì đó? Muốn bị đánh có phải hay không?”

Triển Ngưng giả bộ vỗ vào mặt mình vài cái.

Lý Tri Tâm: “Con tranh thủ dẫn em đi chơi đi, mẹ xem bộ dáng hưng phấn này của nó qua một hồi là không còn sức ra cửa, trực tiếp liền nằm ở nhà rồi.”

Triển Ngưng: “Không sao, con cũng chẳng muốn đi.”

Triển Minh Dương lớn tiếng la lên: “Em muốn đi, em muốn đi!”

Âm cuối cùng còn kéo thật dài, la đến mái nhà cũng sắp bị thăng nhóc này xốc lên, điều kiện trước tiên là trên lầu không có người.

"Được được được." Triển Ngưng bịt lại cái miệng nhỏ nhắn công lực thâm hậu của cậu, “Sợ em rồi, chị đi gọi điện thoại một lát, tiểu tử tông em đợi vài phút nữa.”

"Phải nhanh lên một chút."

"Nhanh nhanh nhanh, nhanh giống như phi cơ vậy." Triển Ngưng mang dép vào, vừa đi vừa nói chuyện: “Chị cũng thấy thật kỳ lạ, em càng lớn càng giống như nhỏ lại, qua một năm như thế nào còn không bằng 7 tuổi vậy hả?”

Triển Minh Dương nhắm mắt theo đuôi đi bên cạnh cô: “Em 8 tuổi rồi.”

Triển Ngưng: “Chị thấy em giống 6 tuổi.”

Triển Minh Dương la lên: "Em 8 tuổi rồi!"

Triển Ngưng cười, gọi điện thoại cho Tôn Uyển. Cô nàng bị cấm túc rồi cuộc được mẹ giải trừ trước năm mới, cô gái đáng thương nghe nói bị cấm túc vài ngày buồn bực gầy mất 3kg.”

Triển Ngưng: “Cậu ăn cơm chưa?”

"Cũng còn nửa chén cơm." Tôn Uyển ở đầu kia nói chuyện mơ hồ không rõ, “À, Phác Trạch nói muốn đi cùng chúng ta, hần hình như đang đi chơi ở gần đó.”

"Được, có muốn gọi luôn lớp phó học tập tới hay không?"

"Nương nương hình như có chuyện không tới được." Bên kia vang lên “cộp” một tiếng, “Được rồi, mình ăn xong rồi, tự mình đi tới đi, tập hợp ở công viên sở thú, trong nhà không có xe, có thể quá giang cùng với cô mình.”

"Khoảng cách làm mọi thứ trở nên đẹp.”

"Chúng ta cách xa nhau mình cảm thấy cậu trở nên đẹp.”

"....." Triển Ngưng: “Mình lại cảm thấy cậu xấu hơn.”

Tôn Uyển mắng nhỏ một câu, liền cúp điện thoại.

_____ KẹoĐắng````ddlqđ _____

Bên này phải ngồi xe hơn một tiếng, trung gian còn phải đi một chuyến.

Thời điểm Triển Ngưng đến bọn người Tôn Uyển đang đứng đợi, không chỉ vậy vé vào cửa cũng đã mua sẵn.

Tôn Uyển vỗ vai Triển Ngưng, chỉ chỉ hướng Phác Trạch, “Người anh em này có tiền không có chỗ tiêu, hôm nay toàn bộ đều nhờ vào chúng ta, chị em hai người cố gắng lên.”

Phác Trạch so với bọn họ lớn hơn không bao nhiêu tuổi, vẫn chỉ là học sinh cấp 3, kinh tế hoàn toàn cũng đều phụ thuộc vào cha mẹ.

Vé vào cửa mặc dù không quá đắt, nhưng đối với một học sinh mà nói vẫn là có chút gánh nặng.

Triển Ngưng không thích chiếm tiện nghi của người khác, đặc biệt là người không quen.

Triển Ngưng, “Đừng, tôi và em trai tự mình trả, tôi đưa tiền lại cho anh.”

Thời tiết hôm nay rất tốt, nhiệt độ cũng cao, Phác Trạch mặc cái quần màu đen, cùng áo T-shirt, tóc vừa cắt ngắn, thoát nhìn rất có tinh thần, nhưng cũng có chút gầy.

Hai tay hẩn nhét trong túi quần, miệng khẽ cười, “Không cần, coi như cô giúp tôi tiêu tiền, tôi không tiêu tiền của ba tôi thì ông ta cũng cho người phụ nữ khác tiêu, không khác gì.”

Triển Ngưng: “.....”

Nói trắng ra như vậy thật là lúng túng.

Tôn Uyển là người cách điện với xấu hổ, trực tiếp biến lời nói lúng túng của Phác Trạch thành

một loại hỏi thăm ân cần việc ăn uống ngày ba bữa, giờ tay chặn lại, trực tiếp hạ lệnh "Xuất phát!"

Công viên sở thú này tồn tại được mấy chục năm rồi, chiếm diện tích rất lớn, chủng loại động vật cũng rất nhiều, chính là không có chăm sóc chúng tốt, lạc đà cũng gầy đến trơ xương, lông cũng sắp rụng luôn.

Nhưng điều kiện sống không tốt của đám động vật cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình tham quan của bọn trẻ. Một đường đi đều là tiếng hét chói tai, chấn đến màn nhĩ Triển Ngưng đều đau.

Triển Minh Dương ngược lại không có la hét như vậy, chính là đến một chỗ không nữa đi, ngồi chồm hồm giống như là xem hoài không đi, đối ngược lại luôn lưu luyến quay đầu lại vô số lần.

Triển Ngưng: “Bảo bối, con khi này không thể ăn hiệu không? Tranh thủ thời gian khép miệng lại, bằng không không khí thú vị như vậy đều bị em ăn vào.”

Triển Minh Dương nghe lời ngậm miệng lại, tròn mắt vẫn không nhích nhích nhìn chăm chăm vào cái miệng

đang gào thét của con khi.

Tôn Uyển quay sang liếc một cái: “Em trai này của cậu cùng với con khi kia là tình yêu đích thực nha, thời gian dừng lại đây là lần nhất.”

"Đúng vậy." Triền Ngưng nói: "Con khi là tổ tiên."

Tôn Uyển không chịu được huých cô một cái.

Đi dạo một vòng sở thú kỳ thật cũng rất mệt mỏi, càng về sau Triền Minh Dương càng đi không nổi.

Triền Ngưng lấy khăn lau mồ hôi rịn ra trên mặt cậu, "Có phải đi không nổi rồi không?"

Triền Minh Dương dậm dậm cái đầu gối, "Có chút mỏi."

Phác Trạch nói: "Để tôi ôm cậu ấy."

"Em không muốn." Triền Ngưng sợ bị người lạ ôm đi liền ôm chặt lấy eo Triền Ngưng, cũng không phải cậu không biết Phác Trạch, chỉ là độ thân quen không đủ cao, cho nên vẫn còn sợ người lạ.

"Vậy để chị công em."

Tôn Uyển nói: "Có được không đó? Dứa nhỏ 8 tuổi cũng không nhẹ."

"Không có việc gì." Triền Ngưng công người lên lưng, ước lượng một chút, "Em ấy so với bạn cùng lứa thấp hơn một chút, không nặng."

Trọng điểm của Tôn Uyên lập tức thay đổi, “Thấp hơn so với bạn cùng lớn? Ài ui, có thể lớn lên không cao hay không nha?”

"....." Triển Ngung: “Yên tâm, đảm bảo vượt qua 1m8.”

Tôn Uyên: “Bạn cũng không thể đoán bừa, dùng suốt ngày giống như phải thần côn vậy.”

Triển Ngung: “Muốn đánh cuộc hay không?”

"Thành!" Tôn Uyên đồng ý nói, “Nếu vượt qua 1m8 mình liền gọi cậu bằng là.”

Triển Ngung cười ý vị thâm trường: “Cháu gái, sớm muộn gì cậu cũng phải gọi.”

"Cút!"

Đi đến một khu vực khác, Triển Minh Dương đang nằm trên lưng Triển Ngung hét nhìn Đông lại nhìn Tây đột nhiên hai chân đạp một cái, hướng về phía trước không ngừng phát tay, lại hét to: “Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn, mình ở đây nè!”

Triển Ngung bị cậu bắt ngờ hét lớn tiếng làm cho sợ tới thiếu chút nữa đã quăng người xuống đất. Cô tùy ý quét mắt, ngay cả cọng lông cũng không thấy. “Hoa mắt rồi, nào thấy bóng người thằng nhóc kia, người còn đang ở nước ngoài vui vẻ, đừng có ồn ào!”

Triển Minh Dương đá chân nóng nảy nói: “Không có

hoa mắt, không có hoa mắt, là do bị người kia che lại!

Triển Ngung liền nhìn về hướng cậu chỉ, một người cao lớn đi qua, lộ ra bóng dáng hai người nam nữ, một lớn một nhỏ.

Trình Cận Ngôn cũng nhìn thấy bọn họ, cậu kinh ngạc há miệng.

Phó Nhất hỏi: "Bạn của em à?"

Trình Cận Ngôn gật đầu một cái.

Triển Minh Dương đã từ trên người Triển Ngung bò xuống, cười toét miệng nên bước chân gần hấp tấp chạy vội tới bên Trình Cận Ngôn, tại thời điểm đối phương còn chưa lấy lại tinh thần, liền "ha ha ha" cười ôm lấy người.

Tôn Uyển thấp giọng nói: "Ài ui, nơi này vậy mà cũng có thể gặp được, thật là trùng hợp."

Triển Ngung nhìn cái hướng kia không lên tiếng.

Tôn Uyển: "Này, cậu không đi qua chào hỏi à?"

Triển Ngung cúi thấp đầu, do dự một chút, vẫn là đi tới.

Khoảng cách gần Trình Cận Ngôn nhìn thấy Triển Ngung liền có chút khẩn trương, bàn tay nắm tay Phó Nhất cũng trở nên căng thẳng.

"Chị!" Cậu dần dần gọi một tiếng.

Phó Nhất lần đầu tiên kinh hãi nhìn cậu một cái.

Triển Ngưng gật đầu, "Trở lại rồi."

Trình Cẩm Ngôn đáp lời, buông tay Phó Nhất ra, đi vài bước tới gần Triển Ngưng, "Em, lần trước điện thoại em bị quản gia cúp mất, sau đó không có cơ hội gọi lại."

"Không có việc gì." Triển Ngưng hời hợt nói.

Sau đó dời ánh mắt tới trên người Phó Nhất.

Phó Nhất cũng thân thiện mỉm cười lại.

Triển Ngưng như có như không khẽ vẽ ra một nụ cười, cô nghĩ: "Phó Nhất mười mấy tuổi xác thực nhìn xinh đẹp."

Chào hỏi xong, sau khi tách ra Triển Minh Dương ghé vào đầu vai Triển Ngưng hỏi: "Vì sao chúng ta không đi cùng bọn người Cẩm Ngôn?"

Triển Ngưng: "Em không thấy bên cạnh cậu ta có người? Không biết đi chung cùng nhau sẽ không thoải mái à."

Triển Minh Dương: "Đó là chị gái của cậu ấy sao? Chị gái của cậu ấy thật là xinh đẹp!"

"Bốp!" Triển Ngưng vung tay vỗ xuống mũi nhỏ của em trai một cái, "Tuổi còn nhỏ lại bày đặt nhớ thương chị gái của người ta? Chị gái của em lớn lên rất xấu xí sao?"

Triển Minh Dương lập tức cười chôn mặt vào hõm vai của cô, đột nhiên xấu hổ.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436811#p3436811>

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời ngả về Tây, ánh chiều hoàng hôn dần dần buông xuống, đám người Triển Ngung từ sở thú đi ra.

Tôn Uyển cào cào tóc, nhìn về phía Triển Ngung hỏi: "Cùng nhau ăn cơm không?"

"Không được, mẹ mình đã nói phải về nhà ăn cơm." Triển ngung đặt hai tay trên vai Triển Minh Dương bắt lấy cậu, chọc cho cậu ở đằng kia cười trớn.

Tôn Uyển chỉ chỉ Triển Minh Dương, "Hạ thủ lưu tình chút đi, mọi người đều sắp cười đến chết."

Triển Ngung cúi đầu liếc nhìn, đứa nhỏ cười toét miệng giống y như đồ ngọc, "Không được, đứa nhỏ này rất giỏi nhin."

"....." Tôn Uyển, "Mình thật đồng tình em ấy."

Cách đó không xa là bãi đậu xe, bị bóng tòa nhà bên cạnh che khuất hơn phân nửa, tình trạng kẹt xe đã không còn khủng bố như lúc ban ngày.

Trình Cẩm Ngôn đang dựa vào bên cạnh một chiếc xe nhỏ, xuyên thấu qua cửa sổ xe lẳng lặng nhìn đám người đứng nói chuyện phía xa xa.

Phó Nhất nhìn theo, "Vừa rồi cậu bạn nhỏ chào hỏi em là bạn ở cùng nhà em đang ở sao?"

Trình Cẩm Ngôn tạm thời đến nhà người khác ở mặc dù là bí mật, nhưng bí mật thế nào cũng không thể một chút cũng không bị lộ, ít nhiều vẫn sẽ có vài người biết rõ, nhất là người Phó gia cùng Trình gia có giao tình không cạn.

"Ừm." Trình Cẩm Ngôn gật gật đầu.

Phó Nhất lại nhìn Triển Ngung bên kia, "Ở bên nhà đó có bị khi dễ hay không?"

Trình Cẩm Ngôn lắc đầu một cái.

Phó Nhất nghi ngờ nhìn cậu, không quá tin tưởng lời cậu nói. Từ chút tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi cô rõ ràng cảm giác được thái độ lạnh nhạt không thân thiết gì.

Phó Nhất: "Thật sao?"

Trình Cẩm Ngôn không lên tiếng, bởi vì cậu nhìn thấy đám người Triển Minh Dương đi về phía bên này, suy nghĩ thoáng lên một cái, liền chậm chậm kéo cửa sổ xe xuống.

Triển Minh Dương đặt tay Triển Ngung tràn đầy sức sống không phụ sự mong đợi của mọi người, trong nháy mắt con người tròn tròn một vòng, bỏ tay Triển Ngung ra, chạy tới, vịn lấy cửa sổ xe nhìn Trình Cẩm Ngôn.

"Cẩm Ngôn, cậu cũng phải về nhà rồi à?"

"Ừ." Trình Cẩm Ngôn từ trên xe bước xuống, "Tôi đã mua cho cậu một cái người máy thật to này."

Triển Minh Dương, "Mình cũng thu thập rất nhiều người máy cho cậu, chừng nào thì cậu về nhà của mình?"

"Hai ngày nữa mới về." Trình Cẩm Ngôn nhỏ giọng nói, vừa lên nhìn sang Triển Ngung.

Triển Minh Dương, “Mẹ mình mua cho cậu quần áo mới, đặt ở trước đầu giường. Minh cũng có, hai đứa mình đều giống nhau, chờ cậu trở về hai đứa mình cùng mặc.”

"....." Quần áo Trình Cẩm Ngôn đều được đặt may, cậu đối với thái độ hưng phấn về chuyện “mua quần áo giống nhau rồi cùng mặc chung” không thể giải thích được, nhưng vẫn gật đầu, “Được.”

Triển Minh Dương còn muốn nói điều gì đó, nhưng Triển Ngưng đã cắt ngang, “Chờ cậu ấy trở lại hai đứa hãy nói chuyện nữa, hiện tại chúng ta về nhà trước, đợi lát nữa trẻ sẽ không đón được xe.”

Trình Cẩm Ngôn vội vàng nói: “Chị, ngồi xe bọn em trở về đi.”

Trên xe Phó Nhất cũng không có đi xuống, nghe thấy lời Trình Cẩm Ngôn nói mới quay đầu nhìn ra, cười nói: “Đừng vậy, chúng tôi đưa các người trở về.”

“Không cần.” Triển Ngưng kéo Triển Minh Dương đến bên cạnh mình ôm, “Ngồi xe bus rất là tiện lợi.”

Cô lại gật đầu cười với đối phương, sau đó lời kéo Triển Minh Dương đi.

Bóng dáng mảnh khảnh của thiếu nữ đi xa, tóc đuôi ngựa dài theo nhịp bước đung đưa lắc lư.

Trình Cẩm Ngôn còn đứng tại chỗ, giọng Phó Nhất thúc giục vang lên: “Tiểu Ngôn, lên xe.”

Trình Cẩm Ngôn đáp lời, sau khi lên xe liền hướng mắt nhìn về phía bên kia, chị em Triển gia vừa đứng lúc quẹo cua, bị che khuất.

Tài xế nổ máy chậm chậm lái xe đi.

Phó Nhất nói: “Hay là thương lượng với dì nhỏ một chút đừng đi đến nhà kia ở nữa, chị nhìn cô bé kia cũng không dễ ở chung.”

Trên thực tế sự rung chuyển của Trình gia so với ban đầu đã ổn định hơn rất nhiều, việc tiếp tục sống nhờ nhà người khác này có cũng được mà không có cũng không sao. Muốn tiếp tục ở thì ở, muốn trở về thì trở về, Nghiêm Triết Trí từng nhắc đến vấn đề này với cậu, nhưng Trình Cẩm Ngôn từ chối.

Cho cậu một mình một người ở trong một căn biệt thự to như vậy cùng với một đám người làm chỉ biết nịnh nọt, cậu tình nguyện ở lại trong nhà họ Triển, xem nhà của bọn họ tuy nhỏ, ồn ồn ào ào, nhưng đó mới là bộ dáng của một gia đình, hòa thuận ấm áp.

Trình Cẩm Ngôn ở lại trong ngôi nhà này, nhìn những con người ở đó, sẽ có một loại cảm giác xa lạ mãnh liệt lại dị thường khao khát thuộc về.

“Không có, thật ra thì chị ấy tốt vô cùng.” Trình Cẩm Ngôn nói.

Phó Nhất khẽ nhủ lòng mày, “Không gạt chị? Thái độ của cô gái đó nhìn không mấy thân thiện, nhìn thấy em cũng không có chút phản ứng nào.”

Lời này khiến cho trong lòng Trình Cẩm Ngôn không biết là tư vị gì, nhưng Triển Ngưng

không mong muốn nhìn thấy cậu cũng không phải là ngày một ngày hai, tính tình người nọ chính là như vậy, nếu đã gặp thì sẽ giúp đỡ.

Ngược lại Trình Cẩm Ngôn lại nghĩ đến sự việc bị nhốt trong thang máy lần trước, bản thân đã chôn trong lòng cô, được cô chặt chẽ che chở. Dù cuối cùng bị cậu cắn đến sắp rớt một miếng thịt cũng không có đẩy cậu ra.

Trình Cẩm Ngôn chỉ lắc đầu một cái, đưa mắt hướng ngoài cửa sổ.

Phó Nhất cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là khoát tay

lên trên đầu cậu, từng chút từng chút vuốt ve.

~~~~~Kẹo Dăng~~~~~d/d/l/q/d~~~~~

Bởi vì sớm biết được tin tức Trình Căn Ngôn sẽ trở về, thừa dịp thời tiết tốt Ly Tri Tâm liền mang chăn mền trong nhà ra sân phơi nắng.

Triển Minh Dương ngồi trên mặt đất trong phòng khách loay hoay những người máy muốn đưa cho Trình Căn Ngôn, Triển Ngưng đi ra ngoài không chú ý liền giẫm phải một cái.

Triển Minh Dương giống như mèo bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, “A A A A, người máy của em!!!!”

Triển Ngưng nhắc chân lên, cúi đầu quét mắt qua. Vón đám người máy được sắp xếp trong tư thế ngay ngắn trực tiếp bị san bằng. “A, bị đẹp rồi, không sao, lần sau đi siêu thị mua cái mới.”

“Cái này tương đối khó được, em ăn rất lâu mới thu thập được!” Triển Minh Dương có chút khổ sở nhặt lên lộp lộp, bộ dáng nhìn thật tội nghiệp.

Triển Ngưng nắn lộp cổ của người máy, “Cùng lắm thì ăn thêm vài bịch bánh cá nhỏ, sẽ tìm ra được thôi.”

“.....” Triển Minh Dương cúi đầu, hình như cũng không còn cách nào tốt hơn.

Lúc Trình Căn Ngôn đến đã là buổi tối, Nghiêm Triết Trí đi cùng, còn ôm một đống đồ lớn, đưa người đến xong hẳn liền rời đi.

Người máy tặng cho Triển Minh Dương chính là loại người máy bản lớn gần bằng bọn họ, làm cho Triển Minh Dương kích động đến sắp hỏng rồi, người máy bản thân thu thập được liền khó tránh khỏi càng khó coi hơn.

Nhưng cậu vẫn lấy dũng khí móc ra đưa, nhỏ giọng nói: “Mình thu thập rất lâu, chính là không lớn bằng của cậu.”

“.....” Trình Căn Ngôn siêng sốt hai giây, tiếp lấy, trong tay liền trực tiếp cầm lấy năm cái, “Ừ, rất đẹp!”

Có màu hồng tinh khiết, màu lục tinh khiết, còn có màu lam tinh khiết, rất rực rỡ.

Lý Tri Tâm kéo người đến trước mặt, rút một bao lì xì ra nhét vào trong tay Trình Căn Ngôn, vuốt ve mặt cậu vài cái, cười nói: “Chúc Căn Ngôn nhà chúng ta từng ngày trôi qua đến bình an.”

Bao tiền lì xì không lớn, còn có chút mỏng, nhưng mà từ trước đến nay Trình Căn Ngôn đều chưa từng được, trên mặt phong lì xì là hai đứa bé vui mừng, cậu lật qua lật lại xem.

Lý Tri Tâm còn nói: “Tiền mừng tuổi mấy đứa đều tự giữ lấy, nhưng mà không thể tiêu xài lung tung. Nếu để mẹ biết mấy đứa tiêu xài lung tung, từ nay về sau sẽ không cho tiền tiêu vặt nữa.”

La một quyển sách vẽ iniet ke thoi trang con chưa mở vào
bì, bìa sách màu trắng, nổi bật lên font chữ in màu đen.

"Em xem không hiểu cái này, cho nên nhờ người khác
chọn giúp." Trình Cẩm Ngôn chờ một hồi có hơi lâu,
"Chị?"

Triển Ngưng giơ tay tiếp nhận, lật qua lật lại lung tung,
"Ừ, cảm ơn."

"Không khách khí." Trình Cẩm Ngôn nói xong liền vội
vàng xoay người chạy ra khỏi phòng ngủ, còn nhẹ tay nhẹ
chân khép cửa lại.

Năm mới thời tiết rất nhanh chuyển âm lại, Tôn Uyển
gục đầu xuống bàn ngủ gà ngủ gật. Tống Dương trở về vị
trí chân vừa nhắc lên không chú ý liền bị đẩy, trực tiếp
đập vào bàn sau.

"Mẹ nó!" Trong nháy mắt Tôn Uyển bừng tỉnh, sợ tới
mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vừa nghiêng đầu liền
nhìn thấy Tống Dương đang kinh sợ thì tức giận,
"Nương nương, gần đây cậu đi đường cũng không nhìn
đường có đúng hay không?"

Tống Dương mới từ phòng vệ sinh trở lại, hai tay đều ướt
sũng, hấn chà chà trên người mình một vòng, liền ngồi
chôm hồm ngồi xuống nhặt lại sách giáo khoa bị rơi trên
mặt đất.

Tôn Uyển nghiêng đầu nhìn hấn, đột nhiên đứng dậy
vươn tay ra bắt lấy cổ áo của hấn lôi kéo. "Cổ cậu là cá

chuyện gì xảy ra? Bị người đánh?”

Tống Dương vội vàng kinh hãi nhảy dựng lên, một phen đoạt lại cổ áo của mình, ở đằng kia run rẩy sửa sang lại, sau đó còn lo lắng cầm lấy cái gương trong hộp bút soi tới soi lui.

Tôn Uyên không đành lòng nhìn thẳng nói: “Ai ai, kèm chế lại Hoa Lan Chi của cậu một chút đi, cậu nếu còn như vậy về sau liền bị người ta đánh có tin hay không? Nhưng mà dấu vết trên cổ rõ rệt cuộc là ai làm? Bây giờ còn có người khi dễ cậu?”

Tống Dương lắc đầu liên tục: “Ngày hôm qua lúc ngủ không cẩn thận đụng phải góc giường.”

Tôn Uyên: “Vậy cũng được? Sau đầu cậu không bị đụng vào giường đi?”

Tống Dương cười xấu hổ ngồi về vị trí.

Triển Ngưng vuốt ve cằm, có thể đụng ra một vết bầm ít máu lớn như vậy cũng thật sự là không dễ dàng.

Chi Nhật, Triển Ngưng nằm ngủ nướng trên giường đến khi mặt trời lên cao, sắp đến trưa mới không cam lòng bò ra khỏi giường, đây cũng là do bị Lý Tri Tâm gọi dậy, nếu không cô vẫn còn nướng thêm.

Triển Ngưng gỡ cái đầu tóc rối bù, đi đến phòng bếp chuẩn bị rót nước uống.

Hai cậu nhóc sáng sớm đã thức dậy, Triển Minh Dương ngồi chồm hổm trước TV xem phim hoạt hình, Trình Căn Ngôn thì đã đi đâu đó không nhìn thấy.

Triển Ngưng mắt nhắm mắt mở tiếp tục đi, đến cửa phòng bếp liền phát hiện Trình Căn Ngôn cũng ở đây, đang nhón chân đứng gần cửa tủ.

Triển Ngưng đang muốn mở miệng kêu người yên tĩnh một chút, Trình Căn Ngôn đã trượt một bước bị trượt té, chuyện này thật không có gì, con trai bị té ngã trầy xước chút xiu là chuyện rất bình thường.

Chỉ là giây phút cậu té xuống kia, Triển Ngưng đột nhiên chú ý đến bình nước nóng đang bốc khói ở bên cạnh.

Không có lát kỳ thời gian nào để kịp suy nghĩ, Triển Ngưng vô ý thức liền vươn tay ra kéo lấy phía sau cổ áo của đối phương, tay trái giơ ra đỡ phía trước.

Dù là cuối cùng đã nhanh chóng tránh ra, nhưng nước nóng cũng phần nào tạt vào cánh tay trái của cô.

Trình Căn Ngôn chột vọt ngã trên mặt đất, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Triển Ngưng bởi vì đau đớn mà nện một quyền trên mặt đất.

Cậu sưng sờ kêu một tiếng: "Chị."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436812#p3436812>

Bạn đang đọc truyện *Anh Phạm Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

